

Tình Toả Thâm Cung

Contents

Tình Toả Thâm Cung	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	6
3. Chương 3	11
4. Chương 4	16
5. Chương 5	18
6. Chương 6	20
7. Chương 7	24
8. Chương 8	30
9. Chương 9	33
10. Chương 10	35
11. Chương 11	37
12. Chương 12	40
13. Chương 13	43
14. Chương 14	46
15. Chương 15	48
16. Chương 16	50
17. Chương 17	52
18. Chương 18	54
19. Chương 19	58
20. Chương 20	62
21. Chương 21	63
22. Chương 22	68

Tình Toả Thâm Cung

Giới thiệu

Thể loại: cổ trang, cung đình, cường công cường thụ, si tình công, lạnh lùng thụ, ngược luyện tàn tâm, ngược thân. Một

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tinh-toa-tham-cung>

1. Chương 1

Vĩnh dạ phao nhân hà xử khứ?

Tuyệt lai âm.

Hương các yểm, mi liễm, nguyệt tương trầm.

Tranh nhẩn bắt tương tâm?

Oán cô cầm.

Hoán ngã tâm, vi nhĩ tâm, thủy tri tương ước thâm.

(Đêm vắng bỏ ta đi biệt mãi. Bật âm hao. Hương các khép, mây nếp, trăng tà mau. Sao nữ lãng quên lâu? Gốc ồm rầu. Đêm tâm ta, cùng người hoán đổi, mới thấy tương nhớ sâu.)

Diệu Vương triều năm 996, triều chính hủ bại, thiên hạ các nơi phân tranh tứ phía. Người Hồ tộc Hiệp Hách, Hiền Viên thị, thừa dịp tiến binh vào trung thổ. Diệu Vương triều năm 1004, Hiền Viên Kính đánh chiếm được kinh thành Đồng Đô, cải danh thành Đại Đồng, bắt đầu kỉ nguyên Khánh Vương triều, Hiền Viên Kính trở thành Khánh Vương triều Đại đế. Nhưng người Hán không cam chịu bị ngoại tộc thống trị, trùng trùng khởi nghĩa, sau bị trấn áp dưới thủ đoạn cực kỳ tàn khốc và đẫm máu của vị Đại đế xuất thân trên lưng ngựa, rất nhiều quân khởi nghĩa liên kết thành tổ chức liên hợp ngầm, trong đó tổ chức lớn nhất chính là –Nhật tâm xã. Tôn chỉ là quang phục Diệu Vương triều, khôi phục giang sơn người Hán. Tổ chức này không ngừng âm thầm tích lũy lực lượng, rất nhanh đã trở thành mối họa ngầm của Khánh Vương triều.

Hiện tại chính là mùa xuân đầu tiên ở Khánh Vương triều, đối với đất nước vừa thay đổi triều đại Đại Đồng đã niềm trải đủ khói lửa chiến tranh mà nói, đây là một cái tân xuân, tuy cảnh còn mà người đã mất. Dấu ấn của hơn mười đời hoàng gia đã chìm đắm trong dòng lũ lịch sử, đời hoàng đế cuối cùng của Diệu Vương triều: Trần Xí Long bị giết, quá khứ huy hoàng của tộc Trần thị cứ như vậy hồi phi yên diệt (tan thành tro bụi), thành một cái tên được ngẫu nhiên nhắc đến trong chuyện phiếm lúc trà dư phạn hậu (thường ẩm chỉ lúc dư giả thời gian) của đời sau.

Xuyên qua hành lang gỗ được điêu khắc tinh tế, vài thái giám tay bưng khay ngọc phủ khăn vàng, nhắm mắt nhắm mũi bám đuôi một nam nhân mặc minh hoàng long bào. Nam nhân có ngũ quan thô to hung mãnh, đường cong khuôn mặt đầy nét nam tính kết hợp với thân hình cao lớn càng khiến hắn thêm uy nghiêm, làm cho người ta không dám nhìn thẳng. Một vết sẹo sâu từ khoé mắt phải kéo dài đến trán, khiến nam nhân này càng có nét dã tính. Hiền Viên Kính đi đến một viện ở nơi sâu nhất trong hoàng cung. Trong phòng, một nam tử tuổi trẻ quần áo không chỉnh đang lười biếng nằm trên giường, thân thể y thon dài xinh đẹp, hai mắt lấp lánh như sao, mày kiếm nhếch cao, dung mạo vô cùng tuấn mĩ. Nghe thấy thái giám thông báo cùng thanh âm mọi người quỳ xuống thỉnh an, y chỉ khó chịu quay mặt vào giường.

“Thu, ngươi xem, đây là bảo vật Đông Á Tắc Nhĩ tiến cống, ta sai người mang hết đến đây, ngươi thích cái gì thì chọn trước đi.” Hiền Viên Kính kích động tiến tới, không hề để ý đến sự thất lễ của nam tử tên Thu.

“Đông Á Tắc Nhĩ? Là Tây Á Tắc Nhĩ chứ.” Ngũ khí Thu tràn đầy châm chọc, không thèm liếc đến các loại trân bảo được thái giám bưng đến.

“Hắc hắc, hình như là vậy. Tên của mấy chục quốc (nước phụ thuộc) này vừa quái lại vừa dài, ngươi cũng biết mà, Hiền Viên Kính ta cả đời đánh trận, trừ binh thư thì chưa đọc qua sách khác, làm sao nhớ rõ mấy thứ chính vụ gì đó.” Hắn sờ sờ gáy, ngáy ngốc hàm hậu cười.

“Sao ngươi chưa đứng dậy thay đồ? Tối qua ta lại làm cho ngươi mệt mỏi sao?” Vươn tay vung về phủ lên mái tóc đen dài của Thu, ngũ khí Hiền Viên Kính vô cùng ôn nhu, khiến người ta khó có thể tin nam nhân trước mắt và hoàng đế giết chóc đẫm máu trên chiến trường kia là cùng một người.

Thu khinh miệt cười lạnh một tiếng, phất tay đẩy ra bàn tay đang lưu luyến vuốt tóc mình.

Trong phút chốc, Hiền Viên Kính như một con mãnh hổ bị chọc giận, từ mép giường nhảy dựng lên, một cước đá ngã khay ngọc trong tay một thái giám, trân bảo dính dính đang rơi đầy đất. Nhìn thấy hoàng đế đột nhiên nổi giận, một tiểu thái giám sợ hãi nhẹ giọng khóc, bị Hiền Viên Kính một quỳ đánh bay,

đầu đánh vào vách tường trắng toát, não bắn ra tung toé, lập tức tắt thở. Các thái giám cung nữ khác quý đầy phòng, không ai còn dám phát ra nửa điểm tiếng động.

Hiên Viên Kính tiến tới sát giường, giật ra cái chăn che trên người Thu, lộ ra cơ thể trắng nõn, điểm điểm hồng ngân cùng với dấu răng ứ ngân xanh tím che kín ngực và hai chân loã lộ ra ngoài, không khó tưởng tượng bộ vị bị lăng loạn y sam che đầy cũng đồng dạng che kín dấu vết hoan ái.

“Nhìn ta!” Hiên Viên Kính gầm nhẹ ép buộc Thu nhìn hắn, bàn tay nắm cầm Thu hơi hơi dùng sức, lông mày Thu vì đau mà nhíu lại, nhưng vẫn lạnh lùng nhìn phía đối phương.

“Ta lấy lòng ngươi, tra tấn ngươi, tu nhục ngươi, vô luận ta làm gì, ngươi cũng không để ý sao? Xem đi, ta lại giết người đấy, vì ngươi, ta lại giết một người Hán, ngươi vẫn không có phản ứng sao? Ngươi rốt cuộc muốn ta phải đối với ngươi như thế nào, Trần Danh Thu? Vàng bạc châu báu, trân châu ngọc khí, thậm chí thiên hạ của Trần gia ngươi, chỉ cần ngươi mở miệng, ta cái gì cũng cho ngươi.”

Thu không nói gì, ánh mắt lạnh lùng châm chọc đánh giá đột-nhiên-biến-sắc Kính. Hiên Viên Kính vung tay, tát tới tấp lên hai má Thu, y không khống chế lực đạo tát khiến hai gò má Thu sưng đỏ. Thu không phản kháng, cũng không cầu xin, mặc cho đối phương đánh.

“Ngươi nghe kĩ cho ta, ta Hiên Viên Kính hiện tại là Hoàng đế, là Hoàng đế, không còn là man tộc thân phận ti tiện nữa, mà ngươi Trần Danh Thu cũng không còn là Tứ Vương gia cao cao tại thượng nữa. Thiên hạ của Trần gia ngươi hiện tại là của họ Hiên Viên rồi!”

Đột nhiên Hiên Viên Kính thô bạo túm lấy tóc Thu, kéo y từ trên giường ném xuống nền đất như lạnh băng.

“Được, ngươi không chịu nói phải không, rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt.”

Lửa giận hoá thành một trận quyền đánh cước đá, như mưa quất xuống thân thể Thu. Thu cắn chặt môi, yên lặng thừa nhận cơn phần nộ mà hắn đã khơi mào. Báo ứng chẳng, trước kia hắn cũng từng không để ý mà đánh đập, mạo phạm Hiên Viên Kính của hắn, lưu lại cho y một vết sẹo vĩnh viễn, suýt chút nữa cướp đi mất phải y.

Là ai đang cười, cười đến phóng túng, lại vẫn mang một chút bi thương.

Thu nghiêng tai lắng nghe, mới phát hiện đúng là chính mình đang cười. Bị đánh đau đến gần như hôn mê, phát ra không phải tiếng rên rỉ thống khổ, mà là tiếng cười điên cuồng phóng túng. Chẳng lẽ không thể cười sao? Chỉ vì một lần gặp gỡ không nên có, nhưng đánh mất giang sơn ngàn năm của Trần thị và sinh mệnh của hơn vạn tướng sĩ, càng làm cho Tứ vương gia ở dưới một người trên vạn người, phong lưu phóng khoáng lưu lạc thành một nam sủng ti tiện, vô cùng buồn cười a.

“Ngươi cười cái gì?” Gót “triều ủng” tàn nhẫn đá vào sườn Thu, phát ra “Lách cách” một tiếng xương sườn gãy.

Máu tươi từ miệng Thu trào ra không ngừng. Đại khái là xương gãy đâm vào phổi đi, Thu vừa nghĩ vừa không ngừng ho đến tê tâm liệt phúc (đau nhói tim phổi), tiếng thở dốc khổ sở cùng với tiếng cười điên cuồng quanh quẩn trong phòng.

Thu nâng tay che miệng, muốn ngăn lại máu tươi không ngừng trào ra theo từng lần ho khan, quá nhiều máu gần như khó có thể ngăn được như nước chảy ra từ kẽ tay, trong phút chốc nhuộm nhiều đoá hồng mai lên bạch y. Thế giới trước mắt cũng theo đó mà chìm vào một sắc đỏ như máu.

Chẳng lẽ mình sẽ chết sao? Cũng tốt, cuối cùng có thể giải thoát khỏi nơi ồn ào bụi bặm người lừa ta gạt này rồi.

“Hừ” Hiên Viên Kính nâng tay điểm hai huyệt đạo dưới nách của Thu, giúp Thu tạm ngừng thổ huyết.

Nhìn Thu dựa vào bên giường, khoé môi nhếch cười lạnh, thở hổn hển, tựa hồ mọi thứ trên đời nay đều không liên quan đến đến y, lạnh lùng đến mức khiến cho Hiên Viên Kính càng thêm nổi trận lôi đình, quát to: “Ngươi muốn chết, ta càng bắt ngươi phải sống trong địa ngục trần gian này, ta vì ngươi phạm vào sát giới, hậu quả, ngươi phải cùng ta gánh chịu!”

Hậu quả? Trần Danh Thu hẳn đã ném được, là hẳn tự tay thả ra một con mãnh thú, một mãnh thú khát máu, cắn nuốt thiên hạ chúng sinh, cắn nuốt Vương triều Trần gia, cũng cắn nuốt bản thân hẳn. Nhưng là trò chơi này hẳn chưa thua, bởi vì dã thú yêu hẳn, yêu kẻ vô tình là hẳn, vì hẳn cố ý lãnh đạm và coi khinh mà phần nộ, vì hẳn ngẫu nhiên nhắm mi bật cười mà nhớ nhung, người giao phó ra trái tim nhất định không thắng được trò chơi ái tình. Giữa hai người bọn họ, một người thua mất thân thể, một người mất đi trái tim, ái tình tựa như một cái đầm không thấy đáy, người bước vào nhất định cả người quyền luyến dây đưa trầm luân, ai thắng, ai thua, đến ngày nào đó cuối cùng cũng không còn trọng yếu, chính là ngày cả hai người bọn họ đồng thời chìm mất.

Nhìn khuôn mặt trưởng hồng của Hiên Viên Kính và nhóm cung nữ thái giám sợ đến cả người run rẩy, hẳn chỉ cảm thấy những người này vừa đáng thương vừa buồn cười, người sống một đời, cuối cùng không phải chỉ còn một túi da thối rữa, nhìn rõ sinh tử, lại có sự tình gì có thể giận có thể sợ được? Ít nhất, hẳn đã không lại quan tâm nữa, tại ngày hẳn mất hết mọi thứ.

Nghĩ đến đây, khoé miệng Thu lại lộ ra một nụ cười khinh miệt hết thấy, dù cho đã trải qua nhiều năm uốn nắn, nhưng sự cao ngạo từ lúc sinh ra vẫn như cũ chưa bị mài mòn nửa phần, vẫn chói mắt như thuở thiếu niên. Nụ cười lơ đãng này càng khơi lên dự cảm không thể khống chế của Hiên Viên Kính, hẳn muốn y, dù cho y như một đoá tuyết liên trên đỉnh Thiên sơn, vĩnh viễn cô ngạo mà cúi nhìn chúng sinh, cũng không chịu bỏ thí một ít ảm áp cho kẻ si mê y, hẳn vẫn muốn y, trong gió lạnh, hẳn mang một thân đầy thương tích mà bò lên đỉnh Thiên sơn, hái xuống đoá hoa tuyết thể này. Lây nhiễm bao nhiêu máu tanh, chỉ vì độc chiếm đoá hoa đang ngạo nghễ nở ra này.

Xé rách đơn y (áo mỏng) nguyên bản khó có thể che đậy cơ thể, lộ ra thân thể chỉ thuộc về một mình Hiên Viên Kính hẳn, đem Thu chuyển thân nằm sấp cạnh mép giường, không làm bất kỳ tiền diễn và âu yếm gì, mạnh mẽ mở ra đôi gò tuyết trắng trước mắt, dưới mình một cái, khiến dự vọng nóng bỏng của mình toàn bộ chìm đắm trong động hoa nhỏ hẹp. Hẳn yêu sự cao ngạo của Thu, cũng hận sự cao ngạo của Thu, hẳn muốn chinh phục thân thể này, như hẳn chinh phục thiên hạ, nhất định phải lạc ấn (dùng lửa nóng để lưu lại dấu trên người) sự tồn tại của hẳn trong tim của Trần Danh Thu, vì thế hẳn không tiếc phải trả giá bất kì đại giới nào, kể cả phải thương tổn thân thể người hẳn yêu.

Một dòng máu nhỏ men theo đồi tuyết trắng của Thu chậm rãi chảy xuống, Tuyết liên khiết bạch (trắng tinh khiết) lại nhiễm sắc máu.

Sau một tiếng gầm nhẹ, Hiên Viên Kính bắt đầu cử động kịch liệt, nguồn gốc dự vọng hung mãnh khuấy động bên trong cơ thể Thu, sau mỗi một lần tiến nhập rồi lại rời đi đều mang theo dự vọng cuồng dã càng lúc càng sâu sắc, muốn đâm vào chỗ sâu nhất trong cơ thể Thu, cửa động bị mở rộng hết mức lại lần nữa rách ra, máu tươi từ nơi hai người giao hợp chảy ra.

Hạ nhân trong phòng càng cúi đầu thật thấp, không ai dám nhìn thẳng một màn thú tính này.

Khuôn mặt xinh đẹp của Thu bởi vì đau đớn mà lại vặn vẹo, mỗi lần nhục bồng (côn thịt -> tự hiểu nha: ">) thô to kia đều như phải đâm xuyên qua hẳn, không may mắn thương xót mà tiến vào, bụng đau đớn như bị người tàn nhẫn đá mạnh, hẳn chỉ có thể cắn chặt răng chịu đựng. Nhưng hẳn thủy chung không hề phát ra bất kì tiếng rên rỉ nào, chỉ dùng hai tay nắm chặt chặn dèm dưới thân.

Ngực trái chỗ xương sườn bị gãy của Thu lúc này đã là một mảnh xanh tím, hai chân vô lực gác trên cạnh giường, giữa hai chân lưu đầy trọc dịch (dịch đục) trắng hồng, nhưng Hiên Viên Kính vẫn đầy mặt hưng phấn, ánh mắt cuồng dã trong đôi mắt đen lưu động, vết sẹo trên trán vì hưng phấn mà trở nên dữ tợn, càng thêm xúc mục kinh tâm (nhìn thấy ghê người).

Ánh mắt lạnh lùng của Trần Danh Thu thoáng hiện ra một tia bi ai, thân thể vừa thụ thương căn bản không chịu nổi sự chà đạp như vậy, dần dần hôn mê, chìm vào trong bóng tối...

Hẳn với y, có duyên gặp gỡ, nhất định dây dưa đến chết —

Tiểu quốc Khánh vừa thành lập ở cực bắc, Hiên Viên thị của Hiệp Hách tộc, hần thân là thứ tử của Hần vương.

Năm ấy Hiên Viên Kính hai mươi một tuổi, là sứ thần đến triều bá kinh thành lúc ấy còn gọi là Đồng Đô. Trong những ngày chờ đợi Hoàng đế triệu kiến, Hiên Viên Kính lần đầu tiên đến kinh thành, cởi bỏ công phục, mặc vào thường phục của tộc Hiệp Hách, kích động mang muội muội Hiên Viên Bình đi dạo chợ của Nam náo nhiệt.

Hần sinh ra tại vùng đất Liêu Đông cực lạnh, từ nhỏ đã đi theo quân lữ, tuy quý vì hoàng tử, nhưng trừ hành quân đánh giặc lại vô cùng cô lậu quả vắn (kiến thức thiếu bạc). Sự mua bán ở kinh thành phồn vinh, dân cư đông đúc trước giờ chưa từng thấy, khiến hần không nói nên lời. Trông trước nhìn sau đi giữa các cửa hàng san sát nối tiếp, có rất nhiều thương phẩm mà hần ngày cả tên cũng không gọi ra được, ngay cả chữ lớn trên cờ hiệu cửa hàng có lúc hần cũng đọc không ra. Bỗng nhiên, Hiên Viên Bình nín góc áo hần, nhỏ giọng hỏi: “Nhị ca, đó là cửa hàng gì vậy?”

Theo phương hướng ngón tay muội muội, Hiên Viên Kính nhú mày thì thầm: “Sâm... Nhĩ... Lão... Điếm.” Nhưng sâm nhĩ là cái gì a? (là cái bạn cũng không biết a...T.T) Ngưu nhĩ (tai trâu)? Trư nhĩ (tai heo)? Nhưng nhân sâm cũng có lỗ tai sao? Hiên Viên Kính nín lại một người qua đường bên cạnh, chỉ chỉ cờ hiệu, cao giọng hỏi: “Lão huynh, xin hỏi sâm nhĩ này là cái gì vậy? Hương vị có được không?”

“Sâm nhĩ?” Người này hơi nghiến ngấm, cất tiếng cười lớn: “Ha ha ha! Đó là Sâm nhung! Ngay cả cái này cũng không biết, ở đâu ra lão nhà quê này đây.” (hình như là một loại rượu làm từ sâm và nhung hươu. Chữ nhĩ và chữ nhung nhìn hơi giống nhau nên Kính ca nhầm)

Người đi đường xung quanh cũng cười rộ theo, lời trêu chọc như mưa quất tới. Hiên Viên Bình đỏ hết cả mặt, Kính lại chỉ hơi xấu hổ sờ sờ gáy, sau đó phát ra một tiếng cười lớn áp đảo chúng nhân. Khí thế sáng khoái lập tức trấn trụ mọi người.

Hiên Viên Bình bỗng nhiên chỉ phía sau hần kêu lên: “Nhị ca, ngựa, ngựa của chúng ta chạy mất một con rồi!”

Hiên Viên Kính quay đầu đuổi theo, khi hần thật vất vả mới cản kịp thì con ngựa đực nóng nảy, bắt an cường tráng này đã xông vào đội ngũ một đoàn nghi vệ, chạy thẳng đến một con ngựa cái màu trắng trong đội. Trên lưng ngựa là một vệ binh thuần thực bị xô ngã ngựa, ngựa đực công khai trên đường cắt vó chồm lên ngựa cái. Sau một hồi giằng co hỗn loạn, vệ binh bị đẩy ngã khỏi lưng ngựa cuối cùng chế phục được con ngựa đực gây chuyện, giơ lên vỏ đao được đính đầy trang sức hoa lệ, không lưu tình mà tàn nhẫn đánh xuống.

Hiên Viên Kính nhanh chóng cản lại, nắm chặt lấy cổ tay đối phương, cười làm lạnh nói: “Lão huynh trước đừng nổi giận, nó bất quá là một súc sinh, không hiểu chuyện mà, tạm tha cho nó đi.” Bọn họ xuất thân từ dân tộc du mục cho nên rất quý trọng gia súc.

Vệ binh giãy giụa mấy cái, nhưng thần lực của Hiên Viên Kính hơn người, căn bản giãy không ra sự ngăn trở của hần, vì thế chửi ầm lên. Vệ binh xung quanh cũng chỉ cười dài mà xem náo nhiệt.

“Nuôi được cái loại hạ lưu súc sinh này, nói vậy chủ nhân cũng là thứ hạ lưu.” Không biết là một câu của vệ binh nào đưa tới một trận cười vang từ mọi người, nhóm sĩ binh áo gấm ngăn nắp bắt đầu thất chuyển bát thiết (nhón nháo) cười mắng: “Xem cách ăn mặc của hần thì là cái man tộc, nghe nói mấy tên man tộc chia sẻ thê tử với huynh đệ bằng hữu, rất là hào phóng.”

“Ha ha, tiểu tử, nhà ngươi có lão bà nào xinh đẹp hay không? Lấy ra đây cho gia chơi thử, nói không chừng gia cao hứng, sẽ thưởng con ngựa cái này cho ngươi đấy.”

Hiên Viên Kính đỏ cả mặt, muốn nổi giận, nhưng thấy cách ăn mặt của đối phương hoa quý, chỉ sợ là tùy tùng của nhà quý tộc nào trong kinh, đành phải cố nén tức giận ngốc đứng tại chỗ.

Lúc này một con ngựa màu nâu cao to từ đầu đội ngũ đuổi chạy lại, một thiếu niên ngồi trên ngựa mặt mày sáng sủa quát: “Ai ở trên đường làm loạn, dám cản trở nghi đội của bốn vương?”

Nhóm vệ binh nhất thời ỉu xiu như cuống sen bị đâm sương, không ai dám lên tiếng nữa. Vệ binh bị Hiên Viên Kính nắm cổ tay khiếp đảm nhìn người tới, nâng ngón tay chỉ Hiên Viên Kính. Lúc này Hiên Viên

Bình cũng đuổi tới kịp, hai huynh muội bị khí thể hoa quý của thiếu niên thu hút đều không biết nên làm thế nào mới tốt.

Thiếu niên hừ lạnh một tiếng, quát roi ngựa đánh về phía Hiên Viên Kính, Kính hoảng hốt tránh đi, không ngờ thiếu niên cũng là người tập võ, thân thủ rất linh hoạt, roi ngựa trên không trung chuyển hướng, đánh vào trên trán Kính, suýt nữa đánh trúng mắt trái. Máu tươi nhất thời chảy đầy mặt bên trái, mơ hồ che đi tầm nhìn của hắn.

Nhìn đến Hiên Viên Kính chật vật, thiếu niên bĩu môi, lộ ra một nụ cười xinh đẹp vui vẻ, làm cho người thụ thương Hiên Viên Kính quên mất tức giận, ngơ ngẩn nhìn chằm chằm thiếu niên dung mạo thần lãng (bất phàm, rực rỡ) lại tàn nhẫn trước mắt.

Hiên Viên Bình đau lòng xông lên chắn trước người huynh trưởng, chỉ vào thiếu niên mà nói: “Người dám đánh nhị ca của ta, hẳn nhưng là thứ tử của Hiên Viên Đại hân của Khánh quốc, phụng mệnh Hãn vương làm sứ thần lên kinh”

“Thì sao?” Thiếu niên khinh miệt cười, nói: “Người đang dạy bốn vương sao, cô bé? Hiên Viên đại hán là cái gì, hôm nay để ta cho người biết bốn vương là ai.”

Thiếu niên này chính là đệ đệ được đương triều hoàng đế sủng ái nhất, Tứ vương gia tiếng tăm lừng lẫy ở kinh thành Trần Danh Thu.

Lúc nói chuyện, roi ngựa trên tay Trần Danh Thu vẫn không lưu tình quát về phía mặt Hiên Viên Bình, mắt thấy thiếu nữ sắp bị phá tướng. Lúc này một thiếu niên đồng dạng mặc hoa phục, vẻ mặt đôn hậu ruỗi ngựa cản lại hắn, nói: “Tứ ca, đủ rồi. Hoàng thượng còn đang đợi chúng ta tiến cung mà, đừng đầu khí với mấy người này.”

Nghe được hoàng bát đệ Trần Đông đề cập đến Hoàng thượng, Trần Danh Thu lúc này mới dừng tay, không thêm liếc nhìn cả mặt đầy máu Hiên Viên Kính, giục ngựa rời đi. Nhưng thật ra Hiên Viên Bình cảm kích gật đầu hướng Trần Đông, làm cho thiếu niên đỏ mặt.

Huynh đệ hai người dần đi xa, mơ hồ nghe thấy tiếng hai người đối thoại: “Bát đệ, không phải là người xem trọng dã nha đầu kia đó chứ? Tứ ca làm chủ cho người đoạt lại đi.”

“Tứ ca đừng nói giỡn mà.”

“Ha ha, vậy người đỏ mặt làm gì?”

.....

Thanh âm càng đi càng xa, cuối cùng nghe không thấy nữa. Ngay cả đội ngũ đi sau hai người cũng dần biến mất tại góc đường, hỗn loạn qua đi, giữa đường chỉ còn lại Hiên Viên Bình đang hoảng loạn lau máu giùm huynh trưởng và Hiên Viên Kính vẫn ngơ ngẩn nhìn theo bóng dáng thiếu niên đi xa. Muội muội oán hận, người đi đường chỉ chỉ trỏ trỏ, con ngựa đực gây chuyện lại cọ vào người hắn, hắn đều không nghe thấy, cũng cảm giác không được. Thiếu niên vừa tàn nhẫn mà lại cao ngạo, tóc mượt như mây, mắt hạnh xinh đẹp, hai má kiều diễm đã chiếm cứ toàn bộ linh hồn hắn (Kính ca yêu rồi nên khen miết thôi!). Chẳng qua lúc đó hắn còn chưa biết, lửa tình hừng hực nháy mắt bốc lên này tại hai năm sau đã biến thành một trận chiến hỏa, đốt hết huyết lệ của thiên hạ chúng sinh, cũng đồng dạng thiêu đốt thân phận cách biệt một trời lúc này của hai người.

Diệu Vương triều mùa xuân năm 934, Hiên Viên Kính và Trần Danh Thu sơ ngộ, vì người trước lưu lại vết sẹo và tình yêu vĩnh viễn. Mà người sau, còn là Tứ vương gia ý khí phong phát (hăng hái), thân phận cao quý.

2. Chương 2

Mùa hạ đầu tiên ở Khánh Vương triều.

Chớp mắt, Đại Đồng lại vào tháng sáu nóng bức, mùa hè năm nay đặc biệt nóng dữ dội. Quá mỏng 6 tháng sáu, liên tục mười mấy ngày, cả kinh thành bị phơi nắng như trong lò lửa. Mới sáng sớm, các thái giám liên

can đã í ới kêu gọi, vội vàng chuẩn bị, chỉ sợ quý nhân trong cung bị nóng sẽ nổi giận, đến lúc đó bản thân gánh tội không nổi rồi.

Kì quái là, tại khí trời oi bức khiến người ta khó chịu này, tâm trạng của Trần Danh Thu lại tốt hơn so với ngày thường. Tựa hồ là mùa đông lạnh lẽo vừa rồi đi, thì khối băng ngàn năm trong tim hần cũng chậm rãi rã đông, ít nhất mấy ngày gần đây hần cũng không còn cố ý chọc giận Hiên Viên Kính, tuy về mặt hần nhìn y vẫn lãnh đạm, nhưng so với không khí căng thẳng “giương cung bạt kiếm” giữa hai người lúc đầu xuân, không khí hoà hoãn bây giờ thoáng cho bọn hạ nhân phục vụ Thu thả lỏng một chút. Trong đó mấy hạ nhân đi theo Thu lâu năm đều biết, mỗi năm đến thời tiết này tâm tình chủ tử đều sẽ tốt lên, cuộc sống của bọn họ cũng tốt lên một chút, còn về nguyên nhân, không ai biết, cũng không ai dám hỏi. Bất quá mỗi người đều đặc biệt quý trọng khoảng ngừng ngắn ngủi giữa bão táp này.

Hôm nay, Thu phá lệ dậy thật sớm, rửa mặt chải đầu chỉnh tề xong liền gọi đại cung nữ bên người Tống Ấu Tích tiến vào bày giấy mực vẽ tranh. Từ lúc còn thiếu niên, văn chương và võ công của Thu đã xuất sắc nhất trong số các hoàng tử, tranh hần vẽ tiếng tăm lừng lẫy trong kinh thành, ngàn vàng khó cầu. Lại thêm dung mạo xuất chúng, cưỡi ngựa chơi chim đánh cờ, các loại vui thú lưu hành trong giới thiếu gia không gì không biết, làm cho hần không chỉ thành đối tượng “thục nữ hảo cầu” trong kinh thành, càng khiến hần thành thần tượng trong nhóm ăn chơi trác táng. Sau khi trải qua quốc nạn, nay hần võ công đã phế, ngày thường cũng ít ngâm thơ vẽ tranh, chỉ có vào mùa này hần mới ngẫu nhiên có chút nhã hứng như thế.

“Ấu Tích, người còn nhớ bức tranh này không?”

Nghe được chủ tử hỏi, Tống Ấu Tích nghiêng đầu qua nhìn cẩn thận. Ấu Tích năm nay đã hơn hai mươi ba tuổi, nhưng thân hình nàng gầy nhỏ, bên lên nên có chút trầm mặc kiêu ngạo, nhìn qua chỉ như thiếu nữ mười bảy mười tám.

Nhìn kỹ, phần trên bức tranh không phải là non nước cá chim, mà là một cây cải trắng xanh biếc đáng yêu, bên cạnh đề chữ: “Quan không thể không có vị này, dân không thể không có sắc này” Vừa nhìn thấy tranh của Thu, nàng liền nhận ra, ánh mắt loé sáng, suýt nữa rơi lệ. Một lúc sau, nàng mới kiềm chế được tâm trạng kích động, ôn nhu nói: “Đương nhiên nhớ, đây là bức tranh do cha ta tự mình vẽ treo trong trung đường, bất quá ông vẽ không đẹp bằng gia.”

Lúc đó, Hiên Viên Kính không để ý chúng thần phản đối, tấn phong Trần Danh Thu thành thân vương, thái giám cung nữ đều gọi hần là “Vương gia”, nhưng đối với một tiền triều vương tử được thụ phong vì là nam sủng của hoàng đế, đây không thể nghi ngờ là sát muối vào vết thương đang chảy máu của hần. Cho nên Ấu Tích mới quan tâm gọi hần là “Gia”. Hơn nữa, Thu giữ Ấu Tích lại bên người chỉ vì muốn chăm sóc nàng, không phải muốn xem nàng là tì nữ, vì thế cũng không cho Ấu Tích tự xưng “Nô tì”.

Thu khẽ thở dài, nghiêm mặt nói: “Lệnh tôn là người quân tử chân chính a, đáng tiếc năm đó ta bị hận thù che mờ hai mắt, luôn coi ông là kẻ khải thị tâm phi (miệng nói phải mà làm điều sai quấy), nguyền quân tử thích hư danh, trách lầm ông. Bây giờ người xưa đã qua đời, ta hối hận thì đã muộn”

“Nhưng trong lòng ta Gia cũng là một nam tử hán có tài có tình có nghĩa, từ lần đầu tiên ta gặp Gia đến nay, Ấu Tích chưa bao giờ có chút hoài nghi về điều này.”

Trần Danh Thu nghe vậy, không khỏi bật cười nói: “Ta tuy có tài nhưng vô đức, năm đó làm hoàng tử, mỗi ngày chỉ biết đi chơi cùng nhóm hoa hoa công tử kia, đang ở triều đình nhưng chưa từng giống lệnh tôn vì bách tính ra sức làm việc, tuy không làm ra chuyện ác nào, chuyện ức hiếp lương dân cũng làm không ít, làm sao coi là người tốt được. Bây giờ lại...” Nói đến đây, Trần Danh Thu cười lạnh một tiếng, lời phía sau tuy không nói ra, trong lòng hai người đều hiểu rõ, “Người còn chưa biết phải không, vị nhất phẩm đại học sĩ Trần Danh Hạ của chúng ta phụng chỉ sửa [Nhị Thần truyện], truyện bốn triều thứ nhất là kể về ta. Hoàng thượng xem xong tức giận lôi đình, lệnh hần tức khắc xoá đi, hần chỉ đứng thẳng nói, ‘Thần phụng chỉ chép sử, há có thể bất trung với sử, nếu thần không ghi rõ những truyện này vào trong sách, há có thể làm cho hậu bối tâm phục’”

Ấu Tích nghe vậy kinh hãi, nói: “Hần là do một tay Gia nuôi lớn, nhớ lại năm đó hần là một đứa ăn mày lưu lạc đầu đường xó chợ, là Gia cứu hần khỏi bị một nhóm ác khách đánh chết, đặt tên cho hần, dạy hần

đọc sách, luôn xem hần như đệ đệ ruột. Hần có thể nào...” Nói đến đây, Ấu Tích ghen ngào nói không nên lời.

Thu liếc nhìn Ấu Tích, quay đầu nhìn tên mình được viết dưới đáy quyển tranh, tự giễu nói: “Đương sự là ta còn chưa nói, người khác nói cái gì? Huống chi hần cũng nói không sai. Trần thị ta cả nhà lụn bại, ta thân là hoàng tử tiền triều lại nhục nhã ngồi ở vương vị này, chỉ dựa vào một điều bất trung, cũng đủ cho ta vào [Nhị thần truyện] rồi. Là ta thiếu sót, có thể oán ai?”

“Hần trước kia đều gọi Gia là huynh, bây giờ lại vong ân phụ nghĩa như thế!”

“Vậy thì có sao, năm đó ta cứu hần bất quá là nhất thời cao hứng, hứng chí nổi lên mà thử làm chuyện tốt thôi. So với những chuyện xấu ta đã làm, vẫn còn quá ít.”

“Nhưng không phải hần chịu đại ân của Gia, mới được ở lại tân triều làm quan sao?”

“Không giống nhau, hần không làm quan ở tiền triều, không cần phải trung với tiền hoàng. Còn nữa, là tiền hoàng và ta có lỗi với hần trước”

“Có lỗi với hần? Gia nói chuyện gì vậy?” Ấu Tích lau khô nước mắt, khó hiểu hỏi.

Trần Danh Thu đột nhiên cười điên cuồng, nói: “Trần Danh Thu ta một đời phụ quá nhiều người, đâu chỉ riêng mình hần? Người khác muốn nói ta thế nào thì tùy bọn họ, ta để ý làm gì? Cần gì phải cố tỏ ra phong thái anh hùng khí đoản đáng thương”. Trong tiếng cười tràn ngập cảm giác thê lương vô lực.

“Gia, người...” Tiếng thổn thức thay thế ngôn ngữ, nàng quá hiểu Thu, thậm chí hiểu hơn cả bản thân Thu, nàng biết dưới vẻ ngoài lãnh ngạo của Thu che dấu rất nhiều thống khổ và bất đắc dĩ. Hần không phải là một người vô tình, chỉ vì quá đa tình, nên hần mới phải sống khổ sở như thế trong cái thế giới vô tình này. Hần như một con nhím cẩn thận co người, vì sợ lại bị phản bội mà đâm mỗi người có ý đồ chạm đến nơi sâu nhất trong tâm hồn hần đến máu chảy đầm đìa. Nếu hần là một đại nhân ích kỷ ngoan độc có lẽ người có thể trách hần vô tình, nhưng tâm hồn hần lại như một hài tử tùy tính lại sợ bị thương tổn, hần như vậy làm sao không khiến người ta đau lòng? Nghĩ đến đây, Ấu Tích càng hoài niệm lão phụ đã sớm từ già thế gian, nếu vị phụ thân hoà ái này còn sống thì tốt rồi a, chỉ có ông mới biết làm sao để dạy người trước mặt tin tưởng sự tồn tại của tình cảm ấm áp, hơn nữa có gan đi tin tưởng, đi chấp nhận. Nhưng hết thấy đã quá muộn, hiện thực chỉ lưu lại một Tổng Ấu Tích nhu nhược vô lực trơ mắt nhìn người mình yêu thống khổ giãy dụa trong vũng bùn, cho đến khi chìm ngập, ngoại trừ nước mắt, nàng còn cái gì có thể cho hần?

Thu ngừng cười, lấy ra khăn tay, đi đến trước mặt Ấu Tích, hơi phiến lòng lau đi nước mắt của nàng. Thu chưa bao giờ là một hảo nam nhân thương hương tiếc ngọc, nhưng Ấu Tích là đặc biệt. Hần từng đáp ứng với phụ thân sắp chết của Ấu Tích Tổng Diễn Đức, hần sẽ chăm sóc thật tốt Ấu Tích, mà điều Thu kiên ngạo duy nhất là không bao giờ thất hứa.

“Vương gia đừng lau nữa, Ấu Tích tỷ tỷ sắp bị ngài biến thành diễn viên hí kịch rồi.” Tiểu cung nữ vẫn luôn đứng một bên yên lặng lau dọn phòng nói chen vào. Thu ngừng tay, cùng Ấu Tích nhìn nhau, khẽ bật cười.

“Loảng xoảng” một tiếng vang lớn, ba người trong phòng không hẹn mà cùng quay đầu nhìn, đều ngậy người. Chỉ thấy Hiên Viên Kính khuôn mặt đỏ bừng đứng ở cửa, một vẻ mặt trượng phu bất gian phu của thê tử trên giường, một bức tượng đôi ngựa ba màu đang chạy rơi từ trên tay xuống vỡ nát. Không khí trong phòng nhất thời khẩn trương lên.

“Ta không ở đây, các người cũng thật thoải mái a” Ở trước mặt Thu, hần sẽ luôn bị chọc tức mà quên hoàng đế hần nên tự xưng là “Trẫm”

Thu rất rõ ràng nếu bản thân tùy tiện giải thích vài câu với Kính, hoặc giả đến thân cận làm nũng, trận xung đột này sẽ biến mất vô hình. Nhưng hần làm không được, hần trời sinh là hoàng tử tôn quý, há có thể cúi đầu trước kẻ địch, cho nên hần thà chọn phương thức gây tổn thương nhất cho mình, chỉ vì một chút tôn nghiêm còn sót lại, mà này, là chút sức mạnh cuối cùng duy trì hần sống sót đến nay.

“Người đến làm gì?” Hần ngẩng đầu lên.

Hiên Viên Kính không trả lời, nghênh đón ánh mắt bình tĩnh của Thu, hần mãnh liệt xông đến bên người Tiểu Hoa, cướp lấy phát trần trong tay nàng, quay chuôi gỗ của phát trần tàn nhẫn đánh vào người Ấu Tích. Hần ghen, ghen nữ hài này có thể dễ dàng thấy được nụ cười của Thu, mà nụ cười này, như các tình tú chưa bao giờ xuất hiện dưới ánh mặt trời, chưa bao giờ toả sáng vì hần.

Mắt thấy Ấu Tích sẽ bị đánh, Trần Danh Thu nhanh tay che trước người nàng: “Người làm gì?” Hần gầm lên, nếu người bị đánh là tiểu Hoa, ngay cả mí mắt của Thu cũng chưa chắc động (ặc, tàn nhẫn), nhưng Ấu Tích lại khác, hần không thể để nàng bị bất kì tổn thương nào.

“Người còn che chở nàng! Nói, người cùng nàng có tư tình phải không?” Kính đột nhiên biến sắc đi về phía trước vài bước, thân thể to lớn tạo nên cảm giác áp bách vô hình.

“Ta muốn che chở ai thì có liên quan gì đến Hiên Viên Kính người? Người là người nào của ta, có quyền gì mà can thiệp vào tự do của ta!” (dạ, anh ấy đang nuôi anh đấy ạ!)

Phát trần lại tàn nhẫn quất xuống, bất quá mục tiêu lần này là lưng của Thu. Sau tiếng gậy gỗ lạnh lùng xé rách không khí, là âm thanh một vật nặng nề đập vào thân người và tiếng rên khê bị đè nén. Sắc mặt Thu trắng bệch nhưng hần vẫn ôm chặt Ấu Tích vào ngực, nơi bị gậy gỗ đánh vào bắt đầu sưng tấy. Lại một gậy nữa rơi xuống lưng hần, miệng vết thương rách ra. Chỉ chốc lát sau, y sam trắng tinh liền bị nhuộm thành hồng sắc.

“Gia, người buông ta ra, đừng bảo vệ Ấu Tích nữa” Ấu Tích thút thút giãy dụa trong lòng hần, “Hoàng thương, đừng đánh nữa, đừng a. Là ta sai, đều là ta không tốt, ngài muốn phạt thì phạt ta đi, đừng tra tấn Gia nữa!”

Nhưng Thu chỉ im lặng ôm chặt nàng.

“Tập sát” một tiếng, chuôi gỗ bị gãy. Hiên Viên Kính hừ lạnh một tiếng, ném chổi lông gà đi, đi ra ngoài phòng. Trần Danh Thu lúc này mới thả Ấu Tích ra, hai chân mềm nhũn, vô lực ngồi bệt dưới đất

“Gia, ta đỡ ngài đứng lên”

Thu đẩy nàng ra, chỉ bức hoạ trên bàn, nói: “Cất bức tranh đó đi, thừa lúc hần còn chưa trở lại, người nhanh chóng đi ra ngoài.” Hần biết, Hiên Viên Kính lúc tức giận như một con dã thú đánh về phía con mồi, không xé nát đối phương thì tuyệt đối không dừng tay.

Ngoài cửa sổ một tiếng sấm rền vang, một trận mưa mùa hè mát mẻ sắp đến, cũng dự đoán hoà bình ngắn ngủi sắp qua đi.

Ấu Tích cắn môi, nắm chặt tay, một tay kéo tiểu Hoa bị dọa ngốc nhanh chóng rời đi. Lại một tiếng sấm rền kéo theo tia chớp ầm vang cắt đôi bầu trời, thời tiết tháng sáu như tính khí một đứa nhỏ thay đổi thất thường, tức thì mưa tầm tã rơi.

Quả nhiên, Hiên Viên Kính nhanh chóng trở lại, trong tay, là một nhánh cây vừa mới bẻ. Nhánh cây ước chừng dài hơn một thước, thô to như đầu nắm tay, phía trên đầy lông cây lõi lồi, vỏ ngoài cứng rắn thô ráp, hai đầu bị bẻ bằng tay càng sắc bén so le không đều. Trong phút chốc, sắc mặt Thu tái nhợt, tuy đã sớm chuẩn bị tâm lí thừa nhận thống khổ, nhưng nhìn thấy loại tính cụ này lại có ai có thể bình tĩnh tự nhiên được? Nhưng nụ cười trào phúng quen thuộc rất nhanh đã trở lại trên môi hần.

Y sam giữa hè vốn đơn bạc nhanh chóng bị lột sạch sẽ, Thu trần trụi bị đè lên bàn vẽ tranh, phần lưng đã thụ thương lại bị đè ép nên khiến hần đau đớn rên rỉ.

“Thế này đã kêu đau, vậy chút nữa làm sao đây?” Kính tàn nhẫn cười, đặt đầu nhánh cây sắc nhọn kề sát trên hậu lồi (nụ hoa phía sau), đôi mắt cẩn thận bắt lấy từng biểu tình của Thu. Chỉ cần người dưới thân có một chút bày tỏ, thậm chí không cần mở miệng mà chỉ là một động tác, hần cũng sẽ ngừng sự tra tấn tàn nhẫn này lại. Nhưng hần thất vọng rồi, hần tìm không thấy bất kì cảm xúc nào trong đôi mắt trong sáng của Thu, nghe lời, sợ hãi, cầu xin, cái gì cũng không có. Y không yêu dã thú, tựa như y không yêu bất luận kẻ nào bao gồm cả y, bọn hần chỉ là hai người đang tra tấn lẫn nhau, một người thân thể đầy máu vô tình cười nhạo người kia đa tình, người kia nghĩa vô phần cố (nỗ lực hết sức) trả giá ái tình chỉ đổi về một trái tim thương tổn. Vết thương trên thân thể cuối cùng sẽ chữa khỏi, nhưng vết thương vô hình lại chỉ có

thể tự liếm ở nơi không người. Trái tim đã thú đau đớn như bị người tàn nhẫn đâm một nhát, tim y lại chỉ kiên cường lên.

Nếu đã định phải thương tổn lẫn nhau, vậy cùng nhau trầm luân đi!

Cúc huyết đóng chặt bị mạnh mẽ mở thật lớn, đầu cây sắc nhọn bị đẩy từng tắc từng tắc vào, phá rách làn da trắng mềm trong nội bích. Lóng cây thô ráp sát qua chỗ bị thương, đau đớn đã vượt quá giới hạn chịu đựng của Thu.

“A ——” Tiếng kêu thê thảm bật ra khỏi miệng.

“Thì ra người cũng biết kêu đau sao, ta còn nghĩ người đã lãnh huyết đến độ không còn cảm giác nữa cơ.”

Tay dùng sức, dị vật xâm nhập càng sâu vào thân thể, tiến vào địa phương trong cơ thể chưa bao giờ bị chạm đến, gai gỗ sắc nhọn đâm vào tràng ruột, cửa ra bị bịt kín khiến máu tươi chảy ngược vào nội tạng, thân thể như bị đâm xuyên vô cùng đau đớn làm cho sắc mặt trắng bệch của Thu chuyển thành sắc xanh đáng sợ.

“Cầu ta a, Thu, bây giờ còn kịp”

“Nằm mơ —— miệng của ta —— không phải dùng để cầu xin man tộc dê tiện”. Đôi môi run rẩy vẫn cao ngạo phun ra lời nói dứt quãng này.

Miệng thị không hề che dấu càng tăng thêm ngọn lửa phẫn nộ của kẻ bạo ngược: “Xem ra ta giáo huấn người chưa đủ a, ta sẽ cho người nhận rõ thân phận hiện tại của mình.”

Dị vật thô to hoàn toàn bị rút ra, một lượng máu lớn từ phía sau trào ra.

Cơn đau đáng sợ làm Thu không có cả cơ hội để ngất, tiếng thét thê lương vang vọng. Ấu Tích ở cách vách khóc rống bịt chặt hai tai, nàng sớm nên biết, nàng là gánh nặng của hắn, một nam nhân căn bản không yêu nàng mà bởi vì đạo nghĩa mà mang theo gánh nặng, nhưng nàng lại yêu hắn a, thế nên mới ích kỷ không chịu rời đi như vậy.

“Ta muốn người hoàn toàn thần phục dưới chân ta” Hung khí trong tay Kính lại không thương tiếc mà xâm nhập. Lửa giận nung theo những lần cử động trứu sát bạo lực lặp đi lặp lại mà phát tiết.

Ý thức dần dần tan rã! Thu nắm chặt tay, móng tay đâm sâu vào làn da trắng mềm, cố gắng duy trì chút thanh tỉnh cuối cùng, cứng rắn không phát ra lời khuất phục. Lòng hắn còn chưa chịu thua, thân thể hắn cũng vậy!

Gậy gỗ nung theo máu trơn lại rút ra ngoài, bóng tối dần dần lan rộng trong đôi mắt Thu, tra tấn vô tình cuối cùng cũng cướp đi ý thức của hắn.

“Mới vậy đã muốn xỉu, chính kịch chỉ mới bắt đầu thôi.” Ném đi nhánh cây dính đầy máu, một bàn tay thò vào hạ thể của Thu, nắm chặt dục vọng mềm mại, siết mạnh một cái

“A, người làm cái gì?”

“Đừng vội, bảo bối, người sẽ nhanh biết thôi” Hiên Viên Kính lấy một cây trâm ngân sắc từ trên đầu xuống, một tay nhẹ nhàng đùa giỡn đầu lỗ nhỏ phía trước của Thu, nhìn dục vọng nam tính kia không chịu khuất chế dần dần cứng rắn, một tiếng cười lạnh, trâm tóc trong tay còn lại đâm thẳng vào lỗ nhỏ, cho đến khi đầu trâm gần như hoàn toàn bị che lấp. Huyết châu đỏ tươi từng giọt từng giọt rơi từ lỗ nhỏ, thật như huyết lệ. (Tàn nhẫn waaaaaaaaaaaaa)

“Không phải người thích xú nha đầu kia sao? Nơi này không thể dùng ta xem người lấy cái gì làm với nàng?” (hư thiệt thì anh cũng khổ à) Tuy biết rõ Thu không có tình cảm nam nữ với Ấu Tích, nhưng cảnh cười vui vừa rồi vẫn khiến hắn không thể quên được.

Kéo khuôn mặt Thu vẫn đang cắn chặt môi, ép buộc y nhìn thẳng mình. Hiên Viên Kính nâng vạt áo, dục vọng đã sớm ngẩng cao lộ ra: “Trừng phạt còn chưa kết thúc đâu” Nói xong nam căn lớn hơn rất nhiều so với người bình thường đẩy mạnh vào huyết mạch phía sau trong tiếng thét thảm thiết của Thu.

“Người là của ta, của ta...” (điên òi) Thấp giọng nỉ non, dương cương thô to vội vàng ra vào trong cốc huyết đang chảy máu không ngừng. Hai bàn tay to mơn trớn thân thể nam tính của y, “Hai chân thon dài này, cái bụng rắn chắc, đầu nhũ đỏ hồng, cái cổ trắng dài, còn có khuôn mặt này, toàn bộ đều chỉ thuộc về một người—”

Đau quá! Nhưng Thu không có cả khí lực để kêu. Thân thể bị đau đớn chia thành hai nửa khiến hắn nhất thời hôn mê, ngay sau đó lại tỉnh lại trong đau đớn. Hắn tra tấn cảm tình của y, mà y lại tra tấn thân thể hắn, đây là một hồi thống khổ không có kết thúc——

Vết thương trên thân thể cùng với nội thương trong nội tạng khiến Thu sốt cao bảy ngày liên tục không ngừng, giãy dụa bên lề sinh tử. Con sốt nóng bỏng cướp đi ý thức thanh tỉnh, trong lúc hôn mê, hắn như nhìn thấy Kính hai mắt thâm trầm ngồi ở bên giường thấp giọng nức nở: “Vì sao ngươi không yêu ta, dù chỉ là một chút” Yêu? Hắn sớm đã không có, từ khi hắn bị người ca ca mà hắn tin tưởng nhất và nữ nhân mà hắn yêu nhất tàn nhẫn phản bội, máu hắn đã lạnh. Hắn không tin bất kì ai, cũng không yêu bất kì ai, hắn hận cả thế giới này, hắn thề trả thù tất cả người trên thế giới! Kết quả hắn tổn thương người khác, càng tổn thương chính mình. Hắn lại mơ thấy, mơ thấy cô gái vô tội kia chết thảm và ánh mắt hận thù của Trần Danh Hạ. Hắn cười, hắn lại khóc, thân thể hắn rất đau a, tim hắn càng đau, đau đến không thể hô hấp—

Đó là chuyện phát sinh vào một ngày hè ở Diệu vương triều năm 995, một mùa hè vô cùng nóng bức—

3. Chương 3

Lộ kỉ trọng?

U giản liên y sâu ba dũng, kinh thụ diêu duệ hữu kinh phong!

Ti mạn đằng triền sơn quỷ ca, mạc tín phương thảo mãn tâm kính.

Vương tôn dục quy tu tảo hành, tu đãi viêm nhật hạ địa bình.

Vụ mê mộng!

Già trụ vân sơn đệ kỉ trọng?

Không sơn tử quy uống đề nguyệt, thư kiếm cô khách quỵện đan hành.

Y mãn hoa lộ tu vong tình, thùy chàng mộ cổ dữ thần chung?

Thanh mai bất giải xuân quy ý, nại thị vương tôn tửu vị tỉnh.

Càng về cuối Diệu Vương triều, Vạn tuế gia tại vị thế hệ này so với thế hệ trước càng hôn dơng vô đạo (ngu dốt), bỏ mặc triều đình đại sự, chỉ hưởng thụ uy nghiêm và xa hoa của bậc vạn dân quân phụ, quyết không chịu một chút trách nhiệm của vạn dân chi phụ. Đại đế cuối cùng Thái Xương đế Trần Xí Long càng triệt để hoang đãi chính vụ, thâm cư trong hậu cung, thường thường mấy tháng không tảo triều, không phê tấu chương, chỉ đắm chìm trong tửu sắc.

Diệu vương triều mùa xuân năm 995, đồng mẫu đệ đệ thâm đặc thánh sủng của hoàng thượng, Trần Danh Thu đột nhiên bị biếm đến biên cảnh phía bắc Hứa Châu, phong quan giám quân tứ phẩm, nguyên Song thân vương phong hào giáng thành thân vương, chuyện tới đột nhiên, nhưng triều đình không công khai phát văn thư định tội, bách quan xôn xao, nghe đồn Trần Danh Thu mang nghĩa đệ Trần Danh Hạ đi tới nhậm chức. Sau đó không bao lâu, phụ thân của tân quý phi Tống Diễm Đức vinh thăng nhị phẩm, làm tuần phủ Hứa châu, rất rõ ràng, hoàng đế phái y đi giám thị hoàng đệ thất sủng.

Ban đêm, Trần Danh Thu nường theo hơi rượu trở về, thời gian đã qua canh hai. Trần Danh Hạ vội vàng chạy đến bẩm báo: “Tống tuần phủ lại đến, nói là chiết tử tấu xin triều đình bổ sung quân lương mang đến ba ngày trước đang chờ đưa đi, thỉnh đại ca nhanh chóng đóng quan ấn, y đang chờ tại thư phòng” Nghe thấy ba chữ Tống tuần phủ, Trần Danh Thu như bị người chém một đao vào tim, thoáng chốc sắc mặt tái

nhọt. Ở Hứa Châu ai hán cũng không sợ, duy chỉ không muốn gặp Tổng Diễn Đức Tổng tuần phủ này, nhưng hán cố tình trốn không thoát được. Tổng Diễn Đức, cái tên này như một câu ma chú, thỉnh thoảng gọi lên cơn ác mộng phát sinh trong kinh thành —

Nửa năm trước, hán điên cuồng yêu một nữ nhân tiến kinh chờ tuyển chọn – Trưởng nữ của Tổng Diễn Đức, Tổng Ấu Tình. Từ lúc kết bạn với nàng, hán như mất hồn, triệt để mê luyện nữ tử nhu tình như nước đến từ Giang Nam này, thậm chí không để ý đến thân phận khác biệt cố ý muốn cưới nàng làm Vương phi. Ngay một ngày sau khi bọn họ quyết định hôn kì, nàng tiến cung thỉnh an hoàng thái phi sau đó liền không trở về. Đoạn thời gian không thấy nàng, hán như người điên lục tung cả kinh thành, cuối cùng một công công tốt bụng trong cung lặng lẽ nói cho hán — Ấu Tình bị hoàng thượng coi trọng, khuyên hán từ bỏ. Không, hán làm sao có thể từ bỏ, hán như một ngọn lửa hừng hực thiêu đốt, ai cản trở con đường tình ái của hán hán sẽ không bỏ qua, chẳng sợ người kia là hoàng đế quyền khuynh thiên hạ. Hán liều lĩnh mang kiếm xông vào cung, từ nhỏ hán đã theo đại nội cao thủ học võ, nên võ công hơn người, thêm nữa đại nội thị vệ không dám thật sự thương tổn hán, hán cứ nhiên một đường đánh thẳng vào nội cung. Hán tìm thấy Ấu Tình, nhưng nàng đã không còn là Ấu Tình của hán. Hán vĩnh viễn không quên được hình dạng nữ nhân hán yêu nũng nịu nằm trong lòng một nam nhân khác, tan nát con tim thì ra đơn giản như thế! Sau đó phát sinh cái gì? Hán chỉ mơ hồ nhớ được Ấu Tình cười nhạo hán, tự tác đa tình, nàng nói: “Nhân vãng cao xử tử, thủy vãng đề xử lưu (người đi đến chỗ cao, nước chảy về chỗ trũng), phong hào Vương phi làm sao có thể bằng Hoàng phi?” Thế giới mờ mịt, như bị phủ một tầng lụa xám, không có một chút màu sắc. Sau đó? Hoàng thượng hạ thánh chỉ xử phạt hán, hán không có dâng chiếu nhận tội, cũng không cáo biệt huynh đệ bằng hữu, đơn giản thu thập hành trang, chạy đến Hứa Châu. Ngọn lửa nồng cháy trong tim hán bị vô tình dập tắt, hán cả ngày không quan tâm đến công vụ, lấy rượu tìm say. Hán oán hận thế giới này, hán nguyện rửa ngục quân tử người lừa ta gạt, trừ cách đóng chặt cái kén của mình lại, hán không biết phải làm sao mới có thể tránh được một lần thương tổn khác. Từ lúc đó, hán như biến thành một người khác.

“Đại ca, ngươi không sao chứ? Sắc mặt ngươi tái quá, nếu không ngày mai tái kiến Tổng tuần phủ đi” Trần Danh Thu thân thiết hỏi.

“Không sao” Thu phát tay, cố gắng làm bộ không để ý, nường theo hơi rượu, loạng choạng tiến đến cửa thư phòng

Trước án, đèn đuốc sáng ngời, Tổng tuần phủ mặc thường phục, đang đọc sách dưới đèn. Khoác áo ngoài, quần áo đơn giản nhưng không bần hàn, vẻ mặt phong độ trí thức, thần thái tự nhiên tiêu sái, ôn văn nhã nhĩ (ôn hoà nho nhã.) Trong khoảng thời gian ngắn ngủi, tán thưởng triệt tiêu địch ý trong tâm, hán âm thầm thở dài: Thật là một vị nho nhã chi sĩ! Nhưng khoảnh khắc yếu đuối tiêu tán, hán bị thương tổn còn chưa đủ nhiều sao? Chẳng lẽ hán còn có thể đi yêu, đi tin tưởng sao? Hán cười lớn nói: “Tuần phủ đại nhân không hổ là xuất thân cử nhân, đến giờ vẫn còn đọc sách, khiến người khác khâm phục vô cùng a!” Không sai, một người xuất thân khoa cử cư nhiên thoải mái một bước thẳng thành quan lớn nhị phẩm, thậm chí có quyền tiết chế hán, đương nhiên phải cảm tạ ơn đức con gái tân quý phi của y. Nhưng tối nay Thu cố ý mượn rượu mạo phạm vị quốc trượng gia này.

Tổng Diễn Đức dùng ánh mắt đen thâm thúy ngó nhìn hán, tựa hồ hoàn toàn xem thấu sự yếu đuối và bi thương nơi đáy lòng hán. Hồi lâu, y ôn hoà nói: “Ngài lại say”

Say? Là tối nay say, vẫn là kiếp này say?

Lại say? Giọng nói từ bi thương hại này, thật giống như Trần Danh Thu là một hải tử bướng bỉnh, một người bệnh bốc đồng! Mà người nói, thật giống một trưởng giả hoà ái cơ trí, vừa ai oán, vừa như khuyên nhủ. Lời nói ngắn ngủi đâm vào nơi sâu nhất trong nội tâm Thu, cũng đâm xuyên kiêu ngạo cuối cùng của hán. Thu chỉ cảm thấy nộ khí dâng lên, lập tức chống đối nói: “Đừng ngỡ ngươi là tiên sinh, ngục quân tử” Dứt lời, hán lập tức xoay người phát tay áo bỏ đi, về phòng mơ màng ngủ, cũng không biết Tổng Diễn Đức

rời đi lúc nào. Ngày thứ hai, hần giao hết văn thư công tác cho Trần Danh Hạ xử lí, lại bắt đầu những ngày lưu luyến trong tử sắc.

Cuộc sống không tiết chế cùng uất ức trong nội tâm nhanh chóng khiến thân thể Trần Danh Thu suy sụp, bệnh nặng kéo dài đến mùa hè mới thuyên giảm. Dưới sự dặn dò của thầy thuốc và khuyên bảo của Trần Danh Thu, hần mới từ bỏ nữ nhân và rượu. Mỗi sáng sớm mang mã phó mới thu nhận cưỡi ngựa ngao du, đi loạn vô mục đích cả ngày. Hần đang nghĩ cái gì đây? Người ngoài không biết, ngay cả bản thân hần cũng không biết. Hần biến thành trầm mặc kiệm lời, luôn cao ngạo mà khinh miệt đánh giá hết thấy, cũng may cá tính mã phó Nguyên Kính đi cùng trung hậu ít nói, chỉ suốt ngày yên lặng bám chặt theo hần. Nói đến Nguyên Kính, cao lớn khôi ngô, diện mạo hàm hậu, thậm chí hơi ngờ nghệch, khuôn mặt pha chút anh tuấn không biết vì sao lại có một vết sẹo sâu trên thái dương. Y tự xưng là mục dân (dân du mục) ở Liêu Đông, vì gia sản mất hết nên mới tiến quan mưu sinh, nuôi ngựa rất giỏi, thế nên mới được Trần Danh Thu chọn làm mã phó.

Một ngày kia, hai người đang đi vô mục tiêu giữa hoang dã, đột nhiên trước mắt loé sáng, chỉ thấy phía trước có một con sông cắt ngang đường, nước sông cuộn cuộn va đập như cát đá phá băng, lại như ngàn quân giao phong, tiếng ầm vang đình tai nhức óc. Nước va đập vào bờ sông, như tiếng trống nhiệt huyết khuấy động tâm can, Thu không khỏi ngâm nga:

Cầm âm nhân âm hề lưỡng câu miểu mang,

Đồng tiêu phượng vĩ hề ti huyền không trường.

Tiềm lực lưu sa hề tích nhật lãng phách,

Khả nại như lạc hề đông phong bất dương!

Bạch thủy lô địch hề nhất bích vô tình,

Biển chu nhất khứ hề duy dư trưởng vông.

Ti mệnh hôn hôn hề di ngã kì sở,

Đối thủy nhàn thán hề úy ngã vĩnh thương.

(Cầm âm nhân âm, hai tiếng mịt mờ,

Gỗ ngô phượng vĩ, dây đàn không giường.

Tiềm lực lưu sa, ngày xưa lãng bá,

Cớ sao sợi lạc, gió đông chẳng thổi!

Bạch thủy lau màn, sắc biếc vô tình,

Thuyền con vừa khuất, riêng ta thần thờ.

Tơ mệnh mơ màng, quên ta đã thấu,

Rối ngâm con nước, an ủi vĩnh thương)

Quay đầu nhìn, chỉ thấy Nguyên Kính vẻ mặt mê mang cười ngốc, Thu ngăn người. Lúc mới gặp Nguyên Kính, Trần Danh Thu bất giác cảm thấy y có hơi quen mặt, còn chưa mở miệng hỏi, Nguyên Kính đã hắc hắc cười ngậy ngô, cứ thế bị Thu chọn – vì y khờ khạo mà mộc mạc. Lại thấy nụ cười ngậy ngô khiến người không khỏi an tâm, cảm giác quen thuộc lúc đầu lại hiện lên trong đầu, bọn hần từng gặp qua sao? Hoặc thật sự là kiếp trước có duyên?

“Biết người nghe không hiểu, đàn gãy tai trâu”

“Cái gì là đàn gãy tai trâu?”

Chịu thua sự vô tri của y, Thu quay mặt chuyên tâm nhìn dòng nước thâm sâu, khoé môi lại khơi lên nụ cười mấy tháng nay không thấy.

Đột nhiên, mấy con hoàng dương nhanh chóng chạy điên cuồng ra khỏi cốc, không để ý có người mà cướp đường chạy. Trần Danh Thu đang kinh ngạc, Nguyên Kính xông lên phía trước hét lớn một tiếng, nắm tay hắn kéo ra phía sau mình, nói: “Vương gia cẩn thận, có mãnh thú”. Thần sắc hàm hậu chớp mắt biến thành dữ tợn khủng bố.

Vừa dứt lời, từ trong bụi cỏ phát ra một loạt tiếng lạo xạo, một mãnh hổ sắc sỡ nhô đầu ra, đầu hổ lớn giờ lên, phát ra tiếng rống thô nặng, hai đầu ngựa kinh sợ lập tức xụi lơ xuống đất. Nếu lúc bình thường, dựa vào võ công của Trần Danh Thu sẽ không xem con cọp vào mắt, đáng tiếc lúc này bệnh nặng mới khỏi, nội lực khó ngưng tụ, tay lại không có binh khí, làm sao đối phó mãnh thú như thế?

Lão hổ leo lên nham thạch, lúc này mới nhìn rõ được toàn thân nó dài chừng bảy thước, màu lông như khối vàng loé sáng. Nó cào cào một bên móng vuốt, như không để ý nhìn hai người trước mắt, cái đuôi dài dựng thẳng, lại rống một tiếng: “Gào” liên nhảy xuống.

“Vương gia cẩn thận” Nguyên Kính nói xong đẩy Thu sang một bên, bản thân nghênh hướng lão hổ, người hổ bắt đầu dẩu. Hai vuốt thô to của lão hổ liên tục trảo Nguyên Kính, Nguyên Kính thông minh biến hoá bộ pháp, cùng lão hổ đi vòng quanh. Hắn ở quan ngoại đã luyện được một thân công phu ngoài thân cứng rắn, thể phách như gấu, tay không có thể đánh ngang với lão hổ. Sau vài hiệp đấu, Nguyên Kính càng đánh càng mạnh, một cú đá xoay điều hâu, ném lão hổ xuống dưới thân, một tay nắm chặt cổ nó, một tay dùng sức lực toàn thân đánh mạnh vào đầu lão hổ. Cái mõm đầy máu của hổ cắn không được Nguyên Kính, vuốt trước vuốt sau cào loạn xạ, áo giáp da trâu sau lưng Nguyên Kính bị xé từng mảnh, chân cũng bị cào đến chảy máu đỏ tươi.

Đấu tiếp một hồi, lão hổ dần dần không còn khí lực, Nguyên Kính vận khí nâng một khối đá lớn đập xuống đầu hổ, máu hổ máu người bừa bãi một vùng...

Từ nay về sau, một chủ một phó ngao du không còn yên tĩnh vô thanh, Thu thấp giọng ngâm thi từ, như lẩm bẩm, lại như chia sẻ tâm tình với Nguyên Kính. Vui sướng có người chung vui càng tăng gấp bội, bi thương có người chia sẻ càng giảm bớt. Mùa hè này, tên gốc bị Thu mắng là “Gốc như trâu” nhưng vẫn cao hứng cười ngờ ngạc bất tri bất giác từng chút từng chút xâm nhập vào tâm linh hư không kia, dùng bả vai kiên cố nâng lên gánh nặng trong lòng Thu.

Chớp mắt mùa thu đã đến. Nếu như vận mệnh con người cũng như con đường dưới chân có thể đột ngột bề ngoặt, vậy mùa bách hoa tàn úa này không thể nghi ngờ chính là bước ngoặt trong vận mệnh của Thu.

Một ngày Trần Danh Hạ đến thư phòng giao công vụ cho Thu, sắp rời đi, Thu đột nhiên nói: “Danh Hạ, khối ngọc bội của ngươi đâu?”

“Này...” Trần Danh Hạ bất an cúi đầu, lúc Thu thu nhận y có cho một khối ngọc bội giá trị liên thành, mặt trên khắc tên mới của y, nhiều năm qua y vẫn mang theo bên mình. “Ta, ta tặng người rồi”

“Không lẽ là tình nhân?” Thu trêu chọc nói, “Hạ gia nghiêm trang của chúng ta cuối cùng cũng động phạm tâm rồi?”

“Vâng, là nữ. Hơn nữa đệ đệ còn tính cưới nàng”

“Tốt a, là cô nương nhà ai a? Ta sai người đi cầu hôn”

Bùm một tiếng, Trần Danh Hạ nhưng lại quỳ xuống: “Đại ca, ta muốn mượn ngài hai vạn lượng bạc”

Trần Danh Thu sững sốt, nói: “Người muốn mượn nhiều bạc như vậy làm gì?”

“Ta muốn chuộc thân cho nàng”

“Chuộc thân? Người là nói —”

“Nàng là danh kĩ Chúc Nhiên ở Hứa Châu thành”

“Không được!” Sắc mặt Trần Danh Thu biến sắc, vỗ án nói, “Người đường đường là đệ đệ của tứ vương gia a, người có biết thân phận của mình hay không? Cưới một kĩ nữ dè tiện, thế mà người cũng nói ra được!”

“Ta yêu Chúc Nhiên a, chỉ dùng thân phận một người nam nhân đơn thuần yêu một nữ nhân, thân phận khác biệt, thế tục thành kiến trước ái tình chỉ nhột nhạt vô sắc. Đại ca, bản thân người không phải cũng từng thích một nữ tử môn bất đẳng hộ bất đối sao (hay nghe thấy câu “môn đẳng hộ đối” lắm nhỉ)? Tình yêu khắc cốt ghi tâm đó người đã quên rồi sao?”

“Người câm miệng cho ta!” Hắn nhớ, hắn đương nhiên nhớ tình yêu hùng hực thiêu đốt cơ hồ huỷ diệt hắn, đoạn hồi ức đó như một vết thương khó khép miệng, hơn nửa năm hắn cẩn thận che dấu nó, lẳng lặng chờ một ngày thuyền giảm. Nhưng hôm nay đệ đệ một tay hắn nuôi lớn lại công nhiên vạch trần vết thương đầm đìa máu này!

“Đại ca, ta biết người luôn chú trọng thân phận huyết thống, cho nên chuyện này ta vẫn không dám nói với người. Nhưng ta thật sự cần số tiền này để chuộc thân cho nàng a. Xem ở tình nghĩa bao năm của chúng ta, cầu đại ca thành toàn ta” Hai hàng nước mắt rơi xuống.

“Người, đi ra ngoài trước đi, để ta suy nghĩ đã” Thu vô lực ngồi xuống, phất tay đuổi Trần Danh Hạ. Đêm khuya, hắn mất ngủ, trần trọc, cảnh ban ngày lại hiện lên. Lẳng lặng mặc thêm quần áo, Thu lững thững đi khỏi phòng. Hắn nên thành toàn cho tình yêu của đệ đệ sao? Hắn có thể lại tin tưởng ái tình tồn tại sao? Một ngọn đèn yếu ớt chiếu đến, hắn mới phát hiện bản thân bắt tri bất giác đã đến chỗ ở của Nguyên Kính. Chẳng lẽ trong đoạn thời gian này, bản thân đã bắt đầu ỷ lại vào một tên hạ nhân gốc sao? Làm sao có thể? Trần Danh Thu đang muốn xoay người rời đi, trên cánh cửa sổ bằng giấy lại xuất hiện hai bóng người, một cái thô tráng nhất định là Nguyên Kính, một cái còn lại là của một nữ tử!

Chẳng lẽ y cũng gạt ta có tình nhân? Trần Danh Thu nhíu mày, nhẹ nhàng đến dưới cửa sổ, tính nghe hai người nói chuyện.

“Nhị ca, người rút cuộc tính khi nào về nhà?” Một thanh âm rất quen tai hỏi.

Nhị ca? Là muội muội của Nguyên Kính? Nghe được xưng hô như thế, không biết vì sao Thu lại thở dài nhẹ nhõm.

“Bình muội, người biết mà, từ sau khi nhìn thấy Thu trong kinh, ta không thể quên được hắn. Lần này xin phụ hân đi làm chuyện này, cũng vì ta thật sự muốn gặp hắn một lần.”

Trong kinh? Phụ hân? Sắc mặt Thu lập tức tái nhợt, hắn nhớ lại, thì ra người tên Nguyên Kính chính là Hiên Viên Kính bị hắn quất bên đường kia!

“Nhưng phụ thân thu được bản đồ bố binh Hứa Châu của người khen ngợi không ngừng, việc của người đã hoàn thành a!”

Bố — binh — đồ!

Thu đã không cần nghe nữa, hắn bị lừa, lại bị một người hắn tin tưởng phản bội. Đệ đệ hắn muốn cưới một kĩ nữ dè tiện, mà người hầu nhìn như trung hậu lại là gian tế! Bọn họ đều phản bội hắn, tất cả bọn họ!

Vì sao tin tưởng lại khó khăn như vậy, mà thương tổn thật đơn giản như thế. Nếu nhất định bắt hắn phải chọn giữa thương tổn và bị thương tổn, hắn thà chọn thương tổn!

Cảm giác đau đớn, đại giới đau lòng, hắn không muốn lại ngốc nghếch ném thử nữa.

Một lát hỗn loạn sau, một thanh âm rõ ràng quanh quẩn trong lòng hắn. Ta muốn trả thù, ta nhất định phải khiến những người đã thương tổn ta trả giá đại giới! Nụ cười tàn nhẫn chậm rãi hiện lên.

Ánh trăng, trong trẻo nhưng lạnh lùng.

4. Chương 4

Hiên Viên Kính một bên chuẩn bị mã cụ, một bên thỉnh thoảng quay đầu nhìn về mặt âm trầm của Thu. Hôm qua, lúc chia tay hần còn cao hứng vẽ tranh, chỉ qua một đêm, ngọc nhân dường như lại biến thành vị vương gia lãnh mạc cao ngạo. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Kính không phải là một người thông minh, nhưng nhiều năm sống nơi hoang dã đã trui rèn cho ý trực giác của dã thú, ý có thể rõ ràng cảm giác được một cơn bão táp đang hình thành.

“Vương gia, hôm nay ngài tính đi đâu chơi?”

“Câm miệng! Người chỉ cần đi theo là được.” Trần Danh Thu xoay người lên ngựa, vung roi rời đi, cuốn theo một tầng cát bụi. Hiên Viên Kính lo lắng, lập tức đuổi theo. Nhưng hôm nay Thu không xuất hành du ngoạn như trước, ngược lại chạy hướng hoa phổ phồn hoa nhất trong thành. Đi được một hồi, hần ngừng lại trước Hoa mãn lâu, kĩ quán lớn nhất trong thành.

“Vương gia —” Hiên Viên Kính hô lớn, nhưng Thu không quay đầu mà đi thẳng vào.

Đúng, hần sẽ không lại quay đầu, sẽ không lại mềm lòng, Trần Danh Thu hôm nay phải trả thù tất cả những người đã thương tổn hần, thống khổ mà bọn họ gây ra cho hần, hần phải báo đáp đầy đủ!

Vừa vào phòng khách, tú bà lập tức tươi cười nghênh tiếp: “Ai yêu, đây không phải là tứ vương gia sao? Khách quý, khách quý a, lâu rồi ngài không đến đây a! Hôm nay ngài muốn thế nào a?”

“Đừng lải nhải, gọi Chúc Nhiên ra đây”

“Ngài hần là bị tiếng cầm của các cô nương nhà ta rung động rồi, nhắc tới mấy ngày nay, các cô nương nhà ta đã luyện được mấy khúc hay, chỉ ngóng trông vương gia ngày nào đó đến thưởng thức. Ta đi kêu nàng xuống hầu ngài một khúc.”

“Không cần. Hôm nay ta không đến nghe cầm. Nói nàng trang điểm chỉnh tề ra tiếp khách!”

“Đây...” Tú bà do do dự dự nói, “Vương gia chịu gọi nàng đến đó là nể mặt nàng rồi. Nhưng ngài cũng biết, Chúc Nhiên cô nương chỉ bán nghệ không bán thân, nàng trước giờ chưa từng tiếp khách.”

Ánh mắt Thu lạnh lùng quét qua mặt tú bà, hừ lạnh một tiếng, đặt mạnh bội kiếm xuống mặt bàn.

“Ngài ~ đây là ~” Thanh âm tú bà run run hỏi.

“Không có gì. Người yên tâm, ta sẽ không bắt nàng tiếp khách không công đâu, đây là ngân phiếu long đầu một ngàn lượng, hần là đủ chứ”

Không thể tin nhận ngân phiếu từ tay Trần Danh Thu, tú bà lập tức tươi như hoa nói: “Đủ đủ rồi, ta sẽ đi gọi cô nương xuống. Chúc Nhiên —”

“Ta không tiếp!” Một thanh âm thanh thúy ngắt ngang tiếng kêu của tú bà, Chúc Nhiên ăn mặc đơn giản chậm rãi đi đến trước mặt Trần Danh Thu, từ từ quỳ xuống, “Vương gia không phải đã biết chuyện giữa Danh Hạ và ta sao? Tục ngữ nói, vợ bằng hữu, không thể xúc phạm, huống chi các người là huynh đệ. Vương gia nếu không muốn thành toàn cho chúng ta cũng không sao, dù sao nếu Chúc Nhiên đã nhận định tình lang, thì sinh là người của hần, chết là quỷ của hần!. Chỉ chết thôi, e ngại gì? Muốn ta tiếp khách, vạn vạn làm không được!”

“Chúc Nhiên, đây là khẩu khí gì, đây là cách người nói chuyện với vương gia sao?” Tú bà kích động trách cứ.

“Ma ma đừng hoảng, Chúc Nhiên mình làm mình chịu, quyết không liên lụy ma ma”

Trần Danh Thu lạnh lùng đánh giá nữ tử xinh đẹp này, nữ tử cương liệt như thế vì sao hần vô phúc gặp được? Vì sao hần lại cố tình yêu một nữ nhân bạc tình tham quyền vinh hoa phú quý? Một cảm giác ghen tỵ dâng lên.

“Người yên tâm, bốn vương không cần mạng người. Người chỉ cần ngồi ở một bên, tú bà, gọi cho ta vài cô nương đến tiếp rượu”

“Dạ dạ” Tú bà vội vàng vẫy tay, năm sáu mỹ nữ trang điểm xinh đẹp lập tức xông tới, nũng nịu dán vào người Thu. Thu trái ôm phải ấp, lúc thì uống rượu trong tay nàng, lúc lại hôn mặt một người, khiến cho Hiên Viên Kính đứng ngẩn người một bên ghen tức dữ dội. Y bước nhanh đến, một tay đẩy ra mấy mỹ nữ mềm mại đang dựa vào ngực Thu, “Vương gia, địa phương này người không nên đến”

“Ta là nam nhân, vì sao không thể đến nơi có nữ nhân? Hay là người có ẩn tình khác biệt?” Thu nheo đôi mắt điểm lệ, cười cổ vũ Hiên Viên Kính nói ra lời tận đáy lòng.

“Có, từ lần đầu nhìn thấy Vương gia ta đã yêu người!” Lời tỏ tình vô cùng đơn giản, khí phách táo bạo mạnh mẽ, rõ ràng là tình cảm không được chấp nhận, từ miệng y lại như chuyện đương nhiên thiên kinh địa nghĩa (đạo thường như trời đất không thể di dịch được), khiến những người đang ngồi bên cạnh nhất thời quên mất đây là một đoạn luyến tình đồng tính, mọi người ngẩn người nhìn Trần Danh Thu, dường như đang trông chờ hắn sẽ tiếp nhận người nam tử khoáng đạt, ngay thẳng này.

“Ha ha, yêu ta? Đây là lời nói hoang đường buồn cười nhất trong thiên hạ! Người dùng thân phận nào yêu ta? Mã phó Nguyên Kính? Hay là gian tế Khánh quốc Hiên Viên Kính!” Ánh mắt Trần Danh Thu loé ra tia lửa tàn bạo, “Người đầu, dẫn người đến cho ta!”

“Dạ!” Thanh âm lớn vang lên, binh lính sớm mai phục tứ phía Hoa môn lâu như nước lũ tràn vào, một tham tướng cầm đầu kéo theo Hiên Viên Bình bị trời gô, y phục bị xé rách miến cưỡng che được ngọc thể, dưới làn tóc đen tán loạn là một đôi mắt sẫm khóc đỏ hồng. “Nhị ca—” Thanh âm nghẹn ngào khàn khàn.

“Người, người làm gì muội muội ta rồi?”

“Còn phải hỏi, nhìn bộ dạng nàng cũng biết rồi.” Không nhìn đến vẻ mặt tổn thương của Hiên Viên Kính, Thu tiếp tục nói, “Thích ta? Một người nam nhân như ngươi? Lời nói ghê tởm vậy cũng có thể nói ra. Bất quá bổn vương không có hứng thú với nam nhân, nhưng hương vị của muội muội ngươi cũng không tệ”

“Người, cường bạo nàng?” Đôi mắt Kính đỏ bừng như trâu đục nổi điên.

Vì người nhất kiến chung tình, y không tiếc giả làm người hầu ngày ngày làm bạn bên hắn; vì người nhất kiến chung tình, y lừa phụ hân vẽ ra bản đồ bố binh giả; vì người nhất kiến chung tình, y không quan tâm đến mệnh lệnh ba lần bốn lượt gọi y hồi quốc của phụ hân. Khi hắn khổ sở, y có thể bên cạnh vô điều kiện; khi hắn cao hứng, y nguyện ý thưởng thức nụ cười hắn từ xa. Mùa hè đó, ánh mặt trời chói mắt và hào quang của hắn mê muội tâm y, khiến y nhất thời quên hắn tàn nhẫn như một ngọn lửa bùng cháy. Là sự ngu xuẩn và ấu trĩ của y đã hại Bình muội.

Mơ hồ còn có một ý niệm nhiễu loạn dưới đáy lòng y, nhưng y không thể thừa nhận: So với thương tổn mà Bình muội đã chịu, y càng để ý đến một đêm giữa Thu và nàng! Chỉ vì bọn họ là đồng tính, nên tình cảm của y mới bị vứt bỏ; chỉ vì nàng là nữ nhân, nhưng có thể dễ dàng cùng hắn cộng độ xuân tiêu.

“Bắt giam những gian tế này lại!” Một thanh đao đặt lên cổ Hiên Viên Bình, Hiên Viên Kính đành phải bó tay chịu trời, bị trời gô như mảnh thú.

“Trần Danh Thu, ngươi sẽ hối hận, thứ Hiên Viên Kính ta muốn chỉ có thể thuộc về ta!” Nếu đã vô duyên, thì cho dù phải sử dụng đến sức mạnh y cũng quyết không từ bỏ tình yêu này.

“Phải không, vậy ta sẽ không cho ngươi có cơ hội đó” Trần Danh Thu rút ra bội kiếm, chém Hiên Viên Kính.

“Đừng—” Hiên Viên Bình hét lớn. Một nhóm mỹ nữ trốn trong góc phòng đều sợ hãi nhắm chặt hai mắt.

Kiểm phong hơi chuyển, bảy thước Thanh Long kiếm chém xuống đầu vai Hiên Viên Kính, máu nóng theo thân kiếm chảy tới tay Thu. Tay nhuộm máu thì ra nóng như thế! Leng keng một tiếng, kiếm rơi xuống đất.

“Nhốt hai người này vào tử lao, giờ Ngọ ngày mai xử trảm!”

Đội binh lính áp giả Hiên Viên huynh muội đi, Trần Danh Thu chuyển hướng Chúc Nhiên: “Người không phải muốn gả cho nam nhân sao? Bổn vương thành toàn người. Ta chẳng những phải thay người chuộc thân, mà còn thay người tìm một nam nhân phú quý độc nhất vô nhị toàn thiên hạ” Ánh mắt hắn loé qua sắc màu nguy hiểm, “Ngày mai ta sẽ mang người lên kinh hiển cho hoàng thượng, lấy dung mạo và công

phu mê hoặc nam nhân của người, muốn giành được thánh sủng không khó.” Đúng, hẳn muốn cho vương huynh cũng ném thử cảm giác thích một nữ nhân không yêu mình.

“Ta không đi! Chúc Nhiên không phản bội Hạ gia”

“Hừ, biết người sẽ nói thế mà. Lời bồng vương nói như bát nước hắt đi, không thể thu hồi, chuyện đến nước này người còn trông cậy Trần Danh Hạ đến bảo vệ người sao? Nói thật với người, hẳn vi phạm gia quy, đã bị ta giam lại. Người thành thật lên kinh nhập cung thì tốt, nếu không ta sẽ dùng gia pháp xử trí hẳn! Người không tiếc tính mệnh của mình, vậy tình lang của người thì sao?”

“Người thật tàn nhẫn!”

“Đưa đi”

Đại sảnh trống rỗng, rốt cuộc chỉ còn lại mình Thu. Ngọn lửa yêu thương trong tâm hẳn đã sớm tắt, nay ngay cả cừu hận cũng không còn, mất đi nơi gửi gắm tình cảm, tất cả đã không còn ý nghĩa.

Ta báo được thù! Nên khóc hay cười đây?

Không biết, ta không biết

Giờ Thu chỉ cảm thấy mệt mỏi, thật mệt mỏi...

Đêm đó, thủ hạ của Hiên Viên Kính cướp ngục, cứu thoát Hiên Viên huynh muội.

Sau khi Chúc Nhiên tiến cung, hoàng đế dị thường mê luyện năng, tân quý phi Tống Ấu Tình thất sủng, nhưng không lâu sau tình cảm của Chúc Nhiên và Trần Danh Hạ bị hoàng đế phát hiện, trong lúc tức giận phạt gậy Chúc Nhiên, hạ lệnh xử tử Trần Danh Hạ. Thu nhận được thánh chỉ, lệnh người hầu lặng lẽ để y thoát.

Mùa đông năm đó, Khánh quốc Hiên Viên đại hãn chết bất đắc kì tử, Hiên Viên Kính dẫn binh giết người huynh trưởng vốn nên kế thừa hãn vị, tự lập làm Vương, khởi binh xuống phía nam tấn công Diệu Vương triều. Cùng năm, Trần Danh Hạ đầu nhập Khánh quốc, được Hiên Viên Kính trọng dụng, thành khai quốc công thần.

Hai năm sau, Hiên Viên Kính thế như chẻ tre, đóng quân dưới thành Hứa châu, bao vây chặt chẽ Hứa Châu.

5. Chương 5

“Quân Hiệp Hách phá thành rồi!”

Sau một tiếng hét cao, thành Hứa Châu rơi vào hỗn loạn. Binh sĩ Khánh quốc như nước lũ tràn vào thành, gặp người thì giết, thấy cửa thì cướp. Phút chốc, tiếng khóc tiếng la thảm thiết rồi loạn, nhà cửa bị đốt, thi thể đầm máu, hài tử lạc phụ mẫu, phụ nữ bị binh sĩ đè kêu khóc... Nơi này, đã không còn là thành Hứa châu phồn hoa lúc xưa, người bán hàng rong rao hàng, cô nương hát dạo, phu nhân bái phạt, người nhàn rỗi dạo phố, tất cả đều bị bao phủ trong khói lửa chiến tranh.

“Cứu cứu ta, cứu cứu ta, không cần a—” Góc đường, một nữ hài tử ước chừng mười bảy mười tám bị hai binh sĩ giữ chặt. Trong ngực binh sĩ nhét đầy châu báu trang sức vừa cướp được, áo giáp dính đầy máu tươi và bùn đất toát ra một mùi kinh tởm. Nữ hài tử liều mạng giãy dụa, tóc đen tán loạn bị một binh sĩ đạp dưới chân, tiếng cười như dã thú phát ra từ cuống họng binh sĩ. Nhưng người dân tự bảo vệ mình còn không được, thì làm sao có thể ra tay cứu một thiếu nữ xa lạ? Đây là loạn thế, mỗi người chỉ có thể đau khổ giãy dụa trong biển máu, cho đến ngập đầu. Đột nhiên thiếu nữ bất động, máu từ khoe miệng nàng chậm rãi trào ra. “Mẹ nó, con bé này cắn lưỡi tự sát” Binh sĩ tức giận mắng, vút xuống thi thể vẫn còn ấm áp của thiếu nữ, cúi người lột vòng tai của nàng, đột nhiên, một đạo kiếm quang lướt qua, hai tên binh sĩ còn chưa kịp phản ứng, hai cái đầu đã rơi xuống đất!

Đây là lần đầu tiên Trần Danh Thu giết người từ khi tập võ! Không hề liếc nhìn thi thể nằm trong vũng máu, hẳn nâng kiếm chém giết tất cả. Không có nước mắt, cũng không do dự, hẳn không nhớ nổi bấy tác

trường kiếm từng loé ánh xanh này đã nhuộm máu của bao nhiêu binh sĩ Hiệp Hách, đi ngược hướng đám đông bỏ chạy, hần tay chém giết toàn bộ quân địch nhìn thấy được, đi về hướng cổng tây thành.

Y ở nơi này! Tên Hiên Viên Kính đã hạ lệnh đồ thành (giết hết toàn bộ dân chúng trong thành), tên Hiên Viên Kính toàn thân máu tươi, tên Hiên Viên Kính ích kỉ đẩy thiên hạ vào cảnh nước sôi lửa bỏng!

Cũng từng là Hiên Viên Kính bị hấn tổn thương.

Lưu tổng binh luôn cười to nồng nhiệt đã chết trận, Tổng tuần phủ từng bị hấn khinh bỉ nhất lại dùng nhân cách cao thượng cảm hoá hần cũng đã chết vì nước, lão quản gia nhiều năm theo hần cũng đã bị giết, tiểu nữ Ấu Tích mà Tổng tuần phủ phó thác cho hần cũng lạc mất. Trừ cảm giác yêu và hận chưa từng chấm dứt này, hần chỉ còn hai bàn tay trắng.

Rốt cục là ai nợ càng nhiều?

Rốt cục là ai phụ càng thâm?

Rốt cục là ai tổn thương ai càng tàn nhẫn?

Chấm dứt thôi, chỉ cần một kiếm, từ nay về sau tâm ta không còn vướng bận.

Thượng thiên ơi, nếu người có thương chúng sinh, thì hãy cho ta giết được y. Nếu người trách ta vô tình, vậy hãy để thiên quân vạn mã dẫm qua thi thể ta. Trong hai bọn ta, đã định không thể cùng tồn tại dưới một bầu trời.

Chạy ra cổng thành, ánh mắt Thu sáng ngời, đứng trước ngàn vạn kị binh, nghiêm nhiên là y! Là y cũng không phải y! Đã không còn nụ cười chất phác mà hiền hậu kia nữa, đứng trước thiên quân vạn mã là một Hiên Viên Kính có nụ cười tàn bạo; Đã không còn là người thanh niên mặc bố y đi theo sau hần, chỉ còn lại một dã thú khát máu mặc chiến bào màu đen!

Nhìn thấy Thu càng lúc càng đến gần, Hiên Viên Kính nắm chặt dây cương, y từng trải qua sa trường nhưng trong khoảnh khắc này vẫn dễ dàng khấn nguyện và bất an. Hai năm, vì bắt được người cao quý kia, y không tiếc thí phụ sát huynh, khởi binh bắc hạ, ngay cả có hoá thân thành Tu La, y cũng phải hái được đoá Tuyết Liên lạnh lùng chỉ nở trên đỉnh núi hiểm trở kia, giờ khắc này, cuối cùng đã đến!

Thét một tiếng, Trần Danh Thu thi triển khinh công phóng người đánh thẳng hướng Hiên Viên Kính, trường kiếm nhuộm máu vẽ một đường cong xinh đẹp trên không trung. Khoảng cách giữa hai người càng lúc càng gần, Thu giương kiếm, xuất một chiêu “Trường hồng quán nhật” đánh thẳng về hướng Hiên Viên Kính. Kính cười ngửa nên khó tránh, chỉ đành hơi nghiêng người, trường kiếm lướt qua bên người y. Không chờ Trần Danh Thu rút kiếm về, y vươn tay nắm chặt mũi kiếm. Mũi kiếm sắc bén lập tức cắt thương tay y, máu tươi chảy dọc theo cánh tay xuống, nhưng y vẫn làm như không thấy, nắm chặt mũi kiếm, đôi mắt mãnh liệt nhìn chăm chăm Thu.

Người nhìn thấy không, ngọn lửa thiêu đốt trong tim ta đang cắn nuốt hết tất cả! Nếu đã định phải trầm luân, người hãy cùng ta bị nghiệp hoả thiêu đốt!

Tướng sĩ địch nhanh chóng xông tới, phải tốc chiến tốc thắng. Thu quyết định quăng vũ khí, rút một thanh nhuyễn kiếm khỏi thắt lưng, lại đánh tới.

Người hận ta đến thế sao? Chẳng lẽ ngọn lửa cháy bỏng của ta không thể tan chảy được sông băng trong tim người sao? Sao ta lại quên, cho tới bây giờ người vẫn thà thương tổn người khác cũng không cần một kẻ phản bội, vì thế sông băng kia cũng không thể tan rã. Nhưng ta, tại ngày phải rời xa người hai năm trước, đã quyết định, cho dù phải tổn thương đoá Tuyết Liên tuyệt thế kia, cũng nhất định phải hái được nó!

Hiên Viên Kính phát tay, nhóm binh lính tạo thành một chỗ hổng, vài binh sĩ áp giải Ấu Tích, xuất hiện tại chỗ hổng.

“Đầu hàng đi Thu” Đôi mắt nhìn Thu như một dã thú cuối cùng cũng bắt được con mồi, loé ra ánh sáng tàn nhẫn.

“Không được tổn thương nàng.” Thu ném vũ khí đi, tuy rằng bị khống chế, nhưng giọng nói vẫn toát lên mệnh lệnh.

“Người còn ra lệnh cho ta? Chẳng lẽ người đã quên, Thành Hứa Châu đã bị phá, toàn quân đội đóng ở đây đã bị giết, người ở chỗ của ta đã không còn là vương gia gì nữa, chỉ có ta mới có thể mệnh lệnh cho người, thậm chí quyết định sinh tử của người”

Thu cười lạnh, miệt thị nhìn Hiên Viên Kính, tựa như hắn đang nghe được một lời nói buồn cười nhất trên đời. Hiên Viên Kính bị thái độ của Thu chọc giận, nghiến răng nói: “Ta sẽ giúp người hiểu rõ, một kẻ mất hết sức mạnh, không có tư cách cao ngạo” Hiên Viên Kính đoạt lấy thanh trường thương từ tay một binh sĩ bên người, thúc ngựa chạy hướng Thu.

Y muốn giết ta tế quân sao? Lần đầu cảm giác gần cái chết như vậy khiến tim Thu đập nhanh lên, nhưng sau đó hắn lại bình tĩnh lại, người sống một đời cũng sẽ đến lúc chết, thoáng quay đầu nhìn Ấu Tích bị ngắt xủ dưới chân binh sĩ lần cuối, hắn đứng bất động tại chỗ.

Cơn gió hoang dã phát lên một góc y phục bạch sắc của hắn, cuốn lên cát bụi đầy trời.

Trường thương đâm xuyên vai trái Thu, có thể nghe được thanh âm xương bả vai vỡ vụn. Bịt lại vết thương chảy máu, chân Thu mềm nhũn, té ngã xuống đất. Máu tươi thấm ướt lớp đất vàng dưới thân, đất và máu dính bầm khuôn mặt hoàn hảo của hắn.

Thu giãy dụa loạng choạng đứng dậy, nhưng không chờ hắn đứng vững, trường thương trong tay Hiên Viên Kính lại đâm thẳng vào vai trái của hắn, lực đạo của mũi thương này càng mạnh, đầu thương xuyên thấu thân thể Thu, cắm vào mặt đất, gim chặt hắn xuống mặt đất.

Thu vô lực nằm trong vũng máu, rơi vào mắt hắn chỉ có khuôn mặt Hiên Viên Kính che khuất ánh mặt trời, nhưng ánh mặt trời quá chói mắt, khiến hắn căn bản không thể nhìn rõ vẻ mặt của y. Trong kinh thành từng nghe nhóm tuần bộ nói, lúc bắt được cướp sông cướp đường đều sẽ dùng xích sắt đâm xuyên xương bả vai hai vai, ngay cả cao thủ võ công lợi hại cũng sẽ thành phế nhân, không bao giờ có thể tập võ nữa. Phế nhân sao? Trần Danh Thu hắn lại có lúc rơi vào hoàn cảnh ngày hôm nay! Không đúng, hắn không phải là một phế nhân, không phải hắn đã dễ dàng thả ra một con dã thú đói khát sao? Một con dã thú mạnh mẽ, một con dã thú có thể cắn nuốt toàn thiên hạ!

“Ha ha ha...”

“Người cười gì?” Nhìn Thu điên cuồng cười không ngừng, Hiên Viên Kính nhíu mày hỏi.

Đáp lại y, chỉ có máu tươi và cuồng tiếu.

Có lẽ hắn nên khóc, nhưng nước mắt hắn như dòng suối khô cạn, từ nay về sau hắn chỉ có thể cười, bởi vì cười càng thống khổ hơn khóc....

6. Chương 6

Ngày thứ ba sau khi Thu tỉnh lại, Hiên Viên Kính cúi kính đi qua đi lại trong ngự thư phòng rộng lớn, sau một trận phát tiết kịch liệt, mình hoàng long bào nhàu nát phủ lên thân thể khô ngô của hắn. Hơn trăm quyển sách cổ trên giá sách, mấy xấp tấu chương xếp chồng chất trên ngự án, nay đều bị chủ nhân cuồng nộ ném tán loạn xuống đất. Ngoài phòng, một loạt đại thần đang chờ tấu sự, vài thái giám cung nữ bưng trà rót nước, đều cẩn thận nín thở, náu mình dưới mái hiên lẳng lặng chờ đợi, lúc này ai dám đưa đầu cho hoàng thượng chém chứ.

Quyết định của bọn họ là sáng suốt, giờ phút này tâm tình của Hiên Viên Kính mất bình tĩnh như mặt biển mới bị bão táp quét qua. Ngọn lửa ghen tị khiến hắn nhất thời nổi giận, tàn nhẫn tổn thương Thu. Sau khi trải qua một lần tra tấn suýt nữa đánh mất y, tuy đã sớm dự đoán và chuẩn bị trước cho cơn phản nộ của Thu, nhưng chờ hắn chỉ có Thu đã hoàn toàn lạnh lùng. Đối mặt với hắn, Thu hoàn toàn coi thường sự tồn tại của hắn; các loại thuốc bổ trân quý mà hắn mang đến, bệnh nhân không khách khí cho chó ăn; các loại kỉ trân dị bảo hắn dâng lên, bị Thu tiện tay ném vào hồ nước sau ốc, bảo vật trân quý nhất trong quốc khố lấp đầy một hồ nước nho nhỏ.

Thu sẽ không nhìn hắn nữa sao?

Thu sẽ không nói chuyện với hần nữa sao?

Thu sẽ không tha thứ cho hần nữa sao?

Suy nghĩ thất vọng không ngừng ám ảnh hần, cảm giác đau thấu tim dữ dội gần như xé rách lí trí hần, tim hần như bất ngờ rơi vào một hầm băng hắc ám.

“Hoàng thượng, ngài đã phát hoả hơn nửa ngày rồi, cũng nên ngồi xuống uống ngụm trà tiêu giận, xin chú ý long thể a.” Tổng quản thái giám Lí Phúc nâng một chén trà Bích Loa Xuân, cẩn thận đứng sát cửa, vừa nói vừa nhìn trộm sắc mặt hoàng thượng, hai chân không tự chủ lùi lại hai bước. Cho đến khi Hiên Viên Kính bắt đầu thở dài một hơi, nặng nề ngồi xuống long ỷ, y mới thềm nhẹ nhõm.

Hiên Viên Kính nâng chén trà, thất thần, cuối cùng lại cúi kính đặt chén trà xuống mặt bàn. Nhìn thấy lão thái giám đang lặng lẽ nhặt tấu chương trên mặt đất, hần đột nhiên hỏi: “Lí Phúc, người tiến cung bao nhiêu năm rồi?”

Lí Phúc ngẩn người một lát, trả lời: “Bẩm hoàng thượng, đã sắp ba mươi năm rồi. Lúc đó, nô tài mới vừa mười sáu tuổi.”

Hiên Viên Kính bấm ngón tay, nói: “Ba mươi năm, vậy là không lâu sau khi hoàng đế Trần Xí Long tiền triều đăng cơ phải không. Lúc đó người có nhận thức Thu không?”

Ngẩng đầu nhìn nhìn khuôn mặt si tình của vị đế vương trẻ tuổi, Lí Phúc cân nhắc từng từ: “Hoàng thượng là nói Trần Vương gia sao? Lúc đó mọi người đều xưng hô ngài là tứ vương gia. Nói đến tứ vương gia, đã là người trong cung, thì cả kinh thành không ai không biết đến đại danh của vương gia. Bất quá, nô tài chỉ là một thái giám thấp kém, vương gia lại là thiên chi kiêu tử [1], tuy nói đại danh của vương gia như sấm bên tai, nhưng dựa vào thân phận của nô tài sao xứng được nhận thức vương gia a? ”

Nhưng Hiên Viên Kính lại như hoàn toàn không nghe thấy câu trả lời của Lí Phúc, vẫn tự hỏi: “Người nói xem, trẫm phải làm gì y mới tốt đây? Trẫm đối tốt với y, y không quan tâm, thường thường luôn muốn chọc giận chọc trẫm. Trẫm đối xử không tốt với y, y càng lạnh nhạt với trẫm. Mười năm, từ lúc chúng ta gặp nhau lần đầu tiên đến nay, đã sắp mười năm rồi. Nhưng tâm tư của y, trẫm vẫn không nắm được. Mười năm a, trẫm còn phải chờ hần mấy lần mười năm? Trẫm còn có bao nhiêu lần mười năm có thể chờ đợi?”

Vị hoàng đế hăng hái trên chiến trường, giờ khắc này lại sa sút tinh thần như đã thú chiến bại. Nhìn thấy hoàng thượng như vậy, lòng Lí Phúc không khỏi chua xót, hần vốn nên thuộc về thảo nguyên ngập nắng, hần vốn nên rong ruổi cười ngạo nghệ trong gió, vì sao thượng thiên lại cố tình ban cho hần một đoạn khổ luyện đắng đặc như vậy? Một lát sau, y cuối cùng thành khẩn trả lời: “Tâm tư của vương gia nô tài không dám đoán bừa, bất quá Tổng Ấu Tích hầu hạ vương gia lâu năm, sao hoàng thượng không hỏi nàng vương gia thích thứ gì? Muốn thứ gì?”

“Đúng đúng, sao trẫm lại không nghĩ ra chứ!” Hiên Viên Kính nhảy dựng lên như một hải tử mới phát hiện ra trò chơi mới, bước từng bước lớn, đi ra ngoài phòng, gần như đụng phải vị quan viên trẻ tuổi đang đi đến trước mặt hần.

“Hoàng thượng, ngài đi đâu vậy? Giờ vẫn còn là thời gian nghị chính, các đại thần còn có chuyện trọng yếu chờ hồi bẩm.” Nhìn thấy đồng bừa bọn trong ốc, Trần Danh Hạ nhăn mày, trách mắng, “Lí Phúc, thế này là thế nào? Sao còn không nhanh phái người đến dọn dẹp!”

“Trẫm có việc gấp, chiết tử giao cho người phê, các đại thần bên ngoài có chuyện gì thì người nghe trước đi, viết thành tấu chương vắn tắt lại, buổi tối đưa đến rồi bàn tiếp.” Hiên Viên Kính cười ngây ngô một tiếng, còn chưa dứt lời, người đã vội vàng ra khỏi cửa, nháy mắt đã không thấy bóng dáng đâu.

Việc gấp? Nghe thấy câu cuối cùng của đế vương, đôi mày của Trần Danh Thu kéo sát vào nhau. Còn có chuyện gì gấp hơn quốc sự? Có thể có sự tình gì gấp hơn quốc sự sao! Trong phút chốc, tên của Trần Danh Thu lại như một cái gai nhọn đâm vào tim hần.

“Ấu Tích, Ấu Tích!” Trần Danh Thu, nằm trên giường bệnh, gọi hai tiếng, nhưng vẫn không thấy bóng dáng nhỏ gầy quen thuộc. Nàng đi nghỉ ngơi sao? Cũng đúng, nàng đã cực nhọc hầu hạ bên giường y nhiều

ngày. Từ ngày y hôn mê bất tỉnh, nàng cũng chưa hề ngủ ngon được. Khi y tỉnh lại, thứ đầu tiên nhìn thấy chính là đôi mắt sưng húp, hầy còn ngấn lệ kia.

Một mùa mưa rơi lá rụng, một lần gặp gỡ giữa trưa thu, hạt giống ẩn tàng trong thân thể bé nhỏ đó, dần dần bén rễ qua năm tháng, kết đầy quả yêu, những điều này, làm sao Thu chưa từng biết?

Chỉ là, y đã không còn biết phải yêu như thế nào nữa.

Chỉ là, y đã quá mệt mỏi để yêu.

Quả ái tình trong tim y đã sớm bỏ lỡ mùa khai hoa kết quả, mưa gió vùi dập, chỉ còn lại tàn hoa bại liễu hấp hối, cho đến khi rễ cây cũng dần dần khô héo.

Đối với nữ hài kia, thứ y có thể bảo vệ, chỉ có lời hứa cuối cùng với vị lão phụ hy sinh vì nước, cũng là lời hứa duy nhất.

“Vương gia, ngài gọi ta?” Một thanh âm e thẹn vang lên, Thu quay đầu nhìn, phần y lục quần, cùng là trang phục cung nữ, nhưng người đến không phải là Ấu Tích.

“Rót nước cho ta”, quần xanh mần tím lay động, một chén trà xanh thanh mát được bưng đến bên môi Thu. Khẽ nhấp một ngụm, Thu liền lắc lắc đầu, ý bảo đôi phương buông xuống. Hương vị thật nồng, không bằng nước trà Ấu Tích pha, thanh mát hợp ý.

“Ấu Tích đâu?” Thu thuận miệng hỏi, lại chỉ thấy tiểu cung nữ cúi đầu, vò vò cạp váy trong tay, ngôn từ quanh co tránh né.

“Ấu Tích đâu?” Dự cảm bất an dâng lên trong lòng, Thu dữ dội hỏi.

“Ấu Tích tỷ tỷ... Bị hoàng thượng gọi đi rồi” tiểu cung nữ bị sự hung dữ của Thu dọa, ánh mắt hồng hồng, sắp bật khóc, sợ hãi mấp máy đôi môi khẽ nói.

Hiên Viên Kính? Hiên Viên Kính sao? Chẳng lẽ sau khi trừng phạt y hần vẫn không chịu buông tha Ấu Tích sao?

Làm sao lại như vậy? Y biết Hiên Viên Kính dễ bị kích thích, nhưng nổi giận nhanh mà tiêu giận cũng nhanh, cho nên y không ngừng chọc giận hần mà vẫn có thể sống đến hôm nay. Nhưng vì sao hần lại gọi Ấu Tích đi? Chẳng lẽ hần thật sự nghĩ y và tiểu nữ hài Ấu Tích có gian tình?

Cố gắng chống đỡ thân thể sốt cao, đẩy ra tiểu cung nữ đang khóc lóc ngăn cản y, Thu nghiêng ngả lão đảo đi ra ngoài. Vì sao hai chân lại nặng nề như thế? Vì sao mỗi bước lại gian nan như thế? Mỗi lần bước đi đều động đến vết thương nơi riêng tư, một dòng dịch thể ấm nóng chảy ra từ vết thương đã nứt, men theo bắp chân chậm rãi chảy xuống, y phục tuyết bạch liền nhiễm nhiều điểm đỏ tươi.

“Vương gia, ngài còn chưa thể đi lại a. Cầu ngài về lại giường đi. Nếu hoàng thượng biết, nô tì sẽ mất mạng.”

Mất mạng? Vậy có liên quan gì đến y? Thứ y muốn bảo vệ, chỉ có lời hứa cuối cùng kia mà thôi.

Thu được tiểu cung nữ dìu đến hậu hoa viên, vừa tiến vào hoa viên, liền xa xa nhìn thấy thân ảnh Hiên Viên Kính và Ấu Tích trong lương đình. Thu không khỏi âm thầm thở dài nhẹ nhõm, may mắn, y còn chưa tới chậm.

“Hiên Viên Kính, người đang làm cái gì? Buông Ấu Tích ra!” Thu quát lớn, xông vào lương đình, kéo thân thể gầy yếu của Ấu Tích giấu sau thân thể y, “Hiên Viên Kính, người còn không để yên? Ta cảnh cáo người, không được gây phiền toái cho Ấu Tích!”

Nhìn vẻ mặt Thu đỏ hồng vì tức giận và phát sốt, ánh mắt Hiên Viên Kính loé ra vẻ tổn thương mờ mịt. Y để ý nàng như thế, y yêu thương nàng như thế! Ôn nhu của y chỉ tồn tại vì nàng, dành cho để vương, chỉ có ánh mắt lạnh đậm và lạnh lùng oán hận.

“Gia, không phải, ngài hiểu lầm rồi, hoàng thượng ngài ấy chỉ.. A!” Ấu Tích liều mạng muốn giải thích, nhưng lời còn chưa dứt đã kêu hoảng sợ.

Tay phải của Hiên Viên Kính đã tàn nhẫn đánh vào mặt Thu, lực đạo thành linh đánh tới khiến thân thể Thu loạng choạng bay ra ngoài, đụng vào cột lương đình, nặng nề ngã xuống đất.

Hiên Viên Kính ngạc nhiên nhìn tay phải của mình, lại nhìn Thu đã hôn mê, hân đột nhiên giận dữ hét lớn: “Ra ngoài, ra ngoài hết cho ta!”

“Hoàng thượng...” Ấu Tích muốn nói lại ngừng, nàng còn có thể nói gì? Nàng lại có gì để nói? Lửa giận của đế vương, không phải là lần đầu tiên nàng nhìn thấy, nó như sự tức giận của thiên đình, không ai có thể bình ổn. Đôi mắt nàng dán chặt vào chủ nhân đang nằm trên mặt đất, ngay cả bị tiểu cung nữ kéo nàng rời đi cũng không biết.

Hiên Viên Kính ôm lấy Thu, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve mảng sưng đỏ trên má y, men theo đường cong của khuôn mặt, ngón tay hân trượt xuống môi Thu, lau đi vết máu trên môi y.

Lòng rất đau, vì Thu đau đớn mà đau, còn đau vì sự đau đớn trong tim hân?

Từ ngày hân cướp lấy Thu dưới thành Hứa Châu, chính hân đã rơi vào cạm bẫy không đáy. Sự lãnh đạm và khinh bỉ của người yêu không ngừng gặm nhấm tim hân, một thanh âm dưới đáy lòng an ủi hân: Lại đánh một trận, khi người lấy được thiên hạ, trở thành đế vương độc nhất vô nhị, thì có thể chân chính có được người của Thu, sẽ có một ngày, cũng có thể đoạt được tim y. Vì thế hân cầm lấy quân đao, tránh né đôi mắt kia, trở lại chiến trường.

Nói dối! Tất cả đều là nói dối! Vì có được người y, hân không tiếc toàn thân máu tươi đoạt thiên hạ, nhưng đồng thời cũng vĩnh viễn mất đi tư cách yêu y, trước mặt Thu, hân cẩn thận không tự xưng “Trẫm”, chỉ vì không muốn khơi dậy nỗi hận của y với hân. Nhưng mà, địa vị tôn quý, vương quyền vô thượng, trong mắt Thu chỉ như mây bay. Hiên Viên Kính nước phụ thuộc, Hiên Viên Kính mã phó, Hiên Viên Kính tạo phản, cho đến Hiên Viên Kính đăng cơ, mỗi thân phận đều không thể ghi dấu trong tim y. Trái tim hoang vu này, rốt cùng là ai có thể đến canh tác? Trái tim hoang vu ấy, rốt cùng đến lúc nào mới có thể nở rộ hoa xuân?

Trải qua bao nhiêu trắc trở mới đến được hôm nay, cuối cùng đã kết thúc sao?

Nếu đã như thế, sự đau đớn trong tim ta, sẽ dùng sự đau đớn của người để hoàn trả!

Hiên Viên Kính ôm lấy Thu, để lưng y dựa vào cột đình, kéo mạnh trường khổ của Thu, đập vào mắt là mảng tơ máu giữa hai chân, đầy vết máu.

Động tác đột ngột khiến Thu dần dần tỉnh lại, không kịp la lên, Hiên Viên Kính đã ép chặt y vào cột đình, dùng động tác nhanh như chớp hôn lên môi y.

Nụ hôn sâu cướp đoạt, nụ hôn sâu cuồng loạn, nụ hôn sâu mang theo hơi thở của dã thú.

“Buông ta ra” Lời của Thu bật ra giữa lúc lưỡi hai người dây dưa biến thành một chuỗi nỉ non mơ hồ.

Thu bị hôn đến gần như không thể hô hấp, ngực phập phồng kịch liệt, đột nhiên, y hung hăng cắn xuống môi Hiên Viên Kính.

“Đáng chết, người là của Hiên Viên Kính ta, ta sẽ không buông tha người.” Hiên Viên Kính mắng một tiếng, ngừng sự tàn phá trên môi Thu, hai dòng chỉ bạc điểm lệ giữa môi hai người dựng lên một cây cầu xinh đẹp ái muội. Tiếp theo hân lại hôn xuống thật sâu.

Nước bọt hoà máu tươi trào ra giữa môi hai người. Hô hấp thác loạn và hương vị dâm mỹ như cây thuốc phiện tràn lan trong không khí.

Đó là tình yêu cuồng nhiệt, đó là tình yêu không thể dứt bỏ, đó là tình yêu khiến người ta cuồng loạn. Loạn là chính là tâm, điên cuồng là chính là người, trầm luân là chính là tình.

Không biết qua bao lâu, Hiên Viên Kính mới buông tha đôi môi bị hân chà đạp sưng hồng. Hân gác một chân của Thu lên đầu vai hân, hung khí cực đại khảy khảy cửa mặt khẩu vừa hồng vừa thũng huyết nhục mơ hồ.

“Dừng tay, ngươi là cầm thú!” Thu tập hợp khí lực toàn thân, giơ tay phải đánh lên mặt Hiên Viên Kính. Nhưng cánh tay không còn võ công vô cùng vô lực, tay đã bị đối phương dễ dàng bắt được.

“Đúng vậy, từ ngày ta nhìn thấy ngươi, lí trí của Hiên Viên Kính cũng đã hao hết. Ta muốn hảo hảo yêu ngươi, nhưng ngươi không chịu, là ngươi không cần, là ngươi dẫm đạp lên chân tâm của ta, là ngươi bức ta hoá thành cầm thú!” Thét tê tâm liệt phế, Hiên Viên Kính động thân, hung khí thô to ngang nhiên đâm xuyên qua mật huyết nhỏ hẹp, nhờ máu sôi trào thô bạo đẩy vào.

Khuếch trương bạo lực đột ngột xảy ra khiến da thịt xung quanh mật huyết lại nứt ra, đau nhức khiến Thu muốn đẩy ra thân thể đối phương, thoát khỏi tra tấn không dành cho con người này. Phản kháng vô lực chỉ có thể làm tăng thêm lửa giận của Hiên Viên Kính, hắn đem hai tay phản kháng áp ở trên đầu, thắt lưng đẩy về phía trước, hung khí đã đâm vào nơi sâu nhất trong mật huyết.

Thân thể trống rỗng của Thu vô lực dán vào cột gỗ ở sau lưng, chỉ có chỗ kết hợp đang chống đỡ y. Đau đớn, nóng rực, hổ thẹn, tự tôn bị xé thành từng mảnh, dưới đủ loại tình cảm đan xen, bất đắc dĩ rên rỉ, y từng lần hôn mê, lại từng lần bị sự thô bạo của Hiên Viên Kính đánh thức.

Rõ ràng là hai thân thể giao hoà thân mật như thế, lại không ai có thể chạm đến tim của đối phương.

Bạo lực giao cấu một lần lại một lần tiến hành, đó là nghi thức của chiếm hữu, khắc lên ấn kí chỉ thuộc về đế vương, tuyên bố câu chuyện ái tình không thể thực hiện...

1) Thiên chi kiêu tử

Câu thành ngữ này có xuất xứ từ “Hán Thư -Truyện Hung Nô”. Hai chữ “Kiêu tử” ở đây là chỉ đứa con cưng. Nguyên ý là chỉ người Hung Nô là con cưng của trời, về sau mới chỉ rộng ra các dân tộc thiểu số cường thịnh sinh sống ở khu vực biên cương.

Hung Nô là chỉ dân du mục cổ xưa ở miền bắc TQ. Người Hung Nô rất dũng mãnh và thiện chiến, đã lần lượt chinh phục được nhiều dân tộc thiểu số ở miền tây, miền bắc, miền đông bắc TQ, và từng nhiều lần xâm phạm lãnh thổ khu vực biên giới của triều nhà Hán.

Nhà vua dựng nước triều nhà Hán là Lưu Bang từng thân hành dẫn 300 nghìn quân giao chiến với Hung Nô, nhưng đã bị quân Hung Nô bao vây suốt bảy ngày đêm, sau mới may mắn thoát khỏi vòng vây. Do đó, các đời vua triều nhà Hán đều rất kiêng nể người Hung Nô. Sau khi Hán Võ Đế lên ngôi bèn quyết tâm diệt trừ mối họa lớn này. Nhà vua đã trước sau cử các đại tướng Hàn An quốc, Vê Thanh, Hoắc Khứ Bệnh dẫn quân tiến đánh Hung Nô, và giành được nhiều thắng lợi to lớn.

Năm 90 trước công nguyên, Hán Võ Đế cử Lý Quảng Lợi, Thương Khư Thành và Hầu Mãng Thông dẫn quân chia làm ba đường tiến đánh Hung Nô. Sau khi giao chiến, ba đạo quân này đều bị thất bại thảm hại. Vua Hung Nô mới cử sứ giả đưa thư sang nói với Hán Võ Đế rằng: ” Há chẳng biết miền nam có đại Hán, miền bắc có cường Hồ, người Hồ là con cưng của nhà trời sao?”.

Trải qua nhiều lần đọ sức, Hán Võ Đế mới ý thức được không thể một lúc tiêu diệt xong Hung Nô, nên đã có ý giảng hòa. Từ đó về sau, giữa Tây Hán và Hung Nô luôn xảy ra lúc đánh lúc hòa, tình trạng này cứ dai dẳng mãi trong nhiều năm.

7. Chương 7

“Nhân sinh đáo xử tri hà tự?

Ứng tự phi hồng đạp tuyết nê.

Nê thượng ngẫu nhiên lưu chỉ thảo,

Hồng phi kia phục kế này nọ.”

(Sống ở trên đời phải làm sao?

Hồng điếu đạp tuyết bay lên cao.

Trên bùn vô ý lưu dấu móng,
Đông tây bay lượn, biết hướng nào?)

Ấu Tích nhẹ nhàng vuốt ve mảnh giấy đã sớm khô nét mực, chưa bao giờ khô cạn, chỉ có hai hàng nước mắt trên mặt nàng. Nàng tay lau đi nước mắt làm mờ hồ tầm mắt, nàng trân trọng cất mảnh giấy vào túi hành lí trải trên giường. Đây là bài văn trước đây Thu tiện tay viết cũng tiện tay vứt bỏ. Có lẽ y đã sớm quên đi sự tồn tại của nó, nhưng lại có một nữ hài ngày này qua ngày khác, năm này qua năm khác cẩn thận cất giữ bài văn này.

Ánh mắt dừng lại trên một mảnh giấy ó vàng khác, ở giữa trang giấy viết ba chữ to xiêu vẹo: ‘Tổng Ấu Tích’. Không khỏi vuốt ve tay phải của mình, khoé môi cong lên, thiếu nữ mỉm cười.

Còn nhớ không? Còn nhớ không? Từng là gió xuân khiến lòng người ấm áp.

Mùa xuân đó nàng chỉ mới là một hài tử mười hai tuổi, theo phụ thân nhập kinh chờ tuyển quan. Kinh thành phồn hoa, dòng người tấp nập, nhà cửa tráng lệ, hiện giờ chỉ có thể nhớ được những ấn tượng xa xôi mơ hồ. Thứ duy nhất càng ngày càng rõ ràng chính là nụ cười tươi sáng như những ngày xuân ấm áp của y...

Sau khi nhập kinh không lâu, tỷ tỷ xinh đẹp yêu rồi, nụ cười bên lên của thiếu nữ không giấu được hạnh phúc ngọt ngào. Nhưng phụ thân lại luôn lo lắng, thậm chí nói nhỏ với mẫu thân: “Tứ vương gia là người có thân phận thế nào? Chúng ta không trèo cao được, hưởng chi y...”

Sau nàng lại nghe người hầu thầm nói chuyện riêng mới biết, người khiến tỷ tỷ lộ ra nụ cười như vậy chính là bào đệ của đương kim thánh thượng, cũng là một công tử gia nhân phẩm không tốt, được thân phận cao quý nuông chiều mà hoàng hành kinh thành.

“Vậy y đã làm chuyện gì xấu sao?” Nàng hỏi.

Phụ thân nhíu mày, nói: “Y không yêu nước, không thương bách tính. Thân là nam nhân trên triều đường sao có thể không lưu tâm đến hạnh phúc của bách tính, hưng suy của xã tắc?”

Nàng không dám tranh luận, nhưng vẻ mặt mờ mịt. Y muốn cưới tỷ tỷ, chỉ cần yêu nàng ấy thì có gì không được?

Lựa là gấm vóc, trân châu dị bảo, hơn trăm cân đồ cưới chất đầy tiền sảnh, phụ mẫu lo lắng gật đầu đáp ứng lời cầu hôn của tứ vương gia, tỷ tỷ xấu hổ trốn vào phòng thêu, y gõ không mở được cửa của tình nhân, đành ngưng mắt nóng bỏng nhìn thân ảnh mềm mại xinh đẹp sau song cửa, thật lâu, thật lâu.... Như mỗi một nam tử đang yêu...

Mà nàng, chỉ có thể nhìn qua song cửa thư phòng, ngưng mắt nhìn khuôn mặt trắng nõn như ngọc của Thu, dáng người tuấn tú, còn có, sự cao quý bẩm sinh. Nàng ngày ấy, như đoá sen trắng giữa trưa hè, tựa hồ khăn cấp nở rộ vì tình nhân.

Sắc trời bỗng nhiên tối sầm, mưa phùn rơi ướt y phục y, đuôi tóc đen nhánh mang theo những giọt nước trong suốt. Nàng chạy vội ra ngoài, kéo y vào thư phòng nhỏ nhỏ của mình.

“Người là ai?”

“Ấu Tích, ta tên Ấu Tích, Tổng Ấu Tích” Nàng sợ hãi nói, kinh ngạc vì sự to gan vừa rồi của bản thân. Y nghe thấy tên của nàng xong liền cười nuông chiều. Thì ra tiểu nữ hài bình thường này là muội muội của Ấu Tình a, cũng là muội muội tương lai của y.

Xem xét tập chữ được xếp lộn xộn trên bàn của nàng, Thu lại cười, như mơ cũng như ảo. Mang theo một chút trêu chọc, y cầm lấy tay phải cầm bút của nàng, mở ra trang giấy viết xuống tên nàng. Nét mực sẽ khô, trang giấy sẽ ó vàng, nhưng dòng nước ấm áp trong tim chỉ ngày này qua ngày khác càng thêm mênh mông, tại cơn mưa xuân giữa trưa đó, bắt đầu từ lúc y nắm lấy tay phải của nàng...

Có một ngày, đồ cưới rực rỡ muôn màu lại chiếm đầy tiền sảnh, tỷ tỷ xấu hổ trốn vào phòng thêu không thấy, người nắm tay phải dạy nàng viết chữ cũng không thấy, khoá trong đôi mắt của phụ mẫu, là bi thương? Là áy náy? Nàng biết, nàng rốt cuộc không tìm được đoá bạch liên trong mưa phùn kia nữa.

Tiếp theo, phụ thân từ một cử nhân áo trắng thành quan, lập tức cùng gia quyến đi Hứa châu nhậm chức, người xa lạ đến chúc mừng cả đêm, đông nghẹt cả tiền sảnh vốn đều hiu.

“Tổng đại nhân, cung hỉ cung hỉ a” Tổng đại nhân? Hẳn là phụ thân rồi.

“Quốc trưởng gia, cung hỉ cung hỉ...” Quốc trưởng gia? Đó là ai?

Vì thế, mang theo nỗi phiền muộn không thể gặp lại Thu, nàng rời khỏi kinh thành náo nhiệt. Lúc mã xa cuốn lên một lớp bụi mù, nàng quay đầu nhìn lại tường thành loang lổ kia, vệ binh thủ thành, người bán hàng đầm mồ hôi, một đám người lướt qua đôi mắt thiếu nữ, lại không có thân ảnh có thể vào được tâm nàng ...

Cất đi hồi ức trong cơn mưa bụi, Ấu Tích tiếp tục thu thập hành trang. Áo màu phỉ thúy thiêu chỉ vàng bách điệp, áo choàng lông chồn, váy trắng thiêu hồ điệp loan phượng (ta chém, chém mỗi tay, hự, ta đập đầu tự tử), bình thường chưa từng để ý, không biết từ lúc nào Thu đã vì nàng mua thêm rất nhiều y phục hoa quý. Nhìn nhìn y phục trải khắp giường, lại nhìn nhìn bọc hành lý không coi là lớn, nàng cười khó xử: Sao có thể mang đi được nhiều hồi ức và quá khứ như vậy? Tiện tay lựa chọn y phục, một bộ váy trắng đập vào mắt, trên góc váy, có một vết ố giặt không phai. Nâng lên, nước mắt vừa lau khô lại thấm đầm đôi mắt....

Lần nữa gặp lại Thu, vẫn là vào một buổi trưa xuân mưa phùn, chỉ là mùa xuân ở thành Hứa Châu phương bắc không thể so với kinh thành, một làn gió nhẹ lạnh băng thổi qua mặt, vẫn lưu lại cảm giác đau như cắt da cắt thịt. Giương một cây dù cũ, mang theo thị nữ Tiểu Đào, nàng gạt người nhà lên lút chuồn đến bờ sông sau thành. Dòng sông cuộn cuộn sóng to gió lớn, vỗ vào chân đê hai bờ sông, tiếng sóng vỗ đỉnh tai nhưc óc đập mạnh vào hai tai, ngàn lớp sóng, vạn tầng sóng, sóng tiếp sóng.

Tham lam hít vào luồng không khí trộn lẫn mùi bùn đất tươi mới, vui thích ngắm nhìn cảnh sông hùng vĩ tráng lệ trước mắt, Ấu Tích như một hài tử, ném đi cây dù vương vãi, vui sướng chạy dọc theo bờ sông. Âm thanh lo lắng của Tiểu Đào truyền tới từ sau lưng, nàng cười xấu xa, lại càng chạy nhanh hơn. Đột nhiên, nàng ngừng bước, Tiểu Đào ở phía sau không kịp ngừng lại cũng đụng vào sau lưng nàng.

“Tiểu thư, người sao vậy? Sao đột nhiên dừng lại a? Mũi Tiểu Đào sắp bị đụng hỏng rồi.”

Nàng lại chỉ có thể không rời mắt nhìn thân ảnh bên bờ sông kia, vẫn là một thân y phục khiết bạch, vẫn là vẻ đẹp bộc lộ nét cao ngạo, chỉ là giữa hai hàng lông mày đã ngưng tụ ưu tư của năm tháng, như mùa xuân ở phương bắc, băng giá mà cô đơn.

Là ảo ảnh ngưng tụ từ mưa và nắng sao?

Là ảo tưởng do tương tư tích lũy mà thành sao?

Thu rõ ràng chỉ cách trong gang tấc, nàng lại chỉ dám đứng nhìn từ xa, tựa như chỉ cần chớp mắt thì thân ảnh hư ảo ấy sẽ biến mất như ảo ảnh.

Năm đó, y cũng dùng ánh mắt này, mang tâm trạng này, đứng lặng ngoài cửa phòng tỷ tỷ sao?

Có nhớ không? Có nhớ không? Mưa xuân xưa nay khiến người sầu.

Đó là nước sông của ai không ngừng tuôn trào? Đó là tâm tình của ai phập phồng không thôi? Đó là hồi ức của ai đè nặng trong tim?

Cho đến nhiều năm sau Ấu Tích vẫn không biết, vì sao ngày đó Thu lại đứng dưới cơn mưa phùn bên bờ sông? Y đang nhớ ai cùng chuyện xưa của ai? Y đang ném trái vị đắng của ai?

Một năm trước, nam tử từng dùng tên giả Nguyên Kính bị đuổi khỏi cuộc sống của Thu, là do y tự tay gây ra.

Một năm sau, đại hãn Khánh quốc Hiên Viên Kính vây công Thành Hứa Châu, dẫn theo ngàn vạn kỵ binh.

“Xin người, thay phụ phụ chúng ta, chiếu cố Ấu Tích.” Đó là lời khẩn cầu cuối cùng của vị lão phụ lấy thân tuấn quốc.

Có lúc, nàng thường vô cớ ghen tị với tỷ tỷ và hoàng thượng, đối với Thu, nàng không phải là người y yêu nhất, cũng không phải là hận nhất, chỉ là một sự tuân thủ hứa hẹn. Bỏ đi lời thề sâu nặng đó, đối với y Tổng Ấu Tích có khác gì một người qua đường xa lạ?

Với nàng, y là tối ái, cũng là tất cả. Vì yêu y, nên luôn đi cùng y, nhìn y nhíu chặt đôi mày mà khóc thầm trong tim, nhìn y rõ ràng yếu ớt không chịu nổi lại làm bộ kiên cường, nên thương tâm mà im lặng thổ huyết, nhìn y trong lòng còn ràng buộc ngàn vạn quá khứ trần tục lại vẫn phải mạnh mẽ gọi ra nụ cười miệt thị hết thấy. Nàng rất đau, tim nàng rất đau, chỉ vì, yêu y.

Vì sao phải yêu y như vậy? Vì sao nhất định phải yêu y?

Có lẽ chỉ vì yêu, nên yêu, đơn giản, sâu đậm, vĩnh viễn.

Bởi vì yêu y, nên nàng quyết định rời đi. Trời biết nếu nàng còn lưu lại, Thu còn vì nàng mà xung đột với hoàng thượng bao nhiêu lần nữa, còn để rằng nanh dã thú xé toạc thân thể y bao nhiêu lần nữa. Cho dù đau lòng, cho dù không nỡ, nàng cũng chỉ có thể chuẩn bị hành trang, từ nay về sau, chỉ có tương tư không bao giờ ngừng.

Tiếng gõ cửa vang lên, nàng cuống quýt che dấu hành trang đã chuẩn bị được một nửa, nhưng quá muộn, Thu đã đẩy cửa vào.

“Người đang làm gì vậy? Thu thập hành trang muốn đi đâu?” Thu nhíu mày hỏi.

“Ta, ta chỉ là...” Lời nói dối chưa đến khoé môi, nước mắt đã không ngừng rơi xuống.

“Mấy ngày nay người luôn tránh mặt ta, ta lại lo lắng người còn không dứt khỏi sự tình mấy ngày trước”

“Là lỗi của ta, tất cả là lỗi của Ấu Tích. Nếu không, sao gia lại liên tiếp hiểu lầm hoàng thượng? Nếu ta không đi, chuyện như vậy còn không ngừng tái diễn, ta không muốn đi, nhưng, nhưng...” Ấu Tích che đi đôi mắt đầm lệ, không dám nhìn tới vẻ tiêu tụy trong mắt Thu. Tiếp theo, một đôi tay băng lãnh đẩy ra bàn tay mềm mại che tầm mắt nàng, ngừng mắt nhìn vào đôi mắt khóc sưng đỏ của nàng, Thu hơi không kiên nhẫn nói: “Được rồi, Ấu Tích, đừng náo loạn nữa. Đây là vấn đề giữa ta và Hiên Viên Kính, không liên quan đến người, người không cần nghĩ nhiều. Bỏ hành trang lại đi, ta sẽ không cho người đi một mình”

“Không, ta không muốn, ta không thể” Ấu Tích luôn ôn thuận lúc này lại cố chấp không nghe, nàng cúi đầu, yên lặng tiếp tục thu thập hành trang. Cuối cùng, Thu thở dài một tiếng, nói: “Trước đây, ta từng chưởng quản hình bộ, người có biết ngục tốt đối phó thế nào với những phạm nhân đã chịu hết khổ hình nhưng vẫn không chịu cung khai không?”

Ấu Tích kì quái ngẩng đầu, không biết vì sao Thu lại nói đến chuyện này.

“Bọn họ sẽ lấy có tước nã đồng phạm, bắt người phạm nhân yêu nhất, thân cận nhất, sau đó phạm nhân bị cột chặt vào một cọc gỗ, ngục tốt sẽ dùng hết các loại thủ đoạn tra tấn thân nhân hấn trước mặt hấn, so với đau đớn thân thể, loại đau đớn gần trước mắt lại bất lực có thể khiến một người cứng cỏi cũng phải phát điên”

“Phạm nhân đó là người xấu ‘thập ác bất xá’ [1] sao? Người nhà hấn cũng là người xấu sao?”

“Có lúc phải, càng nhiều là không phải, bất quá, lại có gì khác biệt? Dù sao đối với người chấp chương đại quyền sinh tử mà nói, bọn họ đều đáng chết, hơn nữa con người đều phải chết, cho nên bọn họ phải chết”

Ấu Tích chớp chớp mắt, thậm cảm thấy lời của chủ tử hình như hơi khác với phụ thân dạy dỗ, nhất thời lại khó nói ra chỗ không đúng: “Cái đó và chuyện về hoàng thượng thì có quan hệ gì?”

“Người còn không hiểu sao, Ấu Tích? Cho dù người đi rồi, ta vẫn sẽ tạo ra ngàn vạn lí do tranh cãi với hân, đây là phương thức trả thù của ta?”

“Trả thù?”

“Đúng, mỗi một ngày ở bên người hân, ta tê liệt như một xác sống không hồn, tim ta không ngừng đau đớn. Ta hận hân, vì quốc hận, vì gia cừ, càng vì bản thân ta. Ta chỉ có thể hận hân, cũng chỉ có thể dựa vào hận hân để sống sót. Nên ta luôn cố ý chọc giận hân, tổn thương thân thể mà hân yêu là cách trả thù duy nhất ta có thể làm. Cũng chỉ có loại đau đớn này, mới có thể kích thích thân thể chết lặng của ta, trị liệu trái tim vĩnh viễn đau đớn của ta. Như vậy người hân là đã hiểu, ta đang dựa vào thương tổn bản thân để thương tổn hân, dựa vào thương tổn hân để trị liệu bản thân, tất cả những việc này, căn bản vốn không phải là lỗi của người.”

“Vậy là lỗi của ai?”

Thu trầm mặc, một lúc sau, hai chữ ‘Thượng thiên’ lạnh như băng bật ra khỏi kẽ răng. Người không nên an bài một hồi duyên phận gặp gỡ cho hai người vô duyên, không nên cho hạt giống khát vọng ái tình nảy mầm trong tim Hiên Viên Kính, kèm theo, một hồi chiến tranh đảo điên thiên hạ.

Bỗng nhiên, Ấu Tích nhào vào lòng Thu, nắm chặt lấy y phục trước ngực y, nói lớn: “Gia, đủ rồi, Ấu Tích cầu ngài, đừng hận nữa. Hoàng thượng, hoàng thượng ngài ấy là thật lòng thật ý yêu ngài”

Thu kinh ngạc nhìn nữ hài trong ngực, nàng luôn bình tĩnh, luôn ôn thuận, luôn yên lặng rơi lệ cho y, y đã tập thành thói quen, nhưng sự kích động điên cuồng này trước nay y chưa từng nhìn thấy.

“Hân yêu ta thì sao? Chẳng lẽ bởi vậy ta phải có nghĩa vụ nhận lấy tình yêu mà hân cứng rắn ban cho, quên hân vì có được ta mà đã huỷ đi thiên hạ Trần gia ta, tước đoạt hết tất cả của ta như thế nào sao?”

“Gia, ngài cũng từng nói, kẻ sai không phải là người chìm sâu trong ái tình, mà là thượng thiên khiến người chìm đắm trong ái tình a. Huống chi, ngài không hề trắng tay, ngài còn có hoàng thượng a, có hoàng thượng nguyện ý cho ngài hết thấy a.”

Khoé môi gợi lên một nụ cười thê mĩ: “Vậy hân có thể khiến quá khứ biến mất sao?” Không thể, ai cũng không thể, sai lầm đã xảy ra sẽ không bao giờ biến mất trong dòng chảy năm tháng, nó chỉ càng được năm tháng gột rửa khắc sâu trong dòng sông kí ức có tên là quá khứ, chỉ cần dòng sông này còn chảy qua trái tim y, bản thân vẫn chỉ có thể lựa chọn thống khổ và oán hận.

“Không muốn, ta không muốn như vậy, ta không muốn cứ trơ mắt nhìn ngài chịu khổ, ta muốn ngài vui vẻ, muốn ngài hạnh phúc a, cho dù, kết quả là ta phải rời đi ”

Thu nâng tay vuốt ve đuôi tóc Ấu Tích, nàng khóc nức nở trong ngực y, tựa như vẫn là tiểu nữ hài mười hai tuổi giữa trưa xuân đó, chỉ là bọn họ đã không thể tìm lại tâm trạng vô sầu vô lo thuở thiếu niên nữa rồi.

“Được rồi, đừng khóc nữa, bỏ hành trang xuống đi, đừng để ta uống phí hơn nửa ngày công sức. Hoàng cung này là một toà đại lao tráng lệ, ở nơi này, nhìn không thấy Giang Tây mặt trời mọc, Tây sơn mặt trời lặn, nhìn không thấy đường chân trời xa xôi, nếu có, chỉ có bức tường cao mà chim mới có thể bay qua, người đã vào rồi cuộc không bao giờ có thể ra. đành sống tạm bợ tại đây thôi”

“Vậy ngài đáp ứng ta, không được xung đột với hoàng thượng nữa, không được không yêu thương bản thân nữa.”

“Tại sao?” Thu cười khinh miệt, “Vì không khiến người đau lòng sao? Ta làm không được”

Không phải, đương nhiên không phải, người thông minh như ngài vì sao lại không hiểu, trên đời này có một loại yêu, là vì hận nên yêu; trên đời còn có một loại hận, là vì yêu mà hận.

Nhưng Ấu Tích biết, người có thể dùng loại tình cảm ngoài hận vun tưới cho linh hồn Thu, không phải là nàng.

Ngoài cửa vang lên tiếng bước chân vội vàng kèm theo tiếng thở gấp hỗn loạn, một tiểu cung nữ bưng một cái khay bạc phủ khăn vàng chạy đến, dưới khăn vàng là một vật thể mơ hồ hình vuông.

“Hoàng thượng, hoàng thượng ngài, ngài vừa đến.” Tiểu cung nữ nói lắp bắp. Thu nghe xong lại không chút nghĩ ngợi quay người, nói: “Kêu hần cút đi”

“Nhưng, nhưng hoàng thượng, ngài không nói gì, chỉ để lại thứ này liền đi” Tiểu cung nữ chỉ chỉ vật phẩm trong tay, về mặt khăn trương.

Thu tiến lên, kéo ra mảnh vải màu minh hoàng, rõ ràng lộ ra, đúng là – Truyền quốc ngọc tỷ của tân vương triều cùng với long bài đại biểu hoàng đế thân lâm!

Ngay cả Ấu Tích không hiểu quốc sự cũng biết rõ tầm quan trọng và quyền lực vô thượng của những vật này! Nàng nhìn chằm chằm Thu, sợ y nhất thời tức giận tức giận lại đối xử với chúng như những báu vật hoàng thượng mang đến trước đây, không đập vỡ, thì cũng ném vào hồ nước sau phòng.

Nhưng Thu chỉ yên lặng nhìn vật phẩm giữa bàn, chậm rãi vươn tay, ngón tay thoáng run run khẽ chạm vào đầu răng nanh rồng trên ngọc tỉ, lại nhanh chóng rút về như bị bỏng.

Tên hoàng đế ngu ngốc kia, hần hại y còn chưa đủ nhiều sao? Giờ còn muốn hại y thành Đồng Hiền thứ hai sao?

Ngưng kết trong không khí, là tình cảm hơi dao động của Thu.

Tim đèn vãn nhỏ, bình phong mờ tối, cơn trùng đêm rỉ rả, lá cỏ phủ sương, hoa đương tĩnh lặng.

Đêm này, Thu trần trọc trên chiếc giường rộng lớn, luôn luôn khó có thể ngủ say. Khi y vén lên tấm rèm màu vàng, ngọc rồng trên ngọc tỷ loé màu sắc kì dị dưới ánh đèn, tựa hồ đang truyền tải tình cảm điên cuồng, dai dẳng lại bất lực của nó, khoảnh khắc đó, Thu gần như nghĩ bản thân đã động tâm.

Ảo giác, đây chỉ có thể là ảo giác. Mất ngủ, chỉ tại tối nay; Cảm động, chỉ trong nhất thời. Ngày mai, khi mặt trời mọc, rung động trong tim sẽ không còn nữa, cuộc sống, vẫn lại tiếp diễn.

Chương sau: Hiền Viên Kính tuyển tú ...

=====

[1] Thập ác bao gồm:

1. Mưu phản: lật đổ nền cai trị của nhà vua, làm xụp đổ xã tắc.
2. Mưu đại nghịch: phá đền đài, lăng tẩm, cung điện của nhà vua.
3. Mưu bại: phản bội Tổ quốc theo giặc.
4. Ác nghịch: mưu giết hay đánh ông bà, cha mẹ, tôn thuộc.
5. Bất đạo: vô cớ giết nhiều người, cắt tay chân người sống, chế thuốc độc bùa mê, tàn ác, hung bạo...
6. Đại bất kính: lấy trộm các đồ tế trong lăng tẩm, các vật dụng của vua, làm giả ấn vua...
7. Bất hiếu: cáo giặc hay chửi rủa ông bà, bố mẹ hay ông bà, bố mẹ chồng. Không phụng dưỡng bố mẹ, tự ý bỏ nhà, tự ý phân chia tài sản, cưới xin khi có tang cha mẹ, vui chơi trong khi tang chế, được tin bố mẹ, ông bà chết không chịu tang hoặc phát tang giả dối.
8. Bất mục: mưu giết hay bán các thân thuộc (cho đến ngũ đại), đánh hoặc cáo giặc chồng hay các tôn thuộc (cho đến tam đại).
9. Bất nghĩa: dân giết quan lại sở tại, lính tốt giết quan chỉ huy, học trò giết thầy dạy, vợ không để tang chồng, ăn chơi và tái giá.
10. Nội loạn: tức là tội loạn luân (thông dâm với thân thuộc hay với các thiếp của bố hay của ông). –

8. Chương 8

Chín tháng đã qua, lần tuyển tú đầu tiên của Khánh triều cũng đến giai đoạn kết thúc. Xuất phát từ mục đích bảo trì huyết thống thuần khiết của vương thất Hiệp Hách, hai mươi bảy vị cung phi, một trăm lẻ ba vị tú nữ nhập cung lần này đều đến từ quan lại trong tộc Hiệp Hách. Quan trọng hơn, điều này sẽ tránh cho tiền triều lấy cớ quảng chiêu dân nữ mà gây nhiễu loạn trong dân gian. Đối với tân triều chiến sự chưa tan, chính quyền bất ổn mà nói, trấn an dân tâm của người Hán mới là việc cấp bách.

Tháng mười, gió thu se lạnh thổi qua, thông báo lại một mùa thu hoạch nữa lại đến, mà một mùa giá rét khác không lâu nữa sẽ đến thăm mặt đất vốn bị lá rụng vùi lấp này. Tân cung phi khoác cung trang, ngồi vào cung kiệu, mang theo lời nhắc nhở tha thiết ‘rạng rỡ tổ tông’ ‘một người đắc đạo, gà chó thăng thiên’ của phụ mẫu huynh trưởng, bắt đầu cuộc sống trong thâm cung của một trong các nữ nhân của đế vương. Người mới mỉm cười, người xưa chua xót, nhưng những tân kiều nữ này có thể rạng rỡ được bao lâu đây?

So với trong cung giăng đèn kết hoa náo nhiệt phi thường, tựa hồ là mùa thu đột nhiên tiêu điều bi thương, viện của Trần Danh Thu độc cư ở một góc nội thành càng có vẻ phá lệ lạnh lẽo. Buổi tối mưa phùn tung bay đó, buổi tối oi bức chấm dứt mùa hè đó, Hiên Viên Kính vội vã đến, rồi lại vội vã ra đi, để lại, là truyền quốc ngọc tỷ và long bài kim quang loé sáng, mà biến mất, chính là bóng dáng của hoàng đế. Thu sai người mang hai thứ đó trả về bên chủ nhân, hẳn lại lập tức sai người đưa về chỗ y. Đẩy tới đẩy lui như thế vài lần, Thu cũng không thể không đầu hàng sự cố chấp của đối phương, tùy ý Ấu Tích đem hai vật mất chủ cung phụng trên bàn thờ ở một góc đại thính

Không có Hiên Viên Kính quấy rầy, bất tri bất giác Thu lại khôi phục thói quen đọc sách khi còn làm hoàng tử trước đây. Mỗi ngày trời vừa tờ mờ sáng, y không thể ngủ say trong nắng sớm sương mai, đành phải ngồi dậy tiện tay vớ lấy quyển sách, nghiêng người tựa vào đầu giường lật xem. Nhiều năm trước, y cũng mỗi ngày thức dậy lúc sương sớm, tẩy sớ rồi đọc sách như vậy, để một ngày mới bắt đầu trong mùi mực thơm ngát. Năm tháng đổi thay, quá khứ huy hoàng của hoàng thất Trần Thị cũng theo đó dần dần bị lãng quên, ngạc nhiên là, thân thể lại đã bất tri bất giác ghi nhớ từng câu chuyện đã qua. Tại thân phận của hôm nay, dưới ánh mặt trời của hôm nay, đây hẳn có thể xem như là một loại mĩ mai?

Sáng sớm ngày nọ, Ấu Tích đang chải tóc cho Thu, sau cơn bệnh nặng vào mùa hạ, khuôn mặt chiếu vào gương đồng lúc này hiện rõ nét gầy yếu, càng làm nổi bật lên đôi mắt to, như mặt hồ trong vắt phẳng lặng không gợn sóng, toả sáng lấp lánh lại loé lên sự bình thản vô tình vô dục, che lấp đi dòng xiết tình cảm như cơn sóng ngầm mãnh liệt bên dưới mặt nước. Về mặt như vậy, thực kì lạ, lại thêm cho y một phần mị hoặc khiến người ta thương xót.

Các người hầu dường như còn chưa quen với việc Thu dậy sớm, vài thái giám quét tước đình viện vừa dọn dẹp lá rụng trong viện, vừa nghị luận một ít tin tức ngầm trong cung đình, kèm với tiếng lá cây xào xạt, tiếng nghị luận của các thái giám xuyên qua song cửa sổ bằng lụa mỏng manh, rành rọt truyền vào trong phòng.

“Mấy vị tân cung phi này, ai ai cũng đẹp như hoa, trong đó, xem ra Giang tài nhân là đẹp nhất, gương mặt đó đẹp tận xương tuỷ, cực kỳ giống người vùng sông nước Giang Nam”

“Chẳng trách hoàng thượng gọi nàng thị tẩm mấy ngày liên tiếp, mĩ nữ như vậy, có nam nhân nào không động tâm chứ? Nhưng mà, chẳng phải vương gia của chúng ta sẽ...”

Thấy sắc mặt của Thu càng lúc càng nặng nề, Ấu Tích nháy mắt với tiểu cung nữ bên người, tiểu cung nữ bỏ việc trong tay xuống, vội vàng ra ngoài đuổi mấy thái giám quét tước đó đi. Vốn tưởng với tính tình của Thu, sợ là lại xảy ra một trận sóng gió, nào ngờ y chỉ cười lạnh một tiếng, rồi nhặt quyển sách trên bàn lên đọc tiếp, mặc cho Ấu Tích im lặng chải tóc cho y. Một lúc sau, quyển sách trên tay Thu quả thật chưa lật được một trang, ngày thường, y đọc sách nhanh như gió, đã đọc qua sẽ không quên, chưa bao giờ có tốc độ như vậy? Rõ ràng biết chủ tử không yên lòng, Ấu Tích lại không thể đoán được ý nghĩ trong lòng Thu, thật ra ngay cả bản thân Thu cũng không biết vì sao lúc này biến lòng lại dậy sóng?

Yêu người..... Yêu người..... Yêu người.....

Tiếng yêu ngày xưa còn văng bên tai, mà người tình đã thì thầm những lời đồng dạng với nữ nhân khác?

Chỉ là sự phiền lòng này từ đâu mà đến? Vì hấn phản bội? Vì hấn lừa gạt? Buồn cười, tình yêu của hấn, y chưa từng muốn, sao có thể chưa xót như oán phụ?

Khoé môi nhẹ kéo lên, cuối cùng tìm được một lời giải thích hợp lý cho bản thân — y không muốn lại bị người khác dùng danh nghĩa yêu để lừa gạt! Cho dù người nọ là kẻ thù của y kiếp này!

Không có hứng trí đọc sách, Thu đơn giản thả sách xuống. Mấy ngày nay liên tục nhàm chán, sách trên kệ đã bị y đọc hết, Thu đứng dậy tính đi kho sách đại nội chọn mấy cuốn sách mới. Vốn chỉ muốn mang theo một mình Ấu Tích theo, nhưng vừa ra khỏi cửa viện, mười mấy thị vệ liền bám sát theo, y có thể nhận ra người cầm đầu, là tam phẩm đới đao thị vệ Vệ Hâm, chuyên môn phụ trách ‘thủ vệ’ tiểu viện của y, nói cách khác, cũng là cai tù của chính y.

Hiếm khi nhìn thấy Thu xuất môn, Vệ Hâm không dám chậm trễ, vội vàng gọi vài huynh đệ đi theo, liếc thấy sắc mặt Thu không tốt, cười lạnh một tiếng, vội vàng tiến lên hành đại lễ, cung cung kính kính nói: “Hoàng thượng có chỉ, lệnh thuộc hạ bảo hộ Vương gia an toàn, thuộc hạ không dám lơ là thánh mệnh, có chỗ nào đắc tội thỉnh vương gia thông cảm”

Biết rõ đuổi không nổi vị thần tử trung thành tận tụy này, Trần Danh Thu cũng không phí lời, thẳng tiến Di Minh Viện. Chỗ của Thu ở một góc tây nam của nội viện, xuyên qua toà toà cung điện, đi thêm khoảng nửa nén hương nữa, mới đến được Di Minh Viện. Phía trên đại môn màu đỏ tươi cao lớn đồ sộ vẫn còn treo tấm bảng hiệu màu đỏ vàng do đại đế thứ ba của Diệu vương triều tự tay đề bút, trải qua các đời hoàng đế tu sửa, vẫn lấp lánh hào quang như trong kí ức, chỉ là chủ nhân ngày xưa đã không thể có được vinh quang của nó. Nghĩ đến đây, trong lòng Trần Danh Thu không khỏi chua xót. Không chỉ là tấm bảng hiệu vô tri vô giác này, từng gốc cây ngọn cỏ trong cung này có chỗ nào không giống cảnh trong trí nhớ của y, nhưng phụ hoàng từ ái của ngày xưa, mẫu hậu xinh đẹp, bát đệ luôn bám theo sau y, nhũ mẫu nhiều lời, tiểu cung nữ huyên áo, người đó cảnh đó tình đó đã vĩnh viễn không còn tồn tại...

Áp chế ngàn vạn cảm khái dưới đáy lòng, Trần Danh Thu lững thững bước vào trong viện. Đối diện đi tới vài hàn lâm học sĩ người hán mặc quan phục, thấy Thu là lạ, mấy người nọ đầu tiên là sửng sốt, sau khi nhận ra thân phận của y, lập tức lộ ra vẻ mặt chán ghét, tránh đi thật xa, một người tuổi trẻ đi ở cuối cùng còn tàn nhẫn nhổ nước miếng xuống đất.

Trần Danh Thu nhướn mày, không quay đầu lại, sai bảo Vệ Hâm: “Bắt lại cho ta”

Vệ Hâm ngăn người, bản thân hấn là một thị vệ tam phẩm, không phụng chỉ thì làm sao có thể tự tiện bắt quan viên trong triều? Chần chờ khoảng một lát, bị Trần Danh Thu quay đầu trợn mắt nhìn, hấn lập tức hạ lệnh cho mấy thủ hạ trối gô ba tên quan văn trên một góc đại thụ sum xuê trong viện.

“Trần Danh Thu, người là tên tiểu nhân không biết lễ nghĩa liêm sỉ, người dựa vào cái gì mà vũ nhục mệnh quan triều đình bọn ta!” Một người trẻ tuổi vừa giãy dụa vừa chửi ầm lên. Hai người còn lại chần chờ một lát, cũng ưỡn lưng mang chửi theo.

“Bịt miệng mấy kẻ này lại cho ta” Trần Danh Thu chỉ vào mấy người này nói. Vệ Hâm trầm nghĩ, dù sao người cũng đã trối lại, cũng không khác là mấy. Vì thế tự mình cầm lấy mấy miếng vải bố, nhét vào miệng ba hàn lâm. Xem ba người này đầu đầy mồ hôi, còn gân cổ ô ô yết yết không ngừng, Trần Danh Thu cười lạnh nói: “Ta không biết lễ nghĩa liêm sỉ? Các người thì sao? Người..” Trần Danh Thu chỉ tay vào người già nhất nói: “Khâu Khởi Quốc, tiến sĩ Diệu vương triều năm 912, lúc còn tiền triều làm phủ duẩn kinh đô, khi quân Hiệp Hách công thành chính người tự mình dẫn người mở cửa thành. Còn hai người các người...” Ánh mắt quay sang hai người trẻ hơn, tiếp tục nói, “Phùng Kế Thiện, Ngô Uy Chí, bằng nhân và thám hoa của lần khoa khảo cuối cùng Diệu vương triều năm 930, hai người các người đều từng tại Kim loan điện ba quỳ chín lạy hoàng đế của Trần gia ta, còn không phải tránh trong phủ đệ của mình trơ mắt nhìn Trần gia của ta nhà tan cửa nát? Không sai, ta không biết liêm sỉ, nhưng ta sống đến ngày hôm nay không giống như các người vì vinh hoa phú quý của bản thân, áo gấm trắng quan. Nói ta không biết lễ nghĩa liêm sỉ? Mấy tên nguy quân tử ra về thanh cao các người còn không xứng!”

“Nói hay lắm, mấy tên nguy quân tử này quả thật không xứng, vậy Hạ Hiểu Sanh ta đây có tư cách này không?” Một giọng nói sang sảng truyền từ trên cây xuống, còn không chờ mọi người phục hồi tinh thần lại, một bóng người thon dài màu trắng đã nhảy từ trên cây xuống, dừng ở phía sau Trần Danh Thu, kề một thanh Thanh Phong trường kiếm bảy thước trên cổ y.

Vệ Hâm nhanh chóng kéo Ấu Tích ra sau người, tay phải đã rút ra phôi đao bên hông, cùng mấy thị vệ bao vây người nọ ở trung gian.

“Người là ai, dám tư sấm cấm cung, còn không mau mau thả Vương gia ra!” Vệ Hâm quát hỏi.

“Vương gia?” Người áo trắng trẻ tuổi không chút kinh hoảng, tay phải nắm chặt chuôi kiếm, kề sát môi bên tai Trần Danh Thu, khẽ nói, “Tứ vương gia, ta nên chúc mừng người, dù cho cải triều hoán đại, người vẫn có thể tiếp tục ổn định làm vương gia của người, thật sự là phúc khí tốt a”

“Hiếu sanh.....”

“Câm miệng, hiện tại người không có tư cách gọi tên ta!” Hạ Hiếu Sanh nghiêm khắc quát một tiếng, cắt ngang lời của Trần Danh Thu, tiện đà lại chuyển hướng Vệ Hâm, nói, “Tránh đường, ta muốn mang y đi, ai dám ngăn cản, ta sẽ lập tức giết y!”

Vệ Hâm hơi chần chờ, trường kiếm của Hạ Hiếu Sanh đã cắt một vết thương nhọt nhọt trên cổ Trần Danh Thu, không còn cách nào khác, Vệ Hâm đành phải phát tay lên, ý bảo thủ hạ tách ra một con đường, chỉ kịp nghe thấy Hạ Hiếu Sanh cười lạnh một tiếng: “Coi như các người thức thời”, tay phải túm lấy Trần Danh Thu, đã bị hấn đâm vào bụng ngất xỉu, nhảy khỏi mặt đất, nháy mắt biến mất sau tầng tầng tường cung, thân pháp cực nhanh như ma quỷ.

Thấy bóng của Thu biến mất khỏi tầm mắt, Ấu Tích mới đột nhiên khôi phục khỏi khiếp sợ, vừa kêu to: “Không được, không được mang y đi, các người không ai được tổn thương gia.” Vừa lão đảo chạy về phương hướng hai người vừa biến mất, chân nhấc lên còn chưa đạp xuống đất đã mềm nhũn, ngã vật xuống đất. Vệ Hâm vội vàng chạy đến đỡ nàng dậy, lo lắng nói: “Cô nương đừng đuổi theo nữa, người mới này khinh công rất cao, không ai đuổi kịp đâu, vẫn là mau đi bẩm báo hoàng thượng, phái binh phong tỏa cửa thành, lục soát toàn thành đi”

“Hoàng thượng, đúng, ta phải đi tìm hoàng thượng, ta phải đi tìm hoàng thượng!” Giật mình tỉnh táo lại, Ấu Tích liền chạy về phía kim loan điện

Đến Kim Loan điện, canh giờ vẫn còn rất sớm, hoàng thượng còn chưa lâm triều, Ấu Tích lại vội vàng chạy đến tẩm cung của hoàng thượng. Bọn thái giám trong Phúc Ninh điện đều nhận ra Ấu Tích là thiếp thân cung nữ của Trần Danh Thu, lúc này thấy đầu tóc nàng rối tung, chứng tỏ nàng đã chạy vội đến đây, không biết phía Trần Vương gia đã xảy ra chuyện lớn gì, nhất thời cũng không ai dám ngăn lại, chỉ đều tận lực thấp đầu né tránh.

Ấu Tích đi thẳng không bị ngăn trở, rồi xông thẳng vào cư phòng của hoàng thượng, tình thế cấp bách, nàng không đợi thái giám thông truyền đã đẩy cửa xông vào. Vào cửa, thấy rèm hồng rũ xuống trên long sàng, loáng thoáng lộ ra bóng của một nữ tử. Hiền Viên Kính cũng đã dậy, đang được thái giám hầu hạ thay quần áo

Ấu Tích không kịp hành lễ, vội vàng kể lại chuyện sáng nay. Còn chưa nói xong, Hiền Viên Kính đã cắn chặt môi, nhíu mày, sắc mặt đáng sợ xông ra khỏi phòng. Mấy thái giám đang nâng long y chưa kịp mặc cho hoàng thượng, cũng vội vàng đuổi theo, Ấu Tích cũng muốn đi theo, nhưng chân đã hoàn toàn không có sức lực, lòng bàn chân mềm nhũn, liền ngã ở trên mặt đất lạnh lẽo.

“Người đâu, rót một chén nước cho ta” Sau rèm hồng truyền đến một giọng nói mềm mại của nữ tử. Ấu Tích nhìn trái nhìn phải, trong căn phòng trống trải chỉ còn lại mình nàng. Nàng gượng gượng đứng lên, rót một chén nước, đi đến trước giường. Một bàn tay trắng nõn vươn ra, nâng lên một góc rèm, lộ ra người đẹp bên trong

“Đưa cho ta”

“Dạ” Ấu Tích nâng hai tay đưa chén trà lên, bỗng nhiên tầm mắt tiếp xúc với dung mạo của đối phương, ánh mắt của nàng sững sờ, hai tay run lên, suýt nữa làm rớt nước trà và chén trà lên tấm đệm giường.

Nữ tử kia vội vàng đón lấy chén trà, ôn nhu cười, nói: “Người là Ấu Tích cô nương phải không? Phiền người rồi. Lần trước người mang đồ đến đây, ta có nhìn thoáng thấy người.” Thấy Ấu Tích mắt tròn nhìn chăm

chằm mình, nàng cười nhẹ một tiếng, nói: “”Cô nương sao vậy? Thần sắc là lạ. Úc, cô nương còn chưa nhận ra ta nhỉ, ta là Giang Thái Nguyệt, là tài tử mới nhập cung, sau này phải nhờ người chiếu cố nhiều rồi”

Ấu Tích vẫn ngơ ngác nhìn vị tân sủng phi này của hoàng thượng, đúng như bọn thái giám lên nghị luận, nàng thật sự có một khuôn mặt mềm mại đến tận xương, nhưng bọn họ chưa từng nói, nàng có dung mạo... giống hệt với tỷ tỷ Ấu Tình!

9. Chương 9

Khi Trần Danh Thu tỉnh lại, mặt trăng đã lên đến giữa trời. Ánh trăng nhuốm sắc xanh, sương thu loé ánh bạc. Nhìn khắp bốn phía, có vẻ như đang ở trong một cái miếu đồ nát hoang vu, bên người có một đồng lửa leo lắt lay động, thỉnh thoảng phát ra tiếng động lép bép, trong đêm khuya vắng lặng càng đặc biệt tác động đến tâm trạng của khách qua đường.

“Người tỉnh?”

Trần Danh Thu quay đầu lại, thì thấy Hạ Hiểu Sanh đang cầm một nhánh củi, chậm rãi đi vào trong. Thu yên lặng nhìn hẩn thả thanh củi, phúi đi vụn gỗ trên người, lại ném một thanh củi vào trong đồng lửa yếu ớt. Ngọn lửa bùng lên một chút, lập lòe lúc sáng lúc tối, mang đến ánh sáng và ấm áp trong đêm đen. Sự trầm mặc bao trùm giữa hai người, tựa hồ ngay cả không khí ở chung quanh cũng theo đó ngưng trệ.

Rốt cục, Hạ Hiểu Sanh mở miệng hỏi: “Người... bụng ... còn đau không?”

“Chỉ có người chết mới không có cảm giác đau. Tại sao người không giết ta?”

“Ta...” Hạ Hiểu Sanh quay mặt đi, tránh né ánh mắt của Trần Danh Thu, cầm lấy một nhánh cây, chuyên chú khêu đồng lửa trước mặt, “Người còn nhớ toà miếu đồ nát này không? Lúc nhỏ, có một lần, ta theo người ra ngoài hoàng thành săn thú, kết quả lạc đường ở ngoại ô, đột nhiên trời nổi gió lớn, bụi bay mù mịt, không nhìn thấy cái gì, đêm đó, chúng ta trú ở đây, ta cũng ngồi ở vị trí này, nhóm lửa cho người”

“Loại chuyện xa xưa này ta đâu thể nhớ hết được” Thu lãnh đạm nói. Thấy Hạ Hiểu Sanh hơi xấu hổ cúi đầu, vẻ mặt tổn thương chậm rãi tràn ra trên mặt hẩn, trong lòng Trần Danh Thu đột nhiên dâng lên một cơn khoái cảm.

Xuyên qua đỉnh miếu không lợp ngói, Thu ngẩng ngốc ngược nhìn mảng trời không trăng đầy sao lấp lánh. Người ta thường nói: Vạn đổi sao dời. Nhưng theo y thấy, biến hoá nường dâu, vật còn người mất, chỉ có bầu trời đêm này vẫn xinh đẹp như vậy, vĩnh viễn lấp lánh ánh sáng bất diệt. Chuyện cũ trôi xa, trừ một mảng kí ức mơ hồ, đã sớm tìm không được chút dấu vết của ngày xưa, trừ... kí ức...

Nhớ, y đương nhiên còn nhớ, lúc đó mẫu thân của Hạ Hiểu Sanh còn tại thế, mẫu thân của hẩn và mẫu hậu của mình là tỷ muội ruột, hẩn thường cùng em gái Hạ Hiểu Tình tiến cung, tất nhiên cũng thành bạn chơi cùng với mình lúc nhỏ, hoặc là nói, là đồ chơi của y.

Chuyện xưa như mây bay, ai còn nhớ tình hôm trước?

Nhớ, nhớ thì có thể làm gì? Năm đó, hoàng huynh ban hôn Hiểu Tình cho y, ôm tâm tình hỗn loạn ‘Cưới nữ nhân nào cũng được’, y tùy tiện đồng ý chuyện hôn sự này, cho đến khi ... y gặp được Ấu Tình đến từ vùng sông nước Giang Nam! Ngày đó, sương thu thấm ướt áo, giai nhân lả lướt, cỏ xanh mơn mớn, dưới mảnh trời xanh lam, y tưởng bản thân đã tìm được tình yêu kiếp này! Từ hôn, lại dâng sinh lễ, những ngày hạnh phúc đó tựa hồ chỉ là sao băng trong khoảnh khắc, chợt vụt qua. Chuyện tiếp theo, là tin Hiểu Tình tự sát!

Nàng yêu y? Nàng yêu y!

Có lẽ bản thân đã sớm biết, chỉ là bản thân không muốn biết, cũng không nguyện biết. Biết thì thế nào? Tình cảm há có thể tùy tiện bố thí? Cho nên y thà rằng không biết, cho đến lúc cái chết của nàng khiến y rốt cuộc không thể trốn tránh.

Quá đau lòng, Hạ Hiểu Sanh cầm kiếm xông vào cầm cung muốn giết kẻ phụ lòng để báo thù cho muội muội, kết quả người chết lại là Hạ phụ dung túng cho con hành hung, mà Hạ mẫu không lâu sau đó cũng thương tâm quá độ mà rời bỏ nhân thế. Từ đó về sau, y không còn biết về hành tung của Hạ Hiểu Sanh.

“Trời lạnh, khoác thêm cái này đi” Hạ Hiểu Sanh cởi áo khoác, đưa cho Trần Danh Thu, bàn tay hơi run run ngừng giữa không trung, nhưng Thu không giơ tay nhận. Hạ Hiểu Sanh bất đắc dĩ thở dài, đứng lên đi đến bên người Thu, choàng áo khoác của mình lên người y. Thu nhìn hẩn lại trở về vị trí xa xa lúc này ngồi xuống, rốt cuộc không thể kiềm chế được nữa, đứng bật dậy, giật áo khoác của Hạ Hiểu Sanh xuống, ném trả cho hắn, mắng: “Người bớt làm bộ làm tịch ở đây, lần này ngươi trở về không phải là để giết ta sao? Ra tay đi, tại sao còn chưa ra tay! Nếu ta nhẫn nại, sẽ không là Trần Danh Thu! Chuyện của Hiểu Tinh ta sẽ không giải thích, ta cũng không muốn nằng tự sát! Nữ nhân ngu ngốc tùy tiện tự sát vì loại chuyện đó căn bản không có tư cách là thê tử của Trần Danh Thu ta! Cương quyết đưa tình yêu của chính mình cho một người không yêu nàng thì sẽ có kết cục đó, chết là đáng! Về phần cái chết của phụ mẫu ngươi, xét đến cùng cũng chỉ có thể trách bọn họ sinh được một đứa con ngu ngốc giống như Hiểu tinh, chỉ biết xử trí theo cảm tính, chẳng oán được người khác!”

Hạ Hiểu Sanh ném mạnh áo khoác trong tay xuống đất, rống lớn: “Trần Danh Thu, ngươi nói cái gì? Có gan ngươi lặp lại lần nữa!”

“Ta nói thì đã làm sao? Không phải ngươi muốn tính hết món nợ cả nhà ngươi lên đầu ta sao? Không phải ngươi muốn giết ta báo thù sao? Rút kiếm ra đi!”

“Ngươi... ngươi...” Hạ Hiểu Sanh đột nhiên ngồi sụp xuống đất, thống khổ bịt kín hai mắt, nói: “Ngươi cho rằng ta không muốn sao? Bao nhiêu năm qua, điều giúp cho ta tiếp tục sống sót chính là niềm tin tìm người báo thù! Ta không ngừng khổ luyện võ công, mỗi ngày mỗi đêm, gió táp mưa sa, chưa từng ngừng lại. Ta không thể, cũng không dám ngừng lại, khi ta nằm một mình trên giường, bộ dáng khi chết của cha mẹ và Hiểu Tinh lại không ngừng hiện ra trước mắt ta. Nhưng khi ta rốt cuộc thấy được ngươi, ta lại hoàn toàn không thể xuống tay, võ công của ngươi đã bị phế bỏ, trước kia kiếm thuật của ngươi siêu quần như vậy, hiện tại lại yệt ớt trói gà không chặt. Sớm biết như thế, ta cần gì phải khổ luyện võ công nhiều năm? Nhưng mà, ta không thể giết ngươi. Lúc này, ta đã đứng ở đây nhìn dáng vẻ ngươi hôn mê, dường như thời gian lại trở về lúc trước, trở về thời thơ ấu lúc chúng ta còn sung sướng, tay ta không ngừng run rẩy, nhưng dù có thế nào vẫn không thể rút kiếm ra. Ta phải giết ngươi, ta biết ta phải giết ngươi, ngươi là kẻ thù của cả nhà ta, là phản đồ bán quốc, nhưng ta... ta... ta thật có lỗi với người thân đã mất...”

Trần Danh Thu lẳng lặng ngồi tại chỗ, hồ hững nhìn vầng trăng cong cong ngoài cửa sổ. Bao nhiêu lần tỉnh lại từ trong ác mộng, y chính là lẳng lặng mặc trăng lạnh chiếu khắp toàn thân như vậy, trông mong có một ngày ánh trăng khuyết có thể rửa sạch tội ác ban ngày, chỉ có giờ khắc đó, y mới có thể chìm đắm trong đáy biển của ngày hôm qua, trốn tránh trong mê cung hồi ức, cho đến khi, mặt trời lại chậm rãi dâng lên, một lần nữa soi rọi tất cả tội ác của y. Y biết, y nợ, là món nợ máu đến chết cũng không thể trả hết, có tâm cũng được, vô tình cũng thế, đã dính máu thì không có bất cứ thánh thủy khiết tịnh nào có thể rửa sạch.

Là lỗi của y sao? Là lỗi của y sao? Là lỗi của y sao?

Từng mang một tấm lòng khát cầu yêu thương, từng một lòng vì yêu mà say đắm vĩnh hằng, từng không che dấu mỗi khi tình cảm bộc phát, mang theo tâm tình như vậy vì sao ta lại sa đoạ trong bóng đêm?

Tim của ta, vẫn đang đập kịch liệt, tình của ta, vẫn đang bộc phát, nhưng trong mỗi đêm đã không tìm về được giấc ngủ say. Từng ngày rồi từng ngày mệt mỏi, từng ngày rồi từng ngày bất đắc dĩ, từng ngày rồi từng ngày đấu tranh, chỉ là ta không cam lòng cứ như vậy bị thảm chết đi, cho dù bị ngàn người chỉ chỗ, ta vẫn muốn sống tiếp, cho đến khi lại lần nữa khiến cho bản thân tin tưởng, tất cả yêu thương của kiếp này đã xuất hiện trước mắt ta.

Nhưng nhìn thấy Hạ Hiểu Sanh khóc đến như vậy, Trần Danh Thu không khỏi tự giễu cợt bản thân ngay thơ ấu trĩ, khi một bằng hữu thống khổ vì mình, tại sao bản thân còn có thể lạnh lùng trầm tĩnh? Trái tim như vậy còn có thể đi yêu ai? Lại có ai không bị sự lạnh lùng của y đóng băng, tiếp tục ở lại bên người y đây?

Sắc trời dần dần sáng lên, khi ánh bình minh đầu tiên chiếu trên người Thu, y không khỏi giơ lên hai tay dưới ánh mặt trời, đôi tay trắng nõn dường như vô hại này, rốt cuộc từng dính máu của bao nhiêu người?

Nước mắt bao nhiêu người? Đau đớn của bao nhiêu người? Oán hận của bao nhiêu người? Trái tim vỡ nát này, lại ràng buộc bao nhiêu tương tư vốn không nên dính đến?

Thật sự là lỗi của y sao?

Chỉ có thể là lỗi của y sao?

Chính là lỗi của y sao?

Tạo hoá, luôn trêu chọc người như vậy, rõ ràng là trời cao an bài sai lầm, gánh vác sai lầm cũng chỉ có một trái tim yếu đuối nhất.

Cho nên là lỗi của y. Là lỗi của mình y. Toàn bộ đều là lỗi của y

Nhưng, trừ bỏ một chút đau lòng, y đã không muốn, cũng không có sức lực để gánh vác sai lầm của quá khứ.

Quên cũng tốt, quên cũng tốt, thêm một chuyện ở trong tim, trong mơ có thể tưởng niệm được bao nhiêu? Chỉ cần chân trời góc biển năm nào tháng nào ngày nào, lẳng lặng nhớ lại sự tàn nhẫn của quá khứ, cùng với, tất cả những người yêu và được yêu...

Đống lửa dần dần lụi tàn, trong sự giao thoa giữa bóng tối và ánh sáng, lưu lại là hai con người cô đơn và ánh mắt lẻ loi

10. Chương 10

Thấy sắc trời dần sáng, Hạ Hiểu Sanh lau nước mắt, nói với Thu: “Tối qua người chưa ăn gì, hẳn là rất đói bụng? ta sẽ đi xung quanh tìm chút thức ăn về.”

Trần Danh Thu kì quái đánh giá hẳn một chốc, cuối cùng thở dài, nói: “Người a, vẫn mềm lòng như trước, không hề thay đổi chút nào. Đừng lãng phí thời gian đi tìm thức ăn, nơi này cách kinh thành không xa, không phải là nơi có thể dừng chân lâu, người phải nhanh đi đi.”

“Vậy còn người?” Hạ Hiểu Sanh do dự một lát, vẫn dùng thanh âm rất nhỏ hỏi: “Người còn muốn trở về bên cạnh tên hoàng đế đó sao?”

Trần Danh Thu im lặng, đi đâu đây? Y có thể đi đâu? Bị ép ở lại bên cạnh Hiên Viên Kính vốn không phải là mong muốn của y, nay rốt cuộc đã có thể thoát khỏi cung tường cao cao mà y vốn nghĩ rằng có chấp cánh cũng bay không tới kia, mới phát hiện bốn bề mênh mông, trời đất rộng lớn, nhưng đã không có nơi cho y trở về. Huống chi, y sao có thể nhẫn tâm vứt bỏ Ấu Tích đã làm bạn với y nhiều năm. Sau một lát, y hỏi ngược lại: “Vậy còn người? Người tính đi đâu?”

“Ta..... Ta sẽ tới chỗ của thúc phụ Hạ Duy Chi.”

“Hạ Duy Chi? Người thật là khoan dung, lại chạy đến giúp hắn? ”

Hạ Hiểu Sanh tỏ vẻ không hiểu, Trần Danh Thu mới nhớ ra năm đó sau khi hắn trốn khỏi kinh thành lên núi học võ, thì chưa bao giờ xuống núi, thế nên hoàn toàn chẳng biết gì về chuyện của Hạ Duy Chi. Năm đó sau khi Hạ gia gặp chuyện không may, Hạ Duy Chi thân là thái thú Sơn Tây lập tức tỏ ý chối bỏ quan hệ với ca ca, đồng thời phái binh truy tìm Hạ Hiểu Sanh, nghiêm nhiên phô diễn tư thái vì đại nghĩa diệt thân, mới có thể bảo vệ được quan chức của bản thân. Những năm cuối của Diêu Vương triều, thiên hạ đại loạn, Hạ Duy Chi lại mượn cơ khởi sự, chiếm cứ Sơn Tây, đẩy binh xưng vương đến nay. Xem ra Hạ Hiểu Sanh chẳng hề hay biết chút nào về những chuyện đã phát sinh năm đó, chẳng qua, lấy lập trường của Trần Danh Thu, cũng không có nghĩa vụ phải nói cho hắn, huống chi, cho dù y nói, Hạ Hiểu Sanh chưa chắc đã tin lời chửi bới người thân duy nhất của hắn từ kẻ thù. Nghĩ đi nghĩ lại, Trần Danh Thu quyết định không đề cập đến.

“Hắn biết chuyện người đến tìm ta không?” Có lẽ là dây dưa với Hiên Viên Kính quá lâu, ngay cả ngu ngốc cũng có thể truyền nhiễm, Trần Danh Thu phát hiện bản thân thế nhưng lại xem nhẹ vấn đề trọng yếu này.

“Biết. Thúc phụ còn muốn phái người đi theo ta, nhưng ta kiên quyết từ chối. Đây là chuyện riêng của ta, ta không muốn liên lụy đến người khác”

Người có cách suy nghĩ này là ngậy thơ hay là ấu trĩ đây? Bất quá Trần Danh Thu đã không còn tâm trạng chằm chọc Hạ Hiểu Sanh nữa. Nếu Hạ Duy Chi đã biết hành động của chất tử, tuyệt đối sẽ không để cho hắn một mình lên kinh thành, tùy ý hành động. Dù sao y cũng là một món hàng đặc biệt có thể dùng để áp chế Hiên Viên Kính, lấy cách làm người của Hạ Duy Chi, tuyệt đối không có lí gì không nhân cơ hội đoạt y vào tay.

Không có thời gian tiếp tục thương cảm chuyện cũ với Hạ Hiểu Sanh, Trần Danh Thu đứng dậy muốn bỏ đi. Y muốn nhân lúc người của Hạ Duy Chi chưa phát hiện, nhanh chóng chạy về trong cung, thật là mỉa mai, nơi mà bản thân căm thù đến tận xương tủy bây giờ lại trở thành nơi trú ẩn an toàn duy nhất của y?

Tuy rằng nhờ Hạ Hiểu Sanh hộ tống y trở về sẽ an toàn hơn, nhưng Trần Danh Thu lại không mở miệng được.

Phủi phủi tro bụi trên người, Thu không để lại câu “Lần sau gặp lại”. Y và hắn, từng là kẻ thù, từng là bạn bè, từng là cố nhân, chính là dây dưa rồi ân oán khúc mắc đến không thể giải thích rõ ràng.

Cho nên, y và hắn, không phải là kẻ thù, cũng không phải là bạn bè, chỉ là cố nhân cùng sở hữu một đoạn chuyện xưa.

Cho nên, y và hắn, trọn đời sẽ không gặp lại, khách sáo tẻ nhạt như vậy có cần thiết hay không?

Hạ Hiểu Sanh ngơ ngác nhìn bóng dáng Trần Danh Thu sắp sửa rời đi, thế nhưng kim lòng không được muốn vươn tay giữ lại. Tay, đã vươn ra; môi, đã mấp máy; nhưng giọng nói, lại nghẹn ở trong ngực. Mười năm, ngày ngày hận y, hận đến muốn giết y; Ngần dậm, bôn ba đến bên người y, xông vào cung, cướp người, khoảnh khắc ôm y trong tay mới đột nhiên nhận ra bản thân đã nhớ y trọn mười năm, chỉ là, dùng danh nghĩa của hận.

Giữ lại y, lấy thân phận nào đây, dùng tình cảm nào đây?

Nhưng, y muốn đi? Y sắp đi rồi!

“Khoan đã” Rốt cuộc vẫn vươn tay ra, “Thu, đi với ta. Người cuối cùng vẫn là hoàng tử của Diệu vương triều, sao có thể cam chịu sa đoạ, trở về làm vương gia của người hiệp hách? Đi theo ta, chuyện trước đây ta sẽ không nhắc lại, từ nay về sau, chúng ta vẫn là ... bạn bè...”

Trần Danh Thu quay đầu nhìn Hạ Hiểu Sanh, đôi mắt trong veo tựa hồ nhìn thấu đến nơi sâu nhất trong nội tâm của đối phương, yên lặng một lát, y rốt cuộc mang theo nụ cười khinh miệt quen thuộc, nói: “Bạn bè? Ta không nhớ là chúng ta từng có loại quan hệ này. Quá khứ không, hiện tại không, tương lai cũng không. Nếu người muốn giết ta, thì làm liền đi, nếu không xuống tay được thì rút đi. Ta không muốn có chút quan hệ gì với người cả”

“Người...” Bị giọng điệu của y chọc giận, Hạ Hiểu Sanh đỏ bừng hết cả mặt, lúc này, khi bọn họ lặng lẽ ngồi quanh đồng lửa, hắn gần như nghĩ rằng đã nhìn thấy trái tim đắm nước mắt của Thu. Mặc dù chỉ là một khắc hồi hận của kẻ cao ngạo này, nhưng có lẽ mọi người đến chết vẫn yêu y sâu đậm của hắn cũng có thể ngậm cười nơi chín suối. Đột nhiên vỡ lẽ, thì ra chỉ là ảo giác tươi đẹp giao hoà giữa ánh trăng và ngọn lửa. Trần Danh Thu vẫn là Trần Danh Thu, kiêu ngạo mà tàn nhẫn, tuy hững hờ vô tình, chưa từng thay đổi một phần. Sau một lúc, hắn mới hít sâu một hơi, trầm giọng nói: “Ta thà rằng giết người cũng không để cho người trở về nơi đó. Nếu phải nhìn người sống không có tôn nghiêm, ta thà nhìn người chết”

Nhướn mày, đôi môi sáng bóng như ngọc trai bật ra mấy chữ không có chút tình cảm “Cứ tự nhiên”

Không phải không sợ chết, chỉ là thế gian này vốn được hình thành từ vô số sinh và tử, có sinh, tất sẽ có tử. Trần Danh Thu từng tự hào đã được sinh ra, thì tất cũng phải chết một cách phóng khoáng.

Đôi mắt đen láy loé lên vàng sáng kiêu ngạo, nhìn chằm chằm Hạ Hiểu Sanh, ngược lại đang chống kiếm run rẩy không thôi.

Thanh phong bầy thước đẩy ra rồi lại rút vào, rút vào rồi lại đẩy ra, chuyển động chậm như một bức tranh tĩnh lặng. Đôi mắt Thu lấp lánh, như đang im lặng cười nhạo sự yếu đuối của hắn.

Giết người, có khó như thế sao? Huống chi, là tại thời buổi loạn lạc suy đồi này

Có lẽ y cũng nên sớm tìm một thanh trường kiếm sạch sẽ như vậy, sau cơn hoan ái tràn ngập dâm loạn với Hiên Viên Kính, đâm thật sâu vào ngực của y, triệt để hoá giải thống khổ của hai người. Giải thoát như thế, có lẽ bản thân đã từng lơ mơ hi vọng? Trong phút chốc, y thật sự kỳ vọng kiếm của Hạ Hiểu Sanh sẽ xuyên qua thân thể của y. Nhưng mà, giống như y chỉ có thể lún sâu trong mỗi dây dưa miễn cưỡng với Hiên Viên Kính, y cũng biết, một kiếm này, Hạ Hiểu Sanh rốt cuộc không thể đâm được.

Đều nói thế sự vô thường, hẳn vẫn lương thiện đến đáng cười và đáng thương.

Như đã trầm mặc cả thế kỷ, thanh kiếm trong tay Hạ Hiểu Sanh cuối cùng vẫn rơi xuống đất, bốc lên một mảnh bụi đất: “Người đi đi, đừng để cho ta thấy người, vĩnh viễn”

Nhẹ nhàng cười lạnh một tiếng, nếu thị phi không tìm y, y nào muốn vướng lấy trần tục? Phủ ngưỡng hưng vong dĩ, thanh sơn lạc chiếu trung. (Hưng vong trôi đi trong một chớp mắt, như bóng chiều trên non xanh). Nỗi đau năm xưa, quay đầu lại, tất cả đều đã sớm là hư không. Buồn cười là người đời lại cố tình không chịu hiểu, ngay cả Hiểu Sanh là người thông minh như vậy cũng không phải là ngoại lệ.

Nhìn Thu bước đi, Hạ Hiểu Sanh không khỏi vươn tay phải cầm kiếm lên giữ chặt nơi ngực trái, vò nát mảnh áo xanh thành nhúm nhúm thảm hại. Từng cùng y ngắm mặt trời lặn trên con thuyền lững lờ theo dòng nước, từng cùng y thưởng thức vùng Trường giang sông nước mênh mông, còn có dân chúng sống rày đây mai đó khắp nơi, còn có một vùng thành trấn phé tích. Đủ loại tình cảnh, lại xuất hiện trước mắt, cùng với, bóng dáng y sắp bỏ đi.

Muôn vạn buồn bã còn chưa kịp xót thương, bỗng nhiên, thân thể của Thu lắc lư một thoáng, rồi nặng nề ngã xuống đất. Hắn vội vàng chạy đến đỡ, lại bị một làn mê hương nhàn nhạt lan tới, chân mềm nhũn rồi cũng ngã xuống bên cạnh y. Thời khắc cuối cùng trước khi mất đi ý thức, xuất hiện trước mắt hắn là giọt nước mắt trong suốt nơi khoé mắt Thu.

Hán thuỷ chảy về hướng đông khó trở lại, buồn bã u sầu nào ai hay? Điều này chẳng lẽ người thật sự đã hiểu được sao?

11. Chương 11

Hoa ẩn dịch viên mộ, thu thu tề điếu qua.

Hoa viên khuất bóng chiều tà. Chim chiều về tổ thiết tha gọi đàn – (Xuân túc tả tĩnh, Quỳnh Chi phóng dịch)

Trời đêm tháng mười lạnh ngắt, gió thu tiêu điều lướt qua vầng trăng tròn lạnh buốt, thấp dưới những ngôi sao, vệt vệt sáng rơi trên mái hiên của cung điện. Vào lúc đêm khuya người vắng, các viện đã sớm tắt đèn, chỉ còn ngọn đèn đêm yếu ớt lẳng lặng canh giữ màn đêm cô độc, ngóng nhìn vô số ngôi sao ở phương xa.

“Không được, trầm tuyệt đối không đồng ý!”

Bỗng nhiên, một tiếng gầm phẫn nộ phá tan sự yên lặng này, kinh động chim đêm bay tán loạn. Trong ngự thư phòng, đèn đuốc vẫn sáng trưng, phần đông thần tử đang run rùn quỳ trên nền điện được lót bằng đá lưu li thanh hoa, hai tay bấu giữa kẽ đá, hai mắt hoảng sợ chỉ dám run run cúi xuống mặt đất, ngó trộm bóng người xa xa phía trước. Ngay cả như thế, vẫn không ai muốn chia sẻ cơn tức giận với hoàng đế.

Mấy ngày trước, Trần vương gia bị thích khách bắt đi ngay giữa cung đình, sau khi nhận được tin, Hiên Viên Kính lập tức điều động toàn bộ quan sai nha dịch trong kinh, thậm chí quân đội, điều tra mọi góc ngách. Nhưng Trần Danh Thu lại như vô duyên vô cớ biến mất vào không khí, sống không thấy người, chết không thấy xác. Hoàng đế nóng ruột như lửa đốt, bỏ mặc triều chính mấy ngày liên tục, thậm chí tự dẫn đại nội thị vệ rong ruổi trong ngoài kinh thành cả ngày, chỉ để tìm được bóng người đã mất tích kia. Sau một khoảng thời gian dài hoang mang, không có kết quả, hôm nay, một lá thư như sấm sét giữa trời quang lọt vào trong cung, lập tức dậy lên trùng trùng đợt sóng.

Kể chiếm cứ Sơn tây tự xưng vương, Hạ Duy Chi đã bắt cóc Trần Danh Thu, dùng y để ép Khánh binh đang vây thành lập tức lui binh, đồng thời đem Sơn Tây vĩnh viễn phong làm lãnh thổ của hắn, hai bên không xâm phạm lẫn nhau.

Vốn dĩ hắn chẳng đủ lực đối đầu với cuộc vây công của Khánh binh, giờ cứ nhiên vô liêm sỉ đề xuất kiến lập một quốc gia, chia đôi thiên hạ!

Nhưng càng khiến cho các triều thần kinh hãi là, Kính đế anh dũng vô địch trên chiến trường, đánh đâu thắng đó không gì cản nổi lại đồng ý yêu cầu của hắn không chút do dự!

Người dẫn đầu các chúng thần quỳ xuống can ngăn, là người duy nhất có thần sắc tự nhiên, tả thừa tướng Trần Danh Hạ. Gương mặt trẻ tuổi cố gắng đè nén lửa giận bất mãn, cùng với sự miệt thị và khinh bỉ đối với người nam nhân từng là nghĩa huynh của hắn. Người nam nhân ngạo mạn và vô tình đó rốt cuộc có ma lực gì, mà khiến cho một đế vương ý chí hùng mạnh phải tình nguyện đổi cả thiên hạ? Mười năm tang thương, mười năm vật đổi sao dời, vẫn thật sự không thể xóa mờ một đoạn duyên tình chệch đường sao? Cái thế giới đổ nát này, rốt cuộc còn phải đổ xuống bao nhiêu máu và nước mắt vô tội vì mối tình vốn không nên tồn tại này?

Nhưng vị thừa tướng trẻ tuổi này lại quên, xưa kia Diệu Vương triều tận diệt cũng thế, Khánh vương triều huy hoàng bắt đầu cũng vậy, đều vì tư tình mà sinh, mà lên. Một hoàng tử tiền triều, một đại hãn khởi binh, nếu không có hai người và mối nghiệt duyên này, thì làm gì có hoàng đế và hãn hôm nay?

Rất nhiều trọng thần tụ tập trong triều để khuyên can Hoàng thượng, bọn họ đã quỳ ở ngự thư phòng suốt cả buổi chiều. Hoàng hôn cuối ngày phủ lên bầu không khí tràn ngập mùi thuốc súng, ngôi sao đầy trời im lặng quan sát hai phía không chịu nhượng bộ kia. Rất nhiều đại thần ở phía sau đã sớm sợ vỡ mật từ lúc hoàng đế rống giận, chỉ có hắn vẫn chống đỡ trước điện. Tự tin như vậy chẳng phải vì hắn có lá gan hi sinh quên mình, mà bởi hắn biết, vô luận thế nào, nắm tay sắt của hoàng đế cũng sẽ không buông về phía hắn. Không phải vì hắn từng có công trong việc thành lập Khánh vương triều, không phải vì hắn một lòng trung thành tận tâm với quốc gia với hoàng thượng, mà vì hắn từng là đệ đệ thân nhất của người đó, cho dù bọn họ đã trở nên xa lạ từ lâu.

Cho dù không muốn thừa nhận, thì hắn cũng không thể phủ nhận sự thật này!

Tức giận đảo mấy vòng quanh ngự án, Hiền Viên Kính đỏ ngầu mắt trừng hướng kẻ vẫn không chịu nhượng bộ, Trần Danh Hạ, hơi thở nặng nề rõ ràng báo cho mỗi người biết hắn đang cố gắng áp chế phần nộ bùng nổ.

“Trẫm nói lần cuối cùng, vô luận Hạ Duy Chi đề xuất yêu cầu gì, trẫm đều không cự tuyệt, đừng nói là một Sơn Tây, ngay cả đổi thiên hạ, trẫm cũng quyết không biến sắc, ý trẫm đã quyết, các ngươi không cần phí lời nữa!”

Cổ họng hắn khan khan vì cơn tức dâng lên, sau khi quăng ra mấy câu ngang ngạnh, long bào màu vàng nhoáng lên, Hiền Viên Kính đã biến mất sau cửa ngự thư phòng, chỉ để lại một phòng đại thần chậm rãi nhấm nháp chưa sót bất đắc dĩ. Trần Danh Hạ nhíu chặt mày, hắn là người đầu tiên đứng dậy, không có giãn đầu gối đã cứng ngắc, chỉ mê hoặc nhìn phương hướng hoàng đế biến mất. Người nam tử mà hắn đã chối bỏ hơn mười năm, người nam tử lạnh lùng như nước đó, rốt cuộc vì sao có thể làm cho vị đế vương trẻ tuổi tràn đầy nhiệt huyết này yêu đơn phương nửa đời?

Lúc đó, Khánh hoàng triều đã thống nhất đại bộ phận toàn quốc, phương bắc, chỉ còn Hạ Duy Chi chưa quy thuận, phương nam, còn lại một ít phản loạn phần tử trốn trong sơn dã. Vì công hạ Sơn Tây, các sĩ binh đã liều mạng chiến đấu hơn hai tháng, diệt gọn quân chủ lực của Hạ Duy Chi, hắn cố thủ ở Thái Nguyên, sớm đã là cá chậu chim lồng cùng đường mặt lộ, chỉ cần cho thêm một kích, thu phục Sơn Tây, bình định phương bắc chỉ đơn giản như lấy đồ từ trong túi. Đến lúc đó, quân chủ lực của Khánh vương triều sẽ có thể đánh xuống nam hạ, thanh trừ triệt để tàn dư của loạn đảng ở phía nam, quét sạch chướng ngại cuối cùng để nhất thống thiên hạ. Nhưng, cổ tình giờ lại...

Phủ Thái Nguyên Sơn tây

Bên ngoài lớp tường thành kiên cố, là những binh sĩ Khánh triều được bao phủ một lớp giáp đồng màu xanh nặng nề. Vô số ngọn đuốc chiếu sáng tầng tầng quân trưởng, quân đội vốn nên khấn trường ồn ào lúc này lại lâm vào trầm tĩnh vì thánh chỉ từ vương đô ‘Đình chỉ công thành, ở tại chỗ đợi lệnh’ Trong thành, đồng dạng là sự yên tĩnh nặng nề hòa lẫn vào bóng đêm. Bình tĩnh nhưng không bình yên, dòng nước xiết ào ạt đang gầm rú dưới mặt nước yên ả, biểu hiện sức mạnh của một đợt sóng lớn cuộn cuộn.

So với sự phiền não của Hiên Viên Kính, Hạ Duy Chi lại có một phen bất đắc dĩ khác. Đã sớm nghe đồn Trần Danh Thu lúc còn làm hoàng tử là đệ nhất tình thánh ở kinh thành, nhưng không ngờ hơn mười năm lang bạc, vị tứ vương gia nổi danh thiên hạ năm đó vẫn mị lực có tăng không giảm. Tuy đã giam lỏng, nhưng hắn cũng không dám có nửa phần chậm trễ với sinh hoạt của y, thị nữ đầu tiên phái đi, là đứa thông minh nhanh nhẹn miệng giỏi quan sát sắc mặt, nào ngờ mới hai ngày, con nha đầu đó đã bị mê hoặc, không quản tính mệnh của gia đình mà giúp tân chủ nhân bỏ trốn. Dù chưa thành công, nhưng đã thật sự khiến Hạ Duy Chi sợ bóng sợ gió một hồi.

Có kinh nghiệm lần này, thị nữ thứ hai hẳn cố ý chọn một đứa cầm xấu xí, lại chất phát nhất gan. Vốn tưởng lần này có thể yên tâm, không ngờ ngày thứ ba, lại bắt được nàng lén đưa thư cho Hạ Hiểu Sanh, đang bị giam lỏng, muốn hắn ta giúp y bỏ trốn.

Vết xe trước đổ, là cái gương cho xe sau. Lần thứ ba, hẳn phái hai thị nữ, một đẹp một xấu đi giám thị lẫn nhau, thêm cái chết thảm của hai thị nữ trước, cứ tưởng lần này vạn không sai rồi. Ai ngờ người tính không bằng trời tính, trời tính không bằng Thu tính, ngày thứ tư, thị vệ bắt được một thị nữ đang giúp y chạy trốn, một thị nữ khác đang đưa thư cho y. Hai nữ nhân vốn phải giám thị lẫn nhau thế nhưng lại đồng tâm nhất trí, một lòng muốn cứu Trần Danh thu thoát hiểm. Giờ xem ra, cử động nhìn như thông minh cũng chẳng qua là cho Thu thêm một sự giúp đỡ.

“Đại nhân, người đến rồi” Tiếng gõ cửa vang lên, cắt ngang phiền não của Hạ Duy Chi. Ngoài cửa, sau lưng binh sĩ đang khom lưng gõ cửa, xuất hiện một thân hình nữ tử cao gầy. Trong lòng của hắn cũng theo đó mà vui vẻ. Mặc kệ Trần Danh Thu có bao nhiêu mị lực, trên đời này vẫn còn có một nữ tử nhất định hận y đến thấu xương!

Sắc trời trắng nhờ, sương đêm đọng lại, ngoài cửa sổ có một hồ nước biếc, ánh sáng nhu hòa, bóng của hoa lá phản chiếu trong vầng sáng dịu dàng, phủ kính toàn bộ hồ nước. Gió sớm thổi qua, mang đến trận trận hơi lạnh, yên tĩnh mà tươi mát.

Một cổ tay trắng nõn như tuyết mở tung song cửa sổ lấm nước, tay áo trắng tuyết nhoáng lên, người nọ lại trở về phòng, năm ngón tay phải tùy tiện khảy khảy Tiêu Vĩ cổ cầm trên bàn, vài nốt nhạc không âm điệu như tiếng ngọc thánh thót rơi xuống.

Tuy thân là con tin, nhưng tâm tình của Trần Danh Thu còn thoải mái hơn rất nhiều so với cái kẻ bắt cóc y. Vài thị nữ nhỏ nhai, nguyên bản cũng chẳng có khả năng cứu y thoát khỏi nơi hung hiểm này, nhưng được nhìn thấy tướng hoảng sợ của kẻ đa nghi nóng tính Hạ Duy Chi, lại có một phen lạc thú khác. Kì thật đối phương hoàn toàn có thể ném y vào phòng giam an toàn nhất, chờ Hiên Viên Kính đến chuộc bằng giang sơn, nhưng nực cười cái kẻ một lòng tự xưng vương này cư nhiên không dám đắc tội y, còn muốn cẩn thận lấy lòng. Một kẻ tiểu nhân giống nô tài mà cũng vọng tưởng xưng đế, chẳng phải như thằng ngu nói mới khiến người ta cười vỡ bụng?

Hai hàng mi nhướn lên, đôi môi mềm mại bất giác cong lên, lộ ra một nụ cười ngọc cốt băng thanh mà lãnh tuyệt.

Vài tiếng gõ nhẹ vang lên ngoài cửa, Trần Danh Thu chẳng thèm ngẩng đầu, vẫn lười biếng khảy cầm. Chờ lâu mà chẳng có hồi âm, Hạ Duy Chi lớn gan đẩy cửa, thò đầu vào nhìn, thì thấy Trần Danh Thu đang đánh đàn, cười nhỉnh nhọt: “Thì ra Trần vương gia đang đánh đàn, hóa ra ta đã mạo muội phá hỏng nhã hứng của ngài”

“Ừ” Trần Danh Thu khẽ gật đầu, bộ dáng dương dương tự đắc giống như đứng trước mắt y chẳng qua là một gia nô.

Cổ nén lửa giận trong lòng, Hạ Duy Chi tự tìm một cái ghế ngồi xuống, ngấm lại vẫn thấy bất an, thế là nhích mông ngồi một bên ghế, mới tiếp tục nói: “Hai thị nữ lần trước hầu hạ không tốt, ta đã đuổi các nàng

đi rồi. Lần này ta cố ý vì vương gia tìm một người tốt, lại là người quen của vương gia, hôm nay mang người đến cho vương gia. Đến đây, mang nàng ta vào đây”

Người quen? Đầu tiên là vị cố nhân Hạ Hiểu Sanh nhập cung hành thích, hiện tại lại thêm một vị cố nhân đến giám thị y. Y thật không biết, cái phủ Thái Nguyên nho nhỏ này rốt cuộc có bao nhiêu “Người quen” của y?

Ánh mắt đen láy dâng lên hứng thú dào dạt, chờ đợi một thân ảnh xuất hiện trước cửa. Một dáng người duyên dáng yêu kiều lả lướt tiến vào, quần áo đỏ rực như ngọn lửa pháp phối. Gương mặt vẫn còn phong vận như trước, hai mắt trong suốt vẫn còn sáng ngời có thần như trước, chỉ là năm tháng phong sương, gian khổ phiêu bạt đã khắc vài đường rất nhỏ lên khóe mắt của nàng, như chứng minh sự mất đi của niên thiếu khinh cuồng và niên đại kích tình. Đây quả thực là người quen của y, một u hôn sớm nên chết đi, giờ lại sống sờ sờ đứng trước mặt y.

“Trần vương gia, thị nữ này ngài có vừa lòng không?” Giọng nói của Hạ Duy Chi lộ ra đắc ý và tự mãn

Nụ cười thanh thản, đã sớm ngưng kết trong ánh mắt mê mang. Lãng tử thiên nhai quy lộ viễn, thu dĩ thâm, sinh dĩ văn, vì hà hựu phùng oánh ngọc không tràng đoạn? Giật mình, Trần Danh Thu thống khổ nhắm mắt, không muốn gặp nhưng cố tình lại gặp, tại sao người còn phải xuất hiện trước mắt ta vào lúc ta không muốn nhất, phải vạch trần đoạn chuyện cũ sớm phủ đầy bụi của ta. Vì hận ta sao? Vì báo thù sao? Chúc Nhiên, vì sao người còn ở nhân gian?

12. Chương 12

Lâm hoa tạ liễu xuân hồng, thái thông thông, vô nại triều lai hàn vũ văn lai phong.

Chi lệ, tương lưu túy, kỉ thì trọng? Tự thị nhân sinh trường hận thủy trường đông!

Rừng xuân tàn tạ thưa hồng, rối lung bung, không cản ban mai mưa lạnh, gió chiều đông

Đỏ ngẫu lệ, say túy lúy, lại tuôn rông. Từ đây kiếp người trường hận, nước xuôi đông.

(Tương kiến hoan kì – Lý Dục, người dịch Nguyễn Chí Viễn)

Nhiều năm trước, trên Hoa mãn lâu, Hiên Viên Kính ngốc ngốc yêu, Chúc Nhiên si si luyến, còn có y chuyển yêu thành hận, vì yêu sinh hận. Chuyện xưa hiện rõ trước mắt, quốc vận hưng suy, thế sự thay đổi, vận mệnh chuyển biến, bọn họ, đều tận mắt nhìn thấy, tự mình trải qua. Năm đó từ biệt, giờ gặp lại, đã không còn cảnh cũ, nước mất khó phục, chỉ có cố nhân lưu đầy vết thương là ở.

Hạ Duy Chi vừa lòng lui ra ngoài, trong căn phòng yên tĩnh, hai người yên lặng nhìn nhau. Đối với Chúc Nhiên, y đã sớm không còn quá nhiều kí ức, chỉ có oán hận cuối cùng của người nữ nhân đáng thương này là vẫn còn khắc sâu trong kí ức. Gặp lại, lại có một cảm nhận khác.

“Người, còn sống?” Đáp án ngay tại trước mặt, dấu không được chính là chưa sót

Chúc Nhiên nhẹ nhàng gật đầu, đôi môi đỏ tươi lóe lên vàng sáng lạnh lùng: “Làm vương gia thất vọng, năm đó có người đã cứu ta, nên Chúc Nhiên mới có thể sống tạm đến hôm nay” Lời nói không chút tình cảm khiến người ta nhìn không thấu tâm trạng của nàng

Kêu không hết, nói không rõ, tư vị đè nén trong lòng là hồi vẫn là hận? Nếu có thể trở lại lúc xưa, y có còn tuyệt tình như thế? Nhưng chuyện đã qua chẳng thể tìm về, chua ngọt đắng cay chỉ lòng mới hiểu, giờ, chỉ còn tiếng lòng buồn khi nhớ cảnh mất nước của hai kẻ ‘cố nhân’

“Ta... xin lỗi người...” Thu cúi đầu xuống, ánh mắt buồn bã nhìn vết vết loang lổ trên cổ cầm

Đây là lời xin lỗi to lớn nhất mà vị vương gia kiêu ngạo này có thể biểu đạt chăng? Nhìn Trần Danh Thu trước mắt, Chúc Nhiên không khỏi kinh ngạc trước sự biến hóa vô tri vô giác này. Thế sự tang thương, cũng đồng dạng để lại dấu vết trên người y, năm đó y oai phong lừng lẫy, chưa từng biết nhượng bộ người khác bao giờ? Nếu biết động tình như thế này, thì năm đó y đã không tự tay sắp đặt nên tình cảnh trên Hoa mãn lâu, đồng thời cải biến vận số của thiên hạ?

Rõ ràng nên hận người nam tử trước mặt, nhưng không biết vì sao Chúc Nhiên lại khó có thể tụ tập được hận ý. Tâm trạng của nàng lúc này, không thể nào diễn tả được, cũng không cách nào diễn đạt được. Cô độc, phiêu bạc, quả đắng của năm đó, nỗi thê lương đồng dạng, y cũng đã nếm trải quá nhiều. Nay phản chiếu trong mắt nàng cũng là một kẻ đáng thương giống nàng

Chuyển chúc phiêu bồng nhất mộng quy, dục tầm trần tích trưởng nhân phi. Cố quốc mộng nan quy. Kính hoa thủy nguyệt, vãng sự dĩ thành không, hoàn như nhất mộng trung.

Đuốc chuyển bồng xoay giấc mộng mau, muốn tìm dấu cũ thấy người đầu. Mộng cố quốc khó về. Hoa trong gương, trăng trong nước, việc rồi nay đã qua mau, tựa hồ giấc mộng thoảng vào lại xa

“Mấy năm nay, người sống thế nào?” Chuyện về tứ vương gia của Diệu hoàng triều, ai ai cũng biết. Mà chuyện của Chúc Nhiên đã sớm bị chôn vùi trong đoạn sử mất nước, ngay cả Trần Danh Thu một tay tạo thành hậu quả như vậy cũng không biết.

“Chẳng có gì đặc biệt, phiêu bạc tứ xứ thôi. Rồi sau đó, gặp lúc một nhà giàu ở Thái Nguyên tìm thị nữ, liền dần xếp xong” Ngự khí của Chúc Nhiên rất bình tĩnh, nhưng trong bình tĩnh còn mang theo sự chua xót đang chậm rãi khuếch tán, “Kì thật Chúc Nhiên sống chết thế nào, đã không còn quan trọng. Chỉ là chuyện mà ân nhân năm đó đã cứu Chúc Nhiên nhờ vả còn chưa hoàn thành, Chúc Nhiên còn không thể đi được”

“Nếu còn sống, tại sao không vào kinh tìm hần?” Cái tên kia, vừa quen thuộc vừa xa lạ, sai lầm gây ra lúc trẻ, cũng dần dần phai nhạt theo mỗi lần y không gọi tên hần. Quên, nhưng không thể nhạt nhòa. Tuy rằng chưa từng nói ra tên của nghĩa đệ, Trần Danh Thu và Chúc Nhiên đều biết, một từ ‘hần’ đơn giản đại biểu cho người nào.

Đôi mắt đẹp âm thầm vừa nghe thấy câu hỏi của Trần Danh Thu thì lóe lên nét giận, người nữ tử trước mặt lại tái hiện sự tức giận mãnh liệt trên Hoa mẫn lâu năm đó, chính là, đối tượng bị lửa giận thiêu đốt năm xưa là kẻ dùng thủ đoạn ti tiện để chia rẽ một đôi tình nhân, Trần Danh Thu, mà nay lửa giận này lại chỉ hướng người yêu năm xưa, giờ là thừa tướng nhất phẩm đương triều, Trần Danh Hạ!

“Mặc dù Chúc Nhiên coi thường hành động của vương gia năm đó, nhưng năm đó người cô phụ chẳng qua chỉ có mấy người, chẳng qua vì đối tượng người hận trong lòng mà thôi. Mà hần, Trần Danh Hạ, thân là người Hán, lại đầu nhập vào trợ lực cho người Hiệp Hách, còn dẫn Hiệp Hách binh vào cửa thành, khiến giang sơn của người Hán lưu lạc dưới gót sắt của dị tộc! Vương gia làm, là không rõ thị phi; Trần Danh Hạ làm, lại là không rõ đại nghĩa, là hành vi bán nước vô sỉ! Chỉ hận ta năm đó tuổi nhỏ, có mắt như mù yêu thương hần, một nam nhân vì tư oán của bản thân mà vứt bỏ đại nghĩa dân tộc, hưng vong của quốc gia!”

Sự phẫn nộ khiến lồng ngực nàng phập phồng mãnh liệt, hai má càng đỏ bừng vì lửa giận. Chúc Nhiên lúc này, trong mắt của Trần Danh Thu, so với lúc trước càng xinh đẹp động lòng, năm tháng, chưa từng xóa nhòa nhiệt huyết của người nữ tử kiên cường này, ngược lại càng rèn luyện ra một kì nữ phong trần trung dung ái quốc, thâm minh đại nghĩa!

Cảm thán trước sự chính trực của Chúc Nhiên, nhưng trong lòng Trần Danh Thu lại không thể dâng lên nhiệt huyết đồng dạng. Không biết vì sao, y lại không khỏi mở miệng biện hộ cho Trần Danh Hạ: “Diệu suy vong đều do bản thân. Những năm cuối của Diệu triều, thiên hạ đã đại loạn, các nơi khói lửa nổi lên bốn phía, các thế lực đóng chiếm một phương hỗn chiến lẫn nhau, thiên hạ đã hỗn loạn vô cùng. Người Hiệp Hách tuy là dị tộc, nhưng dù sao cũng đã kết thúc việc chia cắt lãnh thổ, thời đại chiến hỏa đổ máu không ngừng, hần ... làm tất cả, cũng không hần đều sai”

“Vương gia đang biện hộ cho hần hay là đang nói thay cho đương kim thánh thượng?” Giọng điệu của Chúc Nhiên lập tức thay đổi, biến thành châm chọc cay độc

Cảm thương ngăn ngui của Trần Danh Thu nhất thời bị lời châm chọc này đánh tan thành mây khói. Trần Danh Thu sống kiêu ngạo cả đời, sau này cũng vẫn sẽ ưỡn ngực, đồng dạng kiêu ngạo sống tiếp. Y ngạo nghễ, không cho bất kì ai chà đạp, ngay cả biết rõ người sai là y!

Sầu triền miên, ưu quốc ưu dân, ôn hòa độ lượng, thế nào cũng đều là mỹ đức, nhưng trong số đó chẳng thể là bản chất của Trần Danh Thu!

Cười lạnh một tiếng, y hững hờ đảo mắt, nâng bàn tay trắng nõn lên, tiếng đàn rả rích buồn bã phiêu đảng, một khúc [tiêu ca tây giang nguyệt] ngân lên từng điệu trong trẻo, lắng lẽ chậm rãi đưa đẩy tình cảm, nhất thời khúc trải khắp phòng. Ngoài cửa sổ, sáng sớm yên tĩnh đã qua, mặt trời lên cao, vạn vật cúi đầu, nửa như lắng nghe, nửa như cảm thán.

Một khúc kết thúc, Chúc Nhiên vẫn khoanh tay đứng. Khúc là tiếng lòng, thế giới tình cảm của Trần Danh Thu, đã lơ đãng tiết lộ trước mắt nàng, vẻ ngoài cố gắng cao ngạo lạnh lùng của y, đã không thể che dấu được trái tim đập loạn, khao khát yêu thương. Lúc này nàng rốt cục có thể hiểu được chút ít về người nam tử đã hại cả đời nàng.

“Thế sự ngắn như mộng xuân, tình người bạc như mây thu. Không nên so đo phí sức. Mọi sự vốn có mệnh sẵn. Thủ khúc này Chúc Nhiên từng học được lúc trước, được Chu Đôn Nho phổ nhạc từ bài thơ cùng tên, do cảm khái thế sự, lại nhìn rõ vô thường, dứt bỏ ngu muội, chẳng còn vương bận. Tiếng đàn của vương gia nghe như lạnh lùng, thực ra bên trong nhiệt huyết khăng khải, ẩn dấu phần nộ, nào có tâm tĩnh vô trần, thế sự, vương gia chưa từng nhìn rõ. Người vẫn còn lương thiện.”

Lương thiện? Trần Danh Thu nhếch môi cười khinh miệt, từ ngữ như vậy, đối với một kẻ đã tiếp thụ sự giáo dục của vương thất từ nhỏ mà nói, chỉ bất quá là một đại danh từ ngu xuẩn mà thôi.

“Hạ Duy Chi vì tìm người, đã tốn rất nhiều công sức”

Chúc Nhiên lắc đầu, nói: “Không, là ta đi tìm hắn. Ta nghe nói vương gia đang ở đây, nên nhất định phải đến gặp người. Có hai thứ, ta được ân nhân nhờ, nhất định phải tự tay giao cho người” Nàng lấy từ trong ngực ra một lá thư ó vàng, đặt lên cầm án, sau đó, lại lấy ra một cây trâm long phượng chậm rãi đặt ở trên thư.

Y sững sờ nhìn cây trâm khảm bảo thạch đang tỏa ra ánh sáng kì dị, trong phút chốc, chuyện xưa lại vạch một vết thương đâm máu trong tim y, đau tận xương cốt, khiến trái tim đã tê dại bao năm nay của y lần đầu tiên cảm nhận được đau đớn. Đau, bởi vì tim còn chưa chết, bởi vì tim còn sống!

Cây trâm này, là tín vật định tình mà y từng tặng cho người nữ tử y yêu duy nhất trong đời, là vật chứng cuối cùng cho mối tình thiêu đốt cả thể xác và tâm hồn y.

“Năm đó liều chết cứu ta xuất cung, chính là nàng – Tổng Áu Tình tổng quý phi. Trước khi gặp được nàng, ta cũng chỉ coi nàng là một nữ tử tham luyến vinh hoa phú quý, sau đó mới biết, là chúng ta trách nhầm nàng! Năm đó, sau khi bị ép buộc tiến hậu cung, nàng vốn thà chết không theo, hoàng đế đã lấy tính mạng của người uy hiếp nàng, tỷ tỷ Tổng gia vì bảo vệ tính mạng của người, mới nhẫn nhục đồng ý. Để làm người hết hy vọng, vì sợ người vì nàng mà không tiếc tính mạng lại xông vào cung, phần khổ này, nàng đã cố gắng dấu đi. Cho đến khi nàng dẫn ta xuất cung, mới đưa lá thư và tín vật giấu bên người nhiều năm cho ta, nàng nói, kiếp này sợ vô duyên gặp lại người, nhưng cầu có một ngày, người có thể nhìn thấy lá thư này, có thể hiểu được tấm lòng của nàng, ngay cả không thể gặp lại, nàng cũng có thể sáng mắt nơi cửu tuyền”

Trần Danh Thu nhìn đau đáu hai đồ vật trên chiếc đàn, nhưng làm thế nào vẫn không thể giơ tay cầm lấy. Lá thư đó nhăn nhúm, như thể đang âm thầm khóc thương cho người nữ tử Giang Nam y từng yêu. Nơi gặp gỡ, nắng chiều muộn, nàng và ta cùng ngắm trăng dưới táng hoa đồng. Ngắm ngoài đầu lưu luyến, đến nay y vẫn còn nhớ rõ. Khi cách biệt, cũng là vô thanh tan nát cõi lòng, vô hạn phiền muộn, ẩn dấu thương tâm không thể nói ra. Tại sao, năm đó nàng không nói cho ta biết? Ta khi đó, tình nguyện cùng nàng dắt tay cộng phó hoàng tuyền, chẳng phải tốt hơn sống tạm trong đau đớn? Nếu năm đó khi ta rút kiếm sát cung, nàng không rúc vào lòng người nam nhân đó, phun ra những lời tổn thương tàn khốc nhất, nếu nàng đem từng chữ trong thư hóa thành lời thổ lộ, làm sao có Trần Danh Thu hôm nay? Làm sao có Hiên Viên Kính hôm nay? Làm sao có Khánh hoàng triều hôm nay? Tất cả, đều sẽ khác biệt...?

Muộn rồi muộn rồi, ta hiện tại dù có hiểu rõ tâm của nàng thì thế nào? Tâm của ta, đã sớm được bọc trong tầng tầng kén, không thể tìm về bản thân niên thiếu và cuồng si.

Bỗng nhiên, tiếng đàn lại vang lên, nhưng không còn sầu cảm đớn đau, trong tiếng đàn không chau chuốt, rõ ràng biểu lộ tấm lòng son nan diệt, khăng khải, thê lương bi tráng. Khí phách của nam nhi, thì ra khó diệt!

Cây trâm kia, sau đó Trần Danh Thu lặng lẽ bỏ vào trong ngực áo, còn lá thư, y chưa từng mở ra đọc. Chẳng qua Chúc Nhiên biết, tâm trạng đau đớn vì yêu của Ấu Tình, đã được nhấn gửi toàn bộ vào tim Thu. Như vậy, đã đủ rồi.

Trần Danh Thu lúc này đang mãi chìm đắm trong tiếng đàn nên còn chưa phát hiện, cái tim bao lâu nay được bọc trong vỏ kén, đã bắt tri bắt giác không còn băng lãnh như trước. Mầm khát vọng yêu thương vùi sâu trong tim, lại đâm chồi nơi đáy lòng.

13. Chương 13

Mặc dù đã đồng ý với yêu cầu của Hạ Duy Chi, nhưng Hiên Viên Kính vẫn không yên tâm phái người khác đi Thái Nguyên trao đổi con tin, hận Trần Danh Thu, đại khái là nhận thức chung duy nhất của hán thần và hiệp hách thần tử trong triều. Hắn không thể cam đoan thần tử được phái đi không lén vi phạm thánh chỉ của hán, mạo hiểm đẩy Thu vào chỗ chết. Khi đó, cho dù phái binh san bằng Thái Nguyên phủ thì còn có ý nghĩa gì? Điều hắn cần, là Thu trở về bình an!

Hoàn toàn mặc kệ sự phản đối của tất cả mọi người, Hiên Viên Kính cố ý tự mình đi Thái Nguyên đón Thu về. Ngày xuất phát, nhìn lá cây khô vàng rơi khắp đất, vị hoàng đế chẳng hề có chút ‘thi tình họa ý’ và ‘cốt cách phong nhã’ nọ đột nhiên dâng lên niềm cảm thương không tên. Vị nam tử hán từng chinh chiến qua bao nhiêu trận mạc mà chưa từng sợ hãi, nay lại đột nhiên run rẩy. Bình sinh, đây là lần đầu tiên hắn cảm nhận được thứ tình cảm tên là ‘sợ hãi’, tưởng tượng đến ngày mất đi Thu, nỗi tuyệt vọng, phiền não, tình cảm u ám thoáng chốc phủ đầy tim hắn.

Nếu có thể tìm lại được người yêu của hắn, hắn sẽ không phớt lờ ý muốn của y nữa, tình nguyện vĩnh viễn không chạm vào y; Hắn sẽ không để ngọn lửa ghen tị bùng cháy trong ngực, sẽ không tổn thương y tàn nhẫn như trước. Hắn có thể thành một người yêu dịu dàng, thậm chí có thể nhượng bộ, chờ đến ngày y đổi ý, tựa như khi hắn giả trang thành mã phó vậy, canh giữ ở phía sau y, chỉ cần y trở về bên hắn bình an vô sự, hết thấy, hắn đều nguyện ý trả giá!

“Bá bá” hai tiếng, roi ngựa vọt và quất xuống. Con ngựa của Hiên Viên Kính đã bỏ xa quân cận vệ phía sau, vọt và chạy đi. Tiếng gió gào thét bên tai, nhưng không thể rửa sạch nỗi lo lắng bất an trong lòng. Thu, Thu mà ta yêu nhất, ta sẽ đến bên ngươi. Vạn dặm giang sơn, cấm tú sông ngòi, ta nguyện dùng hết thấy để đổi lấy sự an nguy của ngươi. Thậm chí là tính mạng của ta, sao có thể sánh bằng một sợi tóc của ngươi? Chỉ cần ngươi bình an, chỉ cần ngươi bình an, ta nguyện đánh đổi mọi thứ! Nếu không có ngươi, thì ngay cả hoàng bào trên người, ngay cả cung cấm vàng son, ngay cả ngai trên đỉnh triều đình, thế giới, đối với ta cũng chẳng còn ý nghĩa!

Ta là tên thô lỗ chẳng đọc mấy sách vở, tâm của ngươi, ta chưa từng hiểu được! Nhưng từ nay về sau, mặc cho ngươi miệt thị ta lạnh lùng thế nào, ta cũng sẽ không tổn thương ngươi. Nỗi đau mất đi ngươi, thì ra ta căn bản không thể chịu nổi! Mười năm thì thế nào? Ta có thể chờ ngươi cả đời, cho đến khi ngươi chịu quay đầu lại nhìn ta, chẳng sợ chỉ là một cái liếc mắt.

Chỉ cần ngươi bình an....Chỉ cần ngươi bình an

Đáy lòng không ngừng lặp lại năm chữ ngắn ngủi này, lúc này trong lòng Hiên Viên Kính chỉ còn ẩn hiện dung nhan của người yêu.

Sau khi đi liên tục ba ngày ba đêm, đoàn người đã đến được Thái Nguyên. Tại một căn lều trại được dựng tạm ở ngoài thành Thái Nguyên, hai bên bắt đầu đàm phán trong sự đề phòng lẫn nhau. Hoàng đế chỉ một lòng muốn mau mau cứu Thu về, nên chẳng hề do dự đồng ý tất cả yêu cầu của đối phương. Nhờ vậy mà Hạ Duy Chi mới hiểu ra vị hoàng tử tiền triều trong tay mình thật sự chiếm một vị trí quan trọng trong lòng đương kim thánh thượng, như chiếm được chí bảo, hắn lập tức đổi ý, đưa ra càng nhiều yêu cầu, vô sỉ đòi Hiên Viên Kính lấy nửa giang sơn ra đổi, từ nay về sau phân đôi bờ cõi cùng Khánh hoàng triều, một nam một bắc, không xâm phạm.

Một tờ điều ước rất nhanh đã được tín sử giao đến tay Hiên Viên Kính, hắn cho Hiên Viên Kính năm ngày để suy nghĩ, không ngờ đối phương lại lập tức đồng ý. Sự nhượng bộ đó khiến Hạ Duy Chi lại hủy ước, hắn

bắt đầu do dự, nếu là cả thiên hạ thì sao? Liệu vị đế vương trẻ tuổi dũng mãnh đó có chịu từ bỏ vì một nam sủng không?

Ảo tưởng được mặc long bào, ngồi trên long ỷ, nhận sự quỳ lạy của triều thần, một chân đạp lên chúng sinh thiên hạ, nhất thời dâng lên không thể ức chế được. Con tin trong tay hắn, thật sự có giá trị đến thế sao? Nếu có, sao hắn có thể dễ dàng buông tha cơ hội đoạt được thiên hạ?

Nhưng mà, thật sự có người có thể vì một nam sủng nhỏ nhoi mà từ bỏ cả thiên hạ sao? Món hời như vậy thật sự bị Hạ Duy Chi hắn ăn may vớ được sao? Yêu cầu quá đáng đó, nhờ đâu chọc giận Hiên Viên Kính thì sao? Nếu Hiên Viên Kính không màng đến sự sống chết của con tin, phát binh Thái Nguyên, chẳng phải sẽ hại đến tính mệnh của hắn thì sao?

Giấy dựa giữa lòng tham không đáy và tham sống sợ chết, hoảng sợ liên tục ba ngày, Hạ Duy Chi vẫn không thể đưa ra quyết định cuối cùng. Cuối cùng, hắn quyết định đến chỗ của Trần Danh Thu xem rõ thực hư trước đã, xem xem người trong tay mình rốt cuộc có thể đổi được bao nhiêu lợi ích.

Từ sau ngày gặp mặt, Trần Danh Thu và Chúc Nhiên vẫn chưa nói với nhau câu nào. Ban ngày, hai người ở cùng một phòng, nhưng người thì im lặng đánh đàn, kẻ thì mài miết thêu hoa, thế gian phân tranh tựa hồ đều ngăn cách ở ngoài phòng. Chỉ có đường sự mới biết, vô luận là ai, đều chẳng thể bình tĩnh như lúc đầu.

Tiếng gõ cửa vang lên, Hạ Duy Chi thậm thụt đi vào, đối mặt với Trần Danh Thu chưa từng nheo mắt nhìn hắn, vẫn mặt dày cười nói: “Mấy ngày nay thân thể vương gia vẫn tốt chứ? Ấm thực hằng ngày có chỗ nào không thích không? Chỉ cần vương gia nói một tiếng, ta sẽ gọi hạ nhân đến cho ngài rửa mặt”

Trần Danh Thu vẫn bình thản đánh đàn, chẳng thèm ngước mắt lên, như thể trước mắt căn bản không có cái kẻ Hạ Duy Chi. Quá trình đàm phán của hai bên mấy ngày nay, y đã sớm nghe qua, mà mục đích Hạ Duy Chi tới đây, cũng không khó đoán

Hạ Duy Chi vẫn không từ bỏ hi vọng, nói tiếp: “Vương gia, hoàng thượng đã thân chinh giá lâm Thái Nguyên phủ, hiện tại người đang ở quân doanh ngoài thành. Phải nói là hoàng thượng quả thật rất coi trọng vương gia, cư nhiên tự dẫn thân vào nơi nguy hiểm, có thể thấy được cân lượng của vương gia trong lòng hắn nặng cỡ nào a. Ai, Hạ mỗ thật sự hối hận lúc trước dám tự cho là thông minh, mời vương gia đến đây, cứ tưởng an bài như này có thể được diện kiến vương gia, không ngờ ... hoàng thượng lại thâm tình với ngài a....” Vừa làm bộ thở dài, Hạ Duy Chi vừa cẩn thận quan sát phản ứng của Trần Danh Thu

Thật ghê tởm! Kẻ tiểu nhân như thế, mà cũng vọng tưởng giành được thiên hạ, đẳng cơ đại bảo! Tuy rằng rất giận, Trần Danh Thu vẫn tỏ ra bình thản, ngược lại ngẩng đầu cười: “Hạ đại nhân tại sao lại thở dài, ta mới nên chúc mừng ngài đã giành được đế vị dễ như trở bàn tay chứ” Y cố ý nở một nụ cười, mang theo ngàn vạn quyến rũ khiến người ta hoa mắt. Nhất thời, Hạ Duy Chi không khỏi tiến tới hai bước, một bàn tay không kìm được nhẹ nhàng vuốt ve bàn tay trái như ngọc của Thu

Trước kia chỉ lo cho sinh tử thành bại của bản thân, nên không phát hiện ra con tin trong tay cũng có một mặt xinh đẹp kinh người như vậy. Nay nghĩ đến, đứa cháu Hạ Hiểu Sanh đang bị hắn nhốt lại cố ý muốn thả cho kẻ thù này đi, cũng không khó hiểu. Mỹ nhân lạnh lùng bằng giá mà lại dịu dàng xinh đẹp như thế này, cũng khó trách vô luận nam nữ đều không thể thoát khỏi sức quyến rũ của y.

Trong lúc nhất thời, Hạ Duy Chi đã quên mất ý định ban đầu, mà đắm chìm trong nụ cười của Trần Danh Thu

Chúc Nhiên ở một bên âm thầm hoảng sợ, nụ cười này, mặc dù khác thường, nhưng nàng đã từng gặp qua! Năm đó trên Hoa mãn lâu, khi Trần Danh Thu nổi lên sát khí, trên mặt y cũng mang theo nụ cười quỷ mị rung động tâm phách này! Rồi sau đó, là cảnh tượng đao kiếm máu me khắp nơi!

“Hạ đại nhân, chẳng phải người muốn biết hoàng thượng có sẵn lòng từ bỏ hoàng vị vì ta hay không sao? Người lại đây a, ta nói nhỏ cho người nghe” Lời nói vừa dịu dàng vừa mê hoặc không nói nên lời.

Nhưng Chúc Nhiên lại nhìn thấy, tay phải của Trần Danh Thu, đã lặng lẽ thò vào trong ngực.

Rồi sau đó, y rút tay ra khỏi ngực áo, nắm chặt trong tay, là cây trâm long phượng vàng rực rỡ! Không chờ Hạ Duy Chi kịp phản ứng, ánh sáng lạnh xinh đẹp vẽ nên một đường cong hoàn mỹ, đầu trâm đã cắm phập vào trong tim hắn!

Đóa hoa xinh đẹp thường thường có gai, sinh vật có độc mới có hoa văn rực rỡ! Đáng tiếc, cái giá để hiểu được đạo lý này là cái chết!

Trong mắt Hạ Duy Chi, Trần Danh Thu chẳng qua chỉ là một nam sủng đã phé võ công, nên hắn chẳng bao giờ ngờ, y vẫn có thể giết người bằng một chiêu! Đến chết, ánh mắt của hắn vẫn trợn to kinh ngạc. Để vị rõ ràng sắp đến tay, vì sao hắn lại chết vào lúc này?

Trần Danh Thu khinh miệt nhìn xác chết đầm máu kia, nụ cười lạnh lùng đọng trên gương mặt lấm máu của y. Vì sao phải giết Hạ Duy Chi? Vì không để Hiên Viên Kính bị hạng tiểu nhân này khống chế? Vì không để thiên hạ rơi tay kẻ vô sỉ này? Không, đều không phải. Trần Danh Thu khi nào từng có tình cảm cao thượng lo cho quốc gia lo cho thiên hạ đâu! Vậy vì sao phải giết hắn? Rốt cuộc, y tự tìm cho mình một lí do, Trần Danh Thu, quyết không để người khác khống chế!

Trần Danh Thu giơ tay lau vết máu trên mặt, nhìn thẳng Chúc Nhiên, nói: “Đi theo ta, ta làm cho Trần Danh Hạ cưới người”

Chúc Nhiên lắc đầu: “Hắn đã cưới vợ sinh con”

“Ta có thể giết nữ nhân của hắn, người vẫn là duy nhất với hắn”

“Nhưng hắn đã không phải là tình yêu duy nhất của ta” Cẩn thận đánh giá người nam tử trước mắt, Chúc Nhiên chỉ cảm thấy buồn cười. Đã trải qua bao nhiêu năm đau khổ, nhưng y vẫn tự phụ ngạo mạn như trước. Dòng sông thời gian một khi đã chảy qua, sẽ chẳng bao giờ trở lại được điểm bắt đầu. Y sao có thể nghĩ một từ ‘giết’ đơn giản có thể dễ dàng thay đổi quá khứ?

“Người đang hối hận? Cho nên muốn bồi thường cho ta?” Chúc Nhiên hỏi. Nhưng nàng biết, cho dù đây là sự thật, thì dựa vào tính cách của Trần Danh Thu, y cũng quyết không gật đầu thừa nhận. “Vậy ta sẽ không nhận. So với thống khổ của ta, sự hối hận của người là xứng đáng. Cứ để nó trả thù thay ta đi” Chúc Nhiên cầm lấy cây kéo, trước khi Thu kịp ngăn cản, nàng đã dứt khoát cắt phẳng mái tóc. Từng sợi tóc đen từ trong tay nàng rơi xuống nền đất lạnh như băng.

Trần Danh Thu trơ mắt nhìn Chúc Nhiên buông kéo, xoay người đi khỏi phòng, nhưng không thể giữ lại. Người ta nói, cắt đi mái tóc, cũng như chặt đứt tơ tình. Tình đã đoạn, giữ nàng lại có ích lợi gì?

Sự hối hận của y, nhất định phải đeo cả đời cả kiếp rồi.

“Vương gia” Đi đến trước cửa, đột nhiên, Chúc Nhiên ngừng bước, cũng không quay đầu lại, mà ngẩng đầu nhìn bầu trời xanh lam ngoài cửa, nói: “Thiên hạ của người hán đã mất, người hiệp hách đã định sẽ giữ vững được thiên hạ. Những điều này, vốn đều bởi người mà ra, giờ người đang ở bên người đế vương, Chúc Nhiên cầu người làm thêm chút việc cho bách tính thiên hạ, coi như là bồi thường cho ta”

Nữ nhân vô lễ, mới ôn hòa với nàng được vài câu, nàng đã quên mất thân phận của mình rồi ư, dám dạy dỗ cả ta. Nhìn Chúc Nhiên dần dần hòa lẫn vào bóng trời màu xanh ngoài phòng, Trần Danh Thu bỗng dưng cảm thấy ghen tị. Trói buộc của trần thế, nàng đã cắt đứt. Còn y khi nào thì mới có thể bước khỏi căn phòng nhỏ hẹp như nàng, đi vào không gian trời xanh mây trắng? Nhân thế rồi rầm này, thì ra y còn không thấu triệt bằng một nữ tử thanh lâu. Chẳng lẽ, tơ tình, vẫn còn tồn tại đâu đây?

Sau khi Hạ Duy Chi chết, tàn binh của hắn như rắn mất đầu, nhanh chóng đầu hàng dưới sự đe dọa của Khánh binh. Thành Thái Nguyên bị phá, Hiên Viên Kính chìm đắm trong niềm vui sướng gặp lại Thu, nên không lập lại lệ cũ, mà cấm quan binh không được diệt thành nhiều dân. Trần Danh Thu cũng từng đi tìm Hạ Hiểu Sinh, nhưng dường như hắn đã lặn lẽ biến mất trong đám loạn binh. Bất quá, y biết, lấy võ công của Hạ Hiểu Sanh, không có ai có thể tổn thương hắn được. Không, có lẽ gặp gỡ y đã vô tình tổn thương đến hắn rồi? Không gặp lại nữa, có lẽ đều tốt cho cả đôi bên. Không gặp lại nữa, nếu hắn đã chọn như thế, thì bản thân cần gì phải đi tìm?

Từ đó về sau, Trần Danh Thu không bao giờ nghe được tin tức về Hạ Hiểu Sanh

Ngày hôm sau, Trần Danh Thu theo đại quân của Hiên Viên Kính hồi kinh. Xe ngựa hoa lệ hằn lên nền đất xấp hai vết khắc thật sâu, đi thẳng một đường về phía kinh thành. Binh sĩ đi bộ, quân quan cưỡi ngựa tập hợp thành đội ngũ chỉnh tề, dùng bộ pháp chỉnh tề và thoải mái mà chỉ có kẻ chiến thắng mới có, đi trước và sau xe ngựa. Trong hành trình xóc nảy mệt nhọc này, thỉnh thoảng, Trần Danh Thu lại vén lên một góc rèm xe, hình ảnh Hiên Viên Kính cưỡi con ngựa cao to đi sát cạnh xe một tấc không rời sẽ lập tức đập vào mắt y. Cho dù không nhìn, cũng vẫn cảm nhận được động tác của Thu, hần sẽ chuyển mặt về phía cửa xe, lộ ra một nụ cười thô lỗ mà lại hàm hậu, mặc dù người bên trong xe không thêm phản ứng mà nhanh chóng buông rèm, hần cũng không để ý, nụ cười sáng lạn và có chút đắc ý vẫn nở trên gương mặt hần, ngay cả vết sẹo dữ tợn chỗ khóe mắt cũng trở nên nhu hòa hơn. Trong khoảnh khắc đó, Thu cảm thấy bản thân dường như lại thấy được gã mã phó Nguyên Kính luôn bám theo y vào mùa hè nọ.

Tình yêu đau khổ của hoàng đế khai quốc Khánh vương triều, lại sắp đón một đợt sóng lớn mới! Chẳng qua lúc này, hần vừa tìm lại được người yêu, nên vẫn còn hoàn toàn chìm đắm trong hạnh phúc ngắn ngủi vừa có được.

14. Chương 14

Chính điện hoàng cung, đại điện vốn chỉ dùng trong những buổi lễ chính thức, long trọng giờ lại được giăng đèn kết hoa rực rỡ. Trong sảnh, sau những dãy bàn yến hội, là các đại thần tươi cười rạng rỡ. Vài hoàng tử trẻ tuổi thay nhau đi mời rượu các bàn, trong sảnh rộn ràng nhộn nhạo, cổ nhạc hợp tấu, tựa như một bức họa tươi vui.

Cung yến long trọng thế này, có thể sánh bằng lễ mừng thọ của Hoàng đế chứ không kém. Trên thực tế, đây chỉ là để chúc mừng sinh nhật hai mươi sáu tuổi của Trần Danh thu và mừng y trở về bình an.

Ngồi bên cạnh Hiên Viên Kính là Trần Danh Thu, y lạnh lùng nhìn mọi người bên dưới, đôi mắt sáng rực lại khôi phục nét đĩnh đạc, căm ghét thế tục ngày xưa. Mọi người coi thường sự yêu chiều mà Hiên Viên Kính dành cho y, nhưng lại e dè quyền uy của hần, trong lòng y hiểu rõ, nhưng lại lười vạch trần. Lễ mừng này, y vốn chẳng coi là gì? Ở đây, trừ Hiên Viên Kính, không có ai hoan nghênh sự tồn tại của y. Nhưng chính vì như thế, y lại càng muốn xem xem bọn chúng diễn hề.

Rượu rót được ba lần, các đại thần bắt đầu dâng thọ lễ của mình lên, đồ cỗ tranh chữ, kì trân dị bảo, các món tặng phẩm xa xỉ đủ màu sắc lần lượt được đặt giữa đại sảnh, rực rỡ muôn màu. Có người, là nhân cơ hội lấy lòng vị Trần vương gia được bề hạ ngàn vạn sủng ái, có người, là kinh sợ dưới mệnh lệnh của hoàng đế, không dám làm trái. Nhưng Trần Danh Thu biết, không có một món lễ vật nào ở đây bao hàm tâm ý chúc mừng năm thứ hai mươi sáu y sống trên đời. Sinh nhật của người cầm quyền, trước giờ chính là một vở kịch chính trị mà thôi.

“Công bộ thị lang Lí đại nhân chúc mừng sinh nhật vương gia, dâng lên một bồn cảnh san hô trắng ngàn năm —” Khi tiểu thái giám tuyên đọc theo danh mục quà tặng, một quan viên gầy gò hơn bốn mươi tuổi vội vàng rời khỏi bàn tiệc của mình đi đến giữa đại sảnh, quỳ xuống trước hoàng đế và vương gia đang ngồi cao cao trước sảnh, hai thái giám thân hình cao to cổ hết sức nâng một bồn cảnh san hô lấp lánh đi lên, trên đá san hô trơn mịn hoàn hảo được tinh tế trang trí thêm bảo thạch lung linh, đầy màu sắc, khiến bồn san hô càng thêm rực rỡ. Nhất thời, trong đại sảnh tràn đầy tiếng khen ngợi. Hiên Viên Kính vừa lòng gật đầu, nói: “Ái khanh rất dụng tâm”

Dưới vô số ánh mắt ghen tị, Lí thị lang mừng rỡ như điên, liên tục dập đầu: “Tạ hoàng thượng khích lệ, thần hổ thẹn không dám nhận. Nhân dịp ngày sinh của vương gia, cũng như nhân dịp vương gia thoát đại nạn bình an trở về, thời khắc song hỉ lâm môn như vậy, vị thần thật lòng mừng cho bề hạ, mừng cho vương gia! Chút vật mọn này, không đủ để diễn tả một phần vạn nỗi vui sướng trong lòng thần”

Mừng cho ta? Hừ, một đám ngu quân tử làm bộ làm tịch!

Nổi bất mãn kìm chế bao lâu nay của Trần Danh Thu rốt cục bùng nổ. chỉ vào bồn cảnh, y hỏi: “Lí đại nhân, lễ vật danh quý như thế mà là vật mọn à? Không biết bồn cảnh này đáng bao nhiêu tiền a?”

Lí thị lang vẫn chưa nghe ra sự khó chịu và châm chọc trong khẩu khí của Trần Danh Thu, nên vẫn còn khoe khoang: “Bẩm vương gia, chẳng qua hai vạn lượng bạc mà thôi”

“Lí đại nhân làm quan bao lâu rồi?”

Vẫn chưa rõ chuyện, Lí thị lang tiếp tục cung kính trả lời: “Bẩm vương gia, vi thần vừa vào quan năm trước, cho tới nay chưa đầy một năm”

“Chưa đầy một năm mà đã leo lên được thị lang, người rất có khả năng đấy” Giọng điệu hồ hững, bình tĩnh của Thu khiến người ta nghe không ra đây là đang khen hay đang châm chọc, “Lí đại nhân nguyên quán ở đâu?”

“Thần là nhân sĩ Hà Nam, thuở nhỏ nhà nghèo, mười tuổi mất cha, mẹ già phải giặt quần áo, dệt vải cho người ta để kiếm sống, miễn cưỡng nuôi thần đọc sách. Năm đầu tiên Khánh triều tổ chức khoa khảo, thần đỗ thám hoa, vào công bộ làm quan, giúp sức cho triều đình.”

“Theo lời của người, một năm trước, khi người chưa làm quan thì cũng chỉ là một kẻ không xu dính túi, vậy bỗng lộc một năm của công bộ thị lang là bao nhiêu a? Hai vạn lượng? Hay là nhiều hơn?” Đôi môi mướt mà hồng nhuận không chút lưu tình phun ra những những lời châm chọc chói tai. Chỉ một thoáng, sắc mặt của Lí thị lang đã trắng bệch. Cho đến khi bị thái giám đi lên gỡ mũ quan, hắn vẫn chưa nghĩ ra món lễ vật tiêu tốn không ít khổ tâm này rốt cuộc có chỗ nào không hợp ý vị vương gia tính khí thất thường này. Chúng thần chưa dâng lễ vật nhất thời lo sợ bất an, tiểu thái giám cầm tờ sổ danh mục quà tặng nhất thời cũng không biết có nên tiếp tục đọc nữa hay không. Đại sảnh vừa rồi còn rộn ràng tiếng cười nói nhất thời tràn ngập không khí khấn trương, ngay cả Hiên Viên Kính cũng không thể phỏng đoán được buổi yến hội long trọng được bố trí tỉ mỉ này rốt cuộc có chỗ nào khiến Thu không vui. Chỉ có Trần Danh Thu vẫn mang theo nụ cười tràn ngập châm chọc và lãnh đạm, dùng ánh mắt coi rẻ chúng sinh đảo khắp các thần tử nực cười trong sảnh, thản nhiên mà tự đắc

“Thần cũng có một món lễ vật hiến cho vương gia” Bỗng nhiên, một thanh âm to rõ đánh vỡ sự trầm tĩnh trong sảnh. Dưới ánh mắt của mọi người, một quan viên trẻ tuổi, tay nâng một quyển sách dày, ngẩng đầu ưỡn ngực xoải bước từ ngoài điện vào. Đến trước ngự tọa, hắn đặt quyển sách trên mặt đất, rồi hành lễ với hoàng thượng: “Thần, Trần Danh Hạ tâu kiến bệ hạ”

Hiên Viên Kính toét miệng cười: “Ái khanh mau đứng lên.” Hắn cứ tưởng, theo ân oán giữa hai huynh đệ này, thì Trần Danh Hạ sẽ không đến yến hội hôm nay, không ngờ hắn cuối cùng lại đến! Nói vậy Thu cũng sẽ vui mừng. Đảo mắt nhìn, lại thấy Trần Danh Thu vẫn cười lạnh như trước, thờ ơ không quan tâm, tựa hồ mọi thứ trước mắt không có liên quan đến y

Về mặt này rốt cuộc là vui hay là không vui đây? Hoàng đế vẫn không nghĩ ra đáp án, nhất thời cũng không rõ có nên đuổi tả thừa tướng của hắn ra ngoài không

Không đợi Hiên Viên Kính ra quyết định, Trần Danh Hạ đã đứng dậy, nâng quyển sách kia lên, cao giọng nói: “ [Tội thần truyện] do thần phụ trách biên soạn hiện đã khắc thành sách, trang đầu tiên chính là viết về cuộc đời của Trần vương gia, nhân dịp này, thần muốn tặng một bộ mới nhất cho Trần vương gia”

Trong đại điện nhất thời lặng ngắt như tờ, luồng gió cuồng loạn lảng lảng cuốn lên lốc xoáy, ngẫu nhiên, tiếng đèn hoa bùng cháy nghe rõ ràng trong đêm đen tĩnh lặng, ánh đèn lắt lờ rọi lên từng gương mặt trắng bệch. Hiên Viên Kính nắm chặt tay trái không ngừng run run, cơn tức giận tụ tập trong ánh mắt, ngay cả vết sẹo nơi khóe mắt cũng trở nên dữ tợn lên.

Lúc đầu, ở trên triều đường, hắn đã từng vì việc chỉnh sửa quyển sách này mà nghiêm khắc trách cứ Trần Danh Hạ, không ngờ hắn chẳng những kháng chỉ bất tuân, mà còn viết tên Thu ở ngay trang đầu tiên trong quyển sách thiên cổ bêu danh, càng to gan lớn mật công nhiên khiêu khích ngay lúc này!

“Người đâu, bắt hắn lại cho ta! Kéo ra ngoài chém!” Tỉ mỉ thiết kế yến hội lấy lòng Thu, lại bị một thần tử triệt để phá nát, Hiên Viên Kính quá tức giận, thậm chí quên sử dụng danh hiệu tự xưng tôn quý mà chỉ để vương mới có.

Những thị vệ nhanh chóng tiến lên tóm lấy tay Trần Danh Hạ, đè hắn xuống đất. So với tốc độ của thị vệ càng nhanh là các hán thần vội vã quỳ xuống đất.

“Trần đại nhân là rường cột của nước nhà, khai quốc công thần, thỉnh hoàng thượng tha tội a” Đây là câu cầu xin có vẻ hòa hoãn.

“Thỉnh hoàng thượng tạm nén cơn giận, tả thừa tướng chỉ tuân thánh chỉ đến chúc thọ, có chỗ nào không thỏa đáng xin hoàng thượng khoan thứ” Đây, là hai câu cầu xin thuận tiện mắng đầu sỏ gây họa: Thu

“Câm miệng, không được cầu tình nữa, những ai cầu tình đều kéo ra ngoài chém cho trảm!” Hiên Viên Kính giậm chân trước long ỷ, tiếng rống hận đỉnh tai nhức óc. Dưới ngự tọa, các hán thần quỳ rạp dưới đất lại tiếp tục dùng ngữ điệu cung kính vừa khuyên can vừa dập đầu, cửa ra đại điện đã bị bọn họ dùng thân thể chặn lại, tiếng cầu tình nhao nhao cơ hồ lấn át cả tiếng rống giận của Hiên Viên Kính. Cái gọi là ‘pháp bất trách chúng’ (pháp luật không trừng phạt số đông), không ai tin câu uy hiếp ‘đều kéo ra ngoài chém’ của Hiên Viên Kính có thể thực hiện

Ánh mắt của Trần Danh Thu chậm rãi đảo qua mọi người đang ra sức diễn xuất, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên người Trần Danh Hạ, đầu tóc rối tung phủ lên gương mặt trẻ tuổi, sau làn tóc đen đó, là một gương mặt không sợ hãi, ánh mắt bao hàm hận ý nhìn thẳng về phía y

Kể đã trải qua hai triều đại như Trần Danh Hạ tuyệt đối không còn là thằng nhóc bốc đồng hành động theo cảm tính như trước, sau lưng cử chỉ khiêu khích nhìn như không khôn ngoan này, là thế lực trong triều không ai có thể sánh bằng làm hậu thuẫn. Y biết, cho dù hoàng đế quyết tâm, cũng không thể dễ dàng vì y mà giết Trần Danh Hạ — một kẻ đường đường là nhất phẩm thừa tướng đương triều. Món lễ vật vũ nhục này, bất quá là để nhắc nhở thân phận của y!

Nhiều năm nay, an cư bên cạnh Hiên Viên Kính, một lòng chơi vớ kịch báo thù, Trần Danh Thu đã sớm quên cách tranh đấu giữa người với người, nhưng hiện tại, huyết thống hoàng thất lại sôi trào trong huyết mạch. Quyền thế, y không tranh, y cũng không sợ!

Y chậm rãi đứng lên, tia sáng lạnh lùng sắc bén lóe lên trong đôi mắt đen láy, ánh mắt như lưỡi dao đảo qua mỗi người trong đại điện, cảm giác áp lực nặng nề im lặng lan truyền. Đó là ánh mắt chỉ thuộc về loài báo săn vừa thức tỉnh sau giấc ngủ say, đó là ánh mắt chỉ thuộc về tứ vương gia từng trải qua phong vân trong trung tâm chính trị của Diệu vương triều, đó là ánh mắt chỉ có kẻ có được huyết thống hoàng thất vô hạn tôn quý mới có. Ngạo mạn, khinh bỉ nhìn chúng sinh, ngạo mạn, xa cách, ngạo mạn lại khiến người ta sợ hãi!

Một hoàng tử tiền triều sống tạm tại Khánh triều, trên người y ẩn sâu sự cao quý không thể xâm phạm vào tận gốc rễ, cũng là sự cao quý hấp dẫn Hiên Viên kính nhất kiến chung tình, tái kiến điên cuồng! Một sự cao ngạo mang theo hơi thở hủy diệt lại như ngôi sao chói mắt giữa đêm đen!

Thật sự muốn giết hán, một thằng ăn mày tự tay y nuôi nấng, giờ lại không kiêng nể gì nhục mạ y!

Sát khí tàn bạo dâng lên đôi mắt sáng rực của y, hai mắt lập tức bao phủ trong một tầng bóng tối. Các hán thần vừa rồi còn bằng mặt không bằng lòng cầu tình giờ im lặng cúi đầu, ở trên người Trần Danh Thu, chúng có thể ngửi được hơi thở chết chóc. So với việc hoàng thượng giậm chân đập tay uy hiếp, thì trước mắt mới là hơi thở nguy hiểm khi người đương quyền đại khai sát giới.

15. Chương 15

Cảm xúc màu đen dần dần đọng lại trong mắt Trần Danh Thu, càng lúc càng thâm. Nhưng trong giây lát, một luồng sáng trắng đột nhiên lóe lên trước mắt, hình ảnh những sợi tóc đen trong tay Chức Nhiên từ từ rơi xuống lại tái hiện rõ ràng trong đầu.

“Thiên hạ của người Hán đã mất, người Hiệp Hách đã định sẽ giữ vững được thiên hạ. Tất cả, đều do người gây ra, nay nếu người đang ở bên cạnh đế vương, Chức Nhiên cầu người làm thêm vài chuyện cho bách tính trong thiên hạ, cũng coi như bồi thường cho ta”

Chức Nhiên cầu người làm thêm vài chuyện cho bách tính trong thiên hạ

Chức Nhiên cầu người...

Giọng nói đó không ngừng quanh quẩn trong tai, y cắn chặt môi dưới, màu đen ảm đạm trong mắt dần dần thối lui. Trần Danh Hạ không phải là một đệ đệ tốt, nhưng lại là một thừa tướng tài đức. Không có hán

phụ tá, một kẻ không biết gì về chính sự như Hiên Viên Kính sao có thể sắp xếp triều chính đâu vào đây như bây giờ?

Y hít sâu một hơi, nén lại sát khí. Dùng bộ pháp thông thả mà kiên định, y bước xuống ngự đài, đi đến bên người Trần Danh Hạ, khom lưng, một tay nâng cằm của hắn, ép đối phương nhìn thẳng vào y.

“Tâm tư của ngươi, ta hiểu. Nhưng ngươi đừng quên, về tư, ta là huynh trưởng đã nuôi nấng ngươi lớn lên; về công, ta là vương gia còn ngươi là thần tử. Đây là sự thật, ngươi có làm gì cũng không thể thay đổi. Ngươi dám bất kính đối với ta, chính là tự đẩy bản thân vào bất hiếu bất trung!”

Ngữ khí bình đạm, nhưng lộ ra sự tàn nhẫn và uy hiếp đáng sợ. Tuy rằng không sợ nhìn thẳng vào đối phương, nhưng đối với lời của Trần Danh Thu, Trần Danh Hạ căn bản không thể phản bác

Bỏ Trần Danh Hạ ra, Thu đứng thẳng dậy, ánh mắt ngạo nghễ mà khinh bỉ nhìn xuống các hán thần đang quỳ: “Thọ lễ của các ngươi, bổn vương nhận, dù sao đều là vật quý báu, không có món nào mà bổn lộc của các ngươi có thể mua được. Ta biết trong các ngươi có rất nhiều người khinh thường ta, không sao, Trần Danh Thu ta cũng không cần một đám tham quan ô lại kính trọng. Những thứ này đều bán đi rồi đưa vào thu nhập của quốc khố, năm nay Thiểm Bắc gặp đại hạn, toàn bộ sẽ được dùng để cứu trợ thiên tai. Những thứ cướp đoạt từ bách tính, ta sẽ trả lại không thiếu một xu. Còn danh mục quà tặng, ta sẽ thu hồi cẩn thận, sau này khi nào có thời gian, ta sẽ lấy ra từ từ tính toán” Ánh mắt lạnh như băng lướt qua những thần tử đang phủ phục trên mặt đất, lại rơi xuống những thần tử người Hiệp Hách đang đứng hai bên đại điện: “Còn lễ vật của các vị đại thần này, ta cũng sẽ ghi nhớ.” Lời nói bao hàm sự châm chọc cay độc và uy hiếp được phun ra từng chữ từng chữ, dọa mọi người cúi thấp đầu, không dám nhìn thẳng. Năm đó trên chiến trường giành thiên hạ, những kẻ trắng tay như bọn họ có thể không sợ sinh tử, chiến đấu anh dũng. Nhưng nay, ở trước mặt vinh hoa phú quý, bản tính tham sống sợ chết lại bộc phát. Chu kì này, mọi triều đại đều như thế.

Trong đại điện lặng như tờ, chỉ có tiếng hít thở bị đè nén của mấy trăm người.

“Điều lui xuống đi, Trần Danh Hạ ở lại” Thu phất phất tay, chúng thần lập tức nối đuôi nhau ra khỏi cửa điện. Chỉ một lát, trong đại điện yên tĩnh chỉ còn lại Hiên Viên Kính và Trần Thị huynh đệ

Trần Danh Thu thò tay vào trong ngực áo, lấy ra một búi tóc đen, ném vào trong lòng Trần Danh Hạ. Đón được món ‘lễ vật’ này, hắn ngờ vực ngẩng đầu nhìn y

“Đây là của Chúc Nhiên. Nàng còn sống, hiện đang xuất gia tại Phổ Tế tự ở ngoài thành Thái Nguyên. Ngươi đi đón nàng đi” Trần Danh Thu vừa nói ngắn gọn, vừa xoay người ngồi trở lại bên người Hiên Viên Kính. Nghe thấy một cái tên quen thuộc, Hiên Viên Kính bắt đầu cúi đầu suy nghĩ, nhưng nhất thời không nhớ ra đã nghe ở đâu.

Thần sắc mừng như điên lóe lên trong mắt Trần Danh Thu, rồi sau đó lại như sao băng chợt lóe sáng rồi tắt. Hắn lắc lắc đầu, nói: “Nếu thế, không phải rất tốt sao? Ta cần gì phải đi đón nàng? Đón về thì làm được gì? Nhất phẩm thừa tướng của Khánh vương triều sao có thể cưới một phi tử của hoàng đế tiền triều?”

“Ngươi.....” Trần Danh Thu kinh ngạc, nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Câu tiếp theo còn chưa kịp nói, lại bị Hiên Viên Kính đột nhiên vỗ tay cắt ngang: “Ai nha, ta nhớ ra rồi! Là kĩ nữ mà Trần thừa tướng năm đó thích. Hả, ngươi không thích nàng nữa sao? Sao không đi tìm nàng a?”

Đối mặt với câu hỏi ngu ngốc cỡ này, cơn tức giận của Trần Danh Thu nhất thời mất đi mấy phần, ánh mắt nhìn về phía Trần Danh Hạ rõ ràng viết ‘Đừng để ý đến câu hỏi của tên ngốc đó’

Bất quá, Trần Danh Hạ luôn thích đối nghịch với y, hiển nhiên phớt lờ tin tức này, cười khở, chuyển hướng về phía hoàng đế: “Chuyện này không liên quan đến yêu hay không yêu, vì thần hiện giờ, cũng là thân bất do kỷ a”

Hiên Viên Kính trợn to mắt, hiển nhiên không hiểu, tay phải bất giác nắm chặt tay trái của Thu. Nếu yêu, tại sao có thể buông tay?

Trần Danh Thu hất tay Hiên Viên Kính ra, đối phương ngay lập tức lại bò lên, như một miếng thuốc dán dính chặt trên tay gỡ không ra. Không muốn để tả thừa tướng đang quỳ ở phía dưới có cơ hội thưởng thích kịch vui, y phất phất tay phải vẫn còn tự do, nói: “Nếu thế thì thôi, dù sao Chúc Nhiên nói nàng cũng không muốn gặp lại người. Người đi đi”

Vỗ vỗ hai đầu gối đã quỳ đến tê dại, Trần Danh Hạ đứng lên. Muốn xoay người rời đi, nhưng khi nhìn thấy búi tóc trong tay, thân hình bất giác ngừng lại. Vuốt ve mái tóc trong tay, đau đớn và không đành lòng hiện trên gương mặt trẻ tuổi. Rốt cuộc, hắn đặt búi tóc lên mặt đất, khom lưng thật thấp về phía Hiên Viên Kính: “Vi thần cáo lui” Xoay người dứt khoát rời đi. Nhìn bóng lưng càng lúc càng xa của hắn, Trần Danh Thu không khỏi thở dài. Đều là rời đi, nhưng Chúc Nhiên là rời xa trần thế, còn Trần Danh Hạ lại bị cuốn vào trần thế khó thoát thân. Đều là rời đi, nhưng người trước là hiểu rõ tình ái vô thường, còn người sau lại quên mất sự rung động năm nào. Hiên Viên Kính ở một bên chưa kịp phản ứng, hãy còn thì thào: “Hả, sao không lấy tóc mà đã đi rồi? Hình như hắn không thích nữ nhân đó...”

Đều là những kẻ theo đuổi tình yêu năm đó, nhưng giờ đã không còn tương đồng

Nghĩ đến đây, đột nhiên, Thu cảm thấy bàn tay đang siết chặt mình của Hiên Viên Kính tựa hồ cũng không đáng ghét lắm, ngược lại còn có một luồng hơi ấm từ lòng bàn tay hắn truyền đến

16. Chương 16

Cuối thu, hoa cúc nở rộ khắp cung uyển, đóa hoa rực rỡ ánh vàng, vô cùng hoa lệ. Nhưng vẻ đẹp này lại không che dấu được mùa thu sắp đi qua. Cây cối ở phía Bắc chỉ trong một đêm đã lặng lẽ ngả vàng, lá khô không ngừng rơi xuống vùi lấp con đường được lát bằng đá hoa cương, vài thái giám đứng co ro trong gió lạnh, mặt đường vừa được quét sạch, một cơn gió thổi qua, lại phủ đầy lá rụng.

Tại một tòa đình viện bình thường trong hậu cung, bức rèm lụa lả lướt ngăn hơi lạnh ngoài song cửa, hương trầm lượn lờ sưởi ấm căn phòng. Trong tấm gương đồng trên đài trang điểm, phản chiếu hình bóng một mỹ nhân, đôi mày lá liễu, làn da trắng như tuyết, trán cao mũi thẳng, mắt phượng quyền rũ dịu dàng. Giang Thái Nguyệt ngẩn ngơ nhìn mình trong gương, nhất thời nhú mày lại.

Lúc mới tiến cung vào một tháng trước, nàng là người được sủng ái nhất trong các tần phi mới vào, để vương uy mãnh ngày ngày triệu nàng làm bạn. Cứ tưởng, ân sủng như vậy chính là yêu, ai ngờ, hồng nhan chưa già, ân ái đã dứt, sau khi tỉnh mộng, chỉ còn gương mặt nén nước mắt trước gương, che dấu vạn nỗi đau đớn, ngày ngày chờ đợi bóng hình đế vương trong căn phòng trống rỗng. Tình yêu, thật sự đi nhanh như vậy sao? Hoặc là, đó căn bản không phải là yêu?

Nàng cũng hỏi qua các tỷ muội trong hậu cung, mỗi người đều cười khổ, bọn họ nói, hoàng thượng mê luyện vị nam tử người hán kia cũng không phải ngày một ngày hai, bao lâu nay, chẳng phải bọn họ đã đọc thủ phòng không mà sống sao? Chịu đựng? Nàng không hiểu, ít nhất cô gái mười sáu tuổi khát vọng tình yêu như nàng còn chưa hiểu. Vị hoàng tử tiền triều đó, rốt cục là người như thế nào?

Sau lần hồi cung này, Hiên Viên Kính ngày ngày một tác không rời Trần Danh Thu, ngay cả lâm triều, cũng nhất định bắt Thu phải ở trong phạm vi tầm mắt của hắn thì mới bằng lòng, tựa hồ chỉ cần một chút lơ lỏng, người yêu sẽ lại biến mất tầm. Trần Danh Thu không muốn tham dự chính sự, cũng chỉ phải ngồi buồn ở một góc đại sảnh mỗi khi lâm triều, mà Hiên Viên Kính sẽ không ngừng đảo mắt tìm kiếm sự tồn tại của y, sau đó mới không yên lòng nghe các thần tử bẩm báo.

Đột nhiên lại ngẩng đầu lên, góc đại điện đã mất bóng Thu. Hiên Viên Kính đứng bật dậy, lo lắng hỏi: “Thu đâu? Y đi đâu rồi? Ai thấy y không?”

Tiểu thái giám ở bên cạnh dập đầu, thấp giọng nói: “Vương gia vừa đi về rồi, y nói quá chán”

Hiên Viên Kính nhắc chân muốn đi, lại bị Trần Danh Hạ cản lại: “Hoàng thượng, vụ án tuần phủ Sơn Tây tham ô còn đang chờ hoàng thượng nhanh chóng ra quyết định, Lí đại nhân còn muốn bẩm báo với hoàng thượng về việc cứu nạn ở Thiểm Tây, xin hoàng thượng dừng bước ”

“Xin hoàng thượng dừng bước —” thần tử cả triều cùng nhau quỳ xuống, thanh âm vang dội quanh quần trong đại điện.

Hiên Viên Kính bất đắc dĩ ngồi trở lại long ỷ: “Biết rồi, trầm nghe các người bẩm báo xong rồi bãi triều là được chứ gì? Ai có việc gì thì nói nhanh đi!” Hắn đã sớm tăng cường phòng bị trong ngoài hoàng cung, còn có Vệ Hâm dẫn người đi theo y, hẳn là trong thời gian một khắc này, Thu sẽ không xảy ra chuyện gì đâu?

Cuối cùng cũng bỏ rơi được Hiên Viên Kính, Trần Danh Thu thông thả tản bước trong ngự hoa viên, một đám thị vệ bám theo từ xa. Vài ngày nay Hiên Viên Kính luôn bám theo y như hình với bóng, nổi giận cũng vậy, châm chọc khiêu khích cũng vậy, những trò trước đây có thể dễ dàng chọc giận hắn giờ lại hoàn toàn mất tác dụng, vô luận y nói gì làm gì, đối phương vẫn cười hạnh phúc đi theo phía sau. Cứ tiếp tục như vậy, y sắp bị hắn làm cho suy nhược thần kinh rồi. Chẳng lẽ, cái tên hoàng đế ngốc nghếch kia đã tìm ra phương pháp đối phó với y?

Tuy đã cuối thu, nhưng trong ngự hoa viên tụ tập các loại hoa cỏ quý trong toàn quốc vẫn tươi tốt như trước, nhìn khắp nơi, là một mảnh giao thoa giữa xanh và đỏ. Nhưng xưa nay Thu không thích cảnh trí như vậy, không chỉ một lần, y chỉ vào đám hoa cỏ núi giả này mà than chúng quá thô tục, bất quá dựa vào trình độ thưởng thức của Hiên Viên Kính, có thể trông cây thuộc hạ của hắn trang trí ra loại cảnh sắc cao nhã nào đây?

Lững thững bước trên con đường mòn nhỏ trong rừng, lớp lá dày dưới chân vang lên những tiếng lạo xạo, từ nhỏ Thu đã thích những tiếng động này, mỗi khi nghe thấy, tựa hồ lại mang y trở về thời thơ ấu vô ưu vô lo. Bỗng nhiên, một căn chòi hóng mát nhỏ bằng gỗ xuất hiện cuối con đường, không biết vì sao bỗng nhiên có hứng thú uống trà. Cái gọi là ‘Nhất nhân đắc thần, nhị nhân đắc thú, tam nhân đắc vị, thất bát nhân thị danh thi trà’ (:(bạn cũng không hiểu), người uống trà là ‘người trầm tĩnh’, nơi uống trà cũng phải u nhã thanh tĩnh. Y quay đầu nhìn một đám thị vệ bám đuôi ở phía sau, nhất thời cảm thấy mất hứng

“Ê, các người đi mang dụng cụ pha trà của ta đến đây, sau đó rút hết cho ta”

Vệ Hâm nhìn gương mặt bất thiện của vương gia, lại nhớ đến dáng vẻ rống giận của hoàng đế, nhất thời cảm thấy khó xử. Nếu vương gia lại biến mất trong tay hắn một lần nữa, cho dù hắn có đi theo hoàng thượng nhiều năm, chỉ sợ cũng không còn mạng để sống qua một lần thiên uy chấn nộ nữa. Đang định dùng lời lẽ dịu dàng khuyên bảo, ngăn đầu lên, vừa vặn đón lấy ánh mắt giết người của Trần Danh Thu. Ai, cái gọi là ‘nô tài’ khó làm lắm a

Do dự một hồi lâu, Vệ Hâm vẫn là nghe lời đuổi hết thị vệ đi, tự mình ngoan ngoãn trở về lấy dụng cụ pha trà cho Thu

Một khắc sau, dụng cụ pha trà đã mang tới, Thu lại dùng mấy cái liếc mắt để đuổi Vệ Hâm đi, bắt đầu pha trà.

Pha trà, chia thành hai trình tự nấu nước và pha trà, mỗi một trình tự đều cực kì cẩn thận. Sau khi đặt bình đựng nước lên bếp tre, thì phải dựa vào ‘nghe tiếng’ để nhận biết lần sôi thứ nhất, thứ hai, thứ ba của nước. Sau lần sôi thứ nhất, bỏ vào một lượng muối vừa phải, sau lần sôi thứ hai dùng đũa trúc khuấy nước, tách bọt trà từ phần trung tâm xoáy nước, đợi đến lần sôi thứ ba, mới chân chính bắt đầu pha trà.

Cho nên, pha trà là một môn học, cũng là một loại sở thích

Trong rừng trúc yên tĩnh không tiếng động, đúng là nơi thích hợp nhất để chờ nước sôi. Trần Danh Thu lặng lẽ nghiêng tai lắng nghe tiếng nước sùng sục trong bình, chờ lần sôi thứ nhất

Bỗng có một tiếng bước chân dần dần lại gần, phá vỡ sự yên tĩnh khắp bốn phía. Thu không khỏi bực dọc, sớm biết thế thì đã kêu Vệ Hâm bố trí thị vệ ở bốn phía, còn hơn bị người ta cắt ngang hứng thú khó lắm mới có được

“Người... người là Trần vương gia sao?” Giọng nữ mềm mại có kèm thêm một chút sợ hãi hỏi

“Là ta, có gì chỉ bảo?” Trần Danh Thu chậm rãi ngăn đầu lên, một đôi giày thêu hoa mũi hình đám mây đập vào mắt, tiếp theo là cung phục tài nhân thêu hoa văn mây tia, sau đó, là kiểu tóc cài trâm cao, và

gương mặt xinh đẹp, cũng là gương mặt — quá giống Ấu Tình!

Trong phút chốc, Trần Danh Thu ngây dại, là Ấu Tình sao? Thật sự là nàng sao? Chẳng lẽ nàng còn sống? Tại sao nàng lại ở đây? Không, không phải, không thể là nàng. Tổng Ấu Tình đã sớm chết trong niên đại binh đao loạn lạc đó rồi, mà thiếu nữ trước mắt bất quá chỉ mới mười sáu mười bảy tuổi, cơ hồ xấp xỉ với Ấu Tình mười năm trước, không, đó không phải nàng...

Trần Danh Thu thở dài một hơi, Chúc Nhiên còn sống, mà Trần Danh hạ đã không còn là kẻ có thể vứt bỏ mọi thứ vì yêu năm đó; Mà y, rõ ràng vẫn còn không ngừng tưởng nhớ người nọ, nhưng đã cũng nàng cách biệt vĩnh viễn, rồi cuộc vô duyên gặp mặt một lần. Thế sự, cố tình luôn trôi người như vậy

“Ta... đã quấy rầy người sao?” Cô gái đó vẫn sợ hãi hỏi

Trần Danh Thu lắc lắc đầu, dập tắt những nỗi nhớ đau đớn, mỉm cười nói: “Không, ta đang pha trà, nếu có thời gian, không ngại ngồi xuống uống một chén”

Giang Thái Nguyệt yên tâm thở ra, đã sớm nghe người trong cung nói tính tình của Trần vương gia cổ quái, bởi vì một chút háo kỳ, nàng nhịn không được chạy đi tìm y, ngay lúc mới gặp, nàng thực sợ đối phương sẽ lập tức nổi giận, gọi người kéo nàng ra ngoài giết. Nay xem ra, chỉ trừ ánh mắt khi y nhìn nàng có chút bi thương có chút cổ quái, nhưng rất ôn hòa. Có thể thấy được lời đồn quá hại người

“Ta tên là Giang Thái Nguyệt, là tài nhân mới tiến cung”

Trần Danh Thu nhẹ nhàng gật đầu, “Ừ” một tiếng, rồi không nói nữa

Người nam tử trước mắt không có nửa phần ra vẻ vương gia, không khỏi khiến Giang Thái Nguyệt thả lỏng người, đôi mắt cũng không khỏi từ từ nâng lên, tò mò đánh giá đối phương

Nam tử này thật anh tuấn, nhưng hoàn toàn bất đồng với vị đế vương hùng mạnh, nét tao nhã và cao quý lộ ra trong từng cử động, lại không mang theo chút yếu đuối nhu nhược nào, chỉ có sự xinh đẹp u tĩnh khiến người ta không khỏi tự biết xấu hổ. Người như vậy là lần đầu tiên nàng gặp. Chẳng lẽ mọi nam tử người Hán đều cao nhã như vậy sao? Hay là, chỉ có y là khác biệt với người thường?

Ngẩn ngơ nhìn Trần Danh Thu nấu nước, sắc ửng đỏ không khỏi nổi lên đôi má của thiếu nữ

17. Chương 17

Giang Thái Nguyệt lẳng lặng đứng ở một bên quan sát kỹ nghệ pha trà cao siêu của Thu, đáng tiếc, trừ kính nể, nàng chẳng hiểu chút gì về trà nghệ. Một lát sau, rất nhiều bọt nước nổi lên, hương trà nồng đậm tản ra bốn phía. Trần Danh Thu cẩn thận gạt hết bọt, rồi rót trà vào trong chén, đưa đến trước mặt Giang Thái Nguyệt

“Uống ngon” Một hơi uống cạn nước trà màu xanh biếc trong chén trà nhỏ, Giang Thái Nguyệt ngẩng đầu tán thưởng. Lúc nhìn lại, Trần Danh Thu đang nâng chén, hơi hơi mỉm cười, trong mắt lộ ra nét trào phúng đầy thiện ý.

Uống trà, trước tiên phải thưởng thức mùi hương, nào có uống cạn một hơi như nàng? ‘Lư sơn vân vụ’ quý báu như thế, mà chỉ đổi được hai chữ bình phẩm ‘uống ngon’. Nàng quả thật vô cùng khác biệt với Ấu Tình ‘tri thư đạt lý’ (có tri thức, biết lễ nghĩa), tinh thông thi văn a. Thu thâm nghĩ.

Giang Thái Nguyệt không khỏi đỏ mặt, chẳng lẽ vừa rồi mình đã tự làm xấu mặt sao? Nàng đâu biết pha trà là một môn học đối với người Hán, ngay cả uống trà cũng cần phải chú ý rất nhiều. Thuở nhỏ nàng sống ở quan ngoại (ngoài biên giới), không được đọc nhiều sách, miễn cưỡng chỉ biết được vài chữ, cười ngửa sẵn thú còn ứng phó được, những chuyện liên quan đến học văn thì nàng đành chịu.

Như nhìn thấu tâm sự của nàng, Trần Danh Thu mỉm cười: “Uống trà, chỉ cần thoải mái là tốt rồi, không có gì đáng để ý đâu.

Nếu là ngày xưa, Giang Thái Nguyệt sẽ không quan tâm đến loại học vấn này, nhưng ở trước mặt người nam tử văn nhã nọ, không biết vì sao nàng lại không muốn bị đối phương coi thường. Đột nhiên, có một

sức mạnh không biết từ đâu ra sinh ra, thôi thúc nàng lấy dũng nói lớn: “Không được, ta muốn học, học ném trà, còn muốn học pha trà, người... dạy ta được không?”

“Ngày mai giờ này ở đây, ta chờ người” Tuy kinh ngạc trước sự to gan của người thiếu nữ Hiệp Hách hoàn toàn khác biệt với nữ tử người Hán, nhưng từ tận đáy lòng Trần Danh Thu vẫn khát vọng được gặp lại vị nữ tử giống hệt Ấu Tình này. Im lặng thu dọn dụng cụ pha trà, nhưng đối diện với đôi mắt tràn đầy chờ mong của Thái Nguyệt, y không khỏi thốt ra một lời hẹn.

Ngay sau đó, nét mừng rỡ hiện lên khuôn mặt của Thái Nguyệt.

Khi Hiên Viên Kính xử lý xong chính vụ, thì đã là chạng vạng. Thái giám sau lưng cất lực bệ một chồng tấu chương dày đi theo hần, nhưng Hiên Viên Kính lại không chút cảm thông mà bước nhanh về phía chỗ ở của Thu, bắt tri bắt giác, bước đi dần dần biến thành bước chạy.

Chẳng qua chỉ mới chia lìa một ngày, mà hần đã cảm thấy như cách ba thu. Lúc trước có lúc cãi nhau với Thu, cả một tháng ròng không gặp, rốt cục hần đã vượt qua bằng cách nào? Mọi người đều nói tình yêu sẽ phai nhạt dần theo thời gian, nhưng tại sao bản thân lại cảm thấy phần cảm tình này giống một bình rượu ngon lâu năm, càng tỏa ra hương thơm khó bỏ?

Lúc bước vào phòng, thì thấy Thu đang tựa vào khung cửa sổ, ngẩn người nhìn cảnh sắc phương xa. Trong ánh mắt, khóe môi, nhưng không ngăn nổi chút mỉm cười thanh nhã. Vài tia nắng mặt trời sót lại khi mặt trời lặn chiếu lên người y, như phủ thêm một lớp áo khoác vàng rực đẹp dịu dàng.

Hiên Viên Kính không mở miệng gọi y, mà tìm một chiếc ghế trong góc phòng ngồi xuống, lẳng lặng nhìn, xa xa nhìn. Hần biết, đôi lúc hần đến, cũng sẽ gặp được thời điểm tâm trạng của Thu tốt hơn, nhưng chỉ cần vừa thấy hần, tâm trạng tốt sẽ lập tức tan thành mây khói, ánh mắt dành cho hần, vĩnh viễn sắc lạnh như băng.

Đúng lúc này, tên thái giám bị hần vút lại phía sau bệ tấu chương chạy đến, lúc bước qua bậc cửa, chân hần bị vấp, thế là té ngã, tấu chương trong tay văng đầy đất.

Sự yên tĩnh âm ám hiếm có đột nhiên bị phá hỏng, Hiên Viên Kính nhíu mày, tỏ vẻ sắp nổi giận. Thái giám biết đã đâm đầu vào đại họa, hoảng sợ co rúm lại trên mặt đất, trừ tiếng răng va cắn cập vào nhau thì không nói được gì khác.

Cơn giận của hoàng thượng ai ai cũng biết, đối với những chuyện có liên quan đến Trần vương gia thì càng bạo ngược dị thường.

Đúng lúc này, Trần Danh Thu lại quay đầu sang, nhìn đồng lộn xộn trên đất, nhưng không nói gì, ngược lại quay sang Hiên Viên Kính khẽ nói một câu: “Người đến rồi”

Chỉ một câu nhẹ nhàng, lại khiến Hiên Viên Kính nhất thời hóa đá không thể động đậy. Y nói ‘người đến rồi’, là nói với ta, nói với ta! Không phải ‘người đến làm gì’, cũng không phải ‘cút ra ngoài cho ta’, mà là nhỏ nhẹ một câu ‘người đến rồi!’

Một luồng hơi ấm nhẹ nhàng tràn vào tim hần, đối diện với vẻ mặt bình thản của Thu, Hiên Viên Kính toét miệng cười ngây ngô. Đã bao lâu rồi, hần chưa từng được Thu nhìn thẳng vào mắt, nói ôn hòa dù chỉ một câu? Thật sự đã rất lâu rất lâu, lâu đến nỗi hần mỗi ngày lo lắng bất an khó kiềm chế. Trước khi gặp gỡ Trần Danh Thu, hần nhiệt tình hiếu động, lại chưa từng tàn ác bạo ngược như thế này, nhưng trong những ngày đêm chờ không được nụ cười của y, con người trước kia của hần từng chút từng chút biến mất, còn lại, là con người không thời khắc nào không chiến đấu với kẻ địch không tên. Bị Thu tổn thương, sau đó tổn thương Thu, cuối cùng làm bản thân càng đau đớn, hần cứ tưởng những ngày tháng như vậy vĩnh viễn sẽ không kết thúc...

“Người ngây ngốc gì vậy? Bộ dáng vốn đã rất ngốc rồi, xin người đừng làm vẻ mặt ngu ngốc này nữa” Thu bĩu môi, đóng cửa sổ lại, ngăn nắng chiều màu vàng ở ngoài phòng.

“Không, không có gì.... Chỉ là... Không phải...” Trong ánh mắt bao hàm sự châm chọc của Thu, đã không thấy nét lạnh lùng đáng sợ ngày xưa. Không phải là ánh mắt vô ưu vô lo khi mới gặp lúc y mười sáu tuổi

ở kinh thành, không phải là ánh mắt tràn đầy đau đớn vì thất tình và phản bội khi gặp lại ở Hứa Châu, không phải là ánh mắt tràn ngập hận thù và sát khí khi hấn vây binh Từ Châu, cũng không phải ánh mắt tràn ngập hủy diệt khi bị giam cầm ở bên cạnh hấn. Trong mắt y, bớt đi một phần trống rỗng, nhiều thêm một phần linh động, bớt đi một phần trầm trọng, nhiều thêm một phần thoải mái

Tại một thời điểm mà hấn không biết, Trần Danh Thu đã từ từ thay đổi, như một dòng sông băng ngàn năm cuối cùng đã xuất hiện gió xuân ấm áp, đang từng chút từng chút cởi bỏ lớp áo khoác cứng rắn lạnh lẽo.

Thay đổi như vậy, ngay cả bản thân Trần Danh Thu cũng chưa chú ý thấy, mà Hiên Viên Kính sinh ra đã có trực giác của dã thú, là người đầu tiên vui sướng phát hiện ra, tuy rằng hấn còn chưa biết sự thay đổi này từ đâu mà đến. Hấn hiện tại, đang vì một chút thay đổi nhỏ nhoi mà đắm chìm trong vui sướng.

“Ta đói”

“À, à...” Hiên Viên Kính vô thức gật đầu, nhưng căn bản không nghe Trần Danh Thu đang nói gì

Trần Danh Thu nhăn mày, chẳng lẽ tên hoàng đế ngốc nghếch chết tiệt này đã quên rồi? Rõ ràng hấn nói là muốn ăn tối với y, thế cho nên y để bụng đói meo, chỉ bởi vì hấn chậm chậm chưa đến, các thái giám cũng không dám dọn cơm lên cho y.

Trần Danh Thu hừ một tiếng, không thèm để ý đến tên Hiên Viên Kính không ngừng cười ngây ngô kia nữa, ngược lại dặn dò hạ nhân bưng cơm chiều lên. Một bàn đồ ăn đủ màu sắc hương vị được dọn lên, lúc quay đầu nhìn, thì Hiên Viên Kính vẫn còn ngồi ở chỗ lúc nãy, cười ngốc nghếch.

“Thần kinh” Nhẹ nhàng mắng một câu, Trần Danh Thu không gọi hấn, cầm lấy bát đĩa, bắt đầu ăn cơm

Trần Danh Thu luôn tự xưng là thông minh, lại đọc đủ thi thư, nhưng lúc này y hoàn toàn đoán không ra tại sao Hiên Viên Kính cao hứng, tuy rằng người khởi xướng rõ ràng là y...

18. Chương 18

Đêm dài trời lạnh, tiếng gõ mõ xa xa báo hiệu canh tư. Trần Danh Thu trần trọc tỉnh lại từ trong cơn mơ, trong phòng vẫn đèn đuốc sáng trưng. Dụi dụi đôi mắt mơ màng, thì thấy Hiên viên Kính đang ngủ gục trên bàn, bên cạnh là một quyển tấu chương vừa phê được hơn phân nửa. Y xuống giường đi đến cạnh bàn, tiện tay nhặt một quyển tấu chương đã phê lên xem, không khỏi bật cười. Không biết là vị quan viên hộ bộ vừa nhậm chức nào cố ý khoe khoang học vấn, hay là hấn quả thực không biết vị hoàng đế xuất thân từ chiến trường này biết ít chữ, cả một trang giấy đều là văn tử theo phong cách cổ xưa, chẳng trách Hiên Viên Kính khoanh tròn đầy những chữ không biết, càng không nói đến có đọc hiểu ý hay không.

Đọc kỹ, thì cũng là về chuyện cứu nạn ở Thiểm Tây, hộ bộ xin chỉ thị nên để các châu huyện phát lương thực, hay là phái khâm sai đại thần khác chuyên môn phụ trách công việc cứu nạn. Đây là chuyện lớn liên quan đến mạng người, nhưng Hiên Viên Kính bởi vì đọc không hiểu tấu chương nên để nó lại cuối cùng.

Tuy đã lâu không để tâm đến triều chính, nhưng đối với chính sự, Trần Danh Thu từ nhỏ đã sống ở trong cung đình, tất nhiên hiểu rõ hơn Hiên Viên Kính. Chuyện như vậy không thể giao cho quan viên châu huyện làm, nếu không, lương thực phát xuống có thể đến tay nạn dân được một nửa đã là may mắn. Vẫn nên phái một khâm sai thanh liêm đi giám sát mới được. Trần Danh Thu nhắc bút son, tiện tay viết xuống ‘Hộ bộ thị lang Dư Tài Mân làm sứ giả khâm sai thống lĩnh công việc cứu nạn Thiểm Tây’

Dư Tài Mân, bảng nhãn Diệu vương triều năm 980, tính tình có chút ương ngạnh, cũng không giỏi xu nịnh, nhìn qua là một quan viên rất bình thường, nhưng Trần Danh Thu biết hấn là quan thanh liêm, lòng dạ thương người. Chuyện này, rất thích hợp với hấn.

Cầm con dấu của Hiên Viên Kính ấn ở góc dưới tấu chương, coi như đã phê xong một quyển. Đang định đứng lên, thì tim đèn nổ lép bép, Hiên Viên Kính xoay người tỉnh dậy, vừa lúc nhìn thấy Trần Danh Thu đặt quyển tấu chương đã phê xong xuống. Hấn mở ra xem, lập tức cười rộ: “Ai nha, người phê giúp ta rồi à? Thật tốt quá, không biết quyển tấu chương này đang nói cái quái gì, ta xem thể nào cũng không hiểu, đang phát bực đây. Ở đây còn có một món vẽ lung tung nữa, người cùng xem giúp ta luôn đi”

Nói xong, Hiên Viên Kính lại rút một quyển tấu chương khác đặt trước mặt Trần Danh Thu, Thu nhìn lướt qua một chút, là chuyện công bộ tấu xin tu sửa đê đập Hoàng Hà, phía dưới vẽ bản đồ công trình thủy lợi, Hiên Viên Kính mà xem hiểu mới kì quái.

“Ta mặc kệ, người đừng được một tắc lại muốn tiến một thước, ta muốn đi ngủ tiếp” Trần Danh xoay người bỏ đi, leo lên giường, quay lưng lại với ngọn đèn, rồi kéo chăn ngủ tiếp.

Bất đắc dĩ gãi gãi đầu, Hiên Viên Kính chỉ có thể tiếp tục tấn công chồng tấu chương dày cộm kia. Nếu hôm nay còn không phê xong, ngày mai, lúc lâm triều, tả thừa tướng thế nào cũng sẽ ca cẩm một hồi. Nhưng mà... ngược mắt nhìn nhìn sắc trời dần sáng bên ngoài, Hiên Viên Kính thở dài bất đắc dĩ. Chỉ sợ thật sự phê không xong. Làm hoàng đế sao mà phiền thế a?

“Ai~, chữ này đọc thế nào? Âm ‘bế’ (), không đúng, hình như là ‘độc’() ... Ai nha, ta không nghĩ ra? Quên đi, đọc câu tiếp theo vậy, ‘Thị dĩ trương nhi bất thi, văn vũ phát năng dã; Thi nhi bất trương, văn vũ phát vi dã’, hình như là nói đến chuyện kéo cung bắn tên, hừ, đều tại tên khốn kia, để loại tấu chương nhằm chán này thêm phiền cho ta...”

“Ha ha...” Nghe không nổi nữa, đây quả thực là tự biên tự diễn mà. Trần Danh Thu này giờ luôn nhắm mắt giả ngủ, rốt cục nhìn không được bắt cười. Dù sao có người cứ ở một bên lâm bầm lâu bầu, bản thân cũng ngủ không được, y đơn giản xoay người ngồi dậy, đi đến bên cạnh Hiên Viên Kính, giơ tay giật lấy ngự bút trong tay hắn, cố nghiêm mặt nói: “Nhích sang ngồi một bên, thế này mà cũng gọi là phê tấu chương à?”

“Vâng, vâng” Hiên Viên Kính không có chút thần sắc khổ sở, ngược lại cười hì hì nhường chỗ cho Thu, bản thân an vị ở một bên.

Mới phê được mấy tấu chương, Trần Danh Thu đột nhiên ngẩng đầu lên, lạnh lùng nói: “Ta nói cho người biết, không phải ta đang giúp người, là người quấy rầy giấc ngủ của ta, ta không chịu được mới đi giúp người nhanh giải quyết đồng tấu chương này. Ta là vì bản thân, người đừng hiểu lầm”

“Yêm biết yêm biết” Hiên Viên Kính quá hưng phấn, nên không tự giác khôi phục cách xưng hô quê mùa khi lần đầu tiên vào kinh năm đó.

Ánh đèn không ngừng chớp động dưới sắc trời dần dần sáng, hai bóng người quán quýt lay động trên vách tường trắng. Hiên Viên Kính nhìn chăm chú Trần Danh Thu đang phê tấu chương hết sức chuyên tâm, ngẫu nhiên, khi đối phương dừng lại suy nghĩ, hắn sẽ rót một chén trà nóng, đưa đến tay Thu, hạnh phúc nhìn y vừa đọc tấu chương vừa đưa chén trà lên môi. Đôi môi mọng nước tỏa sáng như trân châu dưới ánh đèn, làm Hiên Viên Kính không khỏi quay đầu đi, chậm rãi đè nén huyết khí không ngừng dâng lên.

Sau khi cứu được Thu, hắn không còn muốn tiếp tục chiếm đoạt thân thể của y nữa, vì vậy sao có thể vì một lần không kiểm chế được, mà phá hỏng không khí hòa hợp ấm áp này?

Bên này, Trần Danh Thu đang chìm đắm trong suy nghĩ về quốc gia đại sự, hoàn toàn không chú ý đến màn đấu tranh nho nhỏ của Hiên Viên Kính. Cảnh tượng lúc này, rất giống cảnh một trượng phu đang làm việc và thê tử si tình làm bạn bên y, chỉ là sai nhân vật thôi.

Hôm sau, khi Hiên Viên Kính đắc ý giao đồng tấu chương do Trần Danh Thu phê giúp vào tay Trần Danh Hạ, đối phương đầu tiên là nhìn hắn kì quái, tiếp đó, nhận ra bút tích quen thuộc trên tấu chương, thì nhú chặt màu. Nhưng lời kháng nghị còn chưa ra khỏi miệng, lại bởi đọc được nội dung phê mà ngậm miệng lại. Không thể không thừa nhận, tài hoa của nghĩa huynh vượt xa hắn, cũng hơn hắn vị hoàng thượng chỉ hiểu hành quân đánh giặc. Quyết đoán cơ trí như vậy, thật sự cao minh hơn rất nhiều so với cái kiểu phê duyệt như con nít vẽ nguệch ngoạc của Hoàng thượng. Nếu người nam nhân ích kỉ kia có thể góp chút sức lực vì bách tính, cũng không phải là chuyện xấu...

Từ đó về sau, Trần Danh Hạ im lặng chấp nhận hành động phê tấu chương thay hoàng thượng của Thu.

Một sáng sớm sau cơn mưa, khi phương xa truyền đến tiếng chuông gió từ một góc lầu nào đó, Ấu Tích tỉnh lại từ cơn mơ đầy cuồng phong bạo vũ tối qua. Sắp vào đầu đông, trên cành khô trụi lủi đã không còn

một mảnh lá cây, mùa lá rụng đã đi xa, thanh âm của mùa thu cũng theo đó mà biến mất, chỉ có không khí lạnh lẽo sau cơn mưa cùng với vầng thái dương ửng đỏ lúc mới mọc khuấy động thời tiết dần dần mất đi độ ẩm này.

Khi Ấu Tích đến phòng Trần Danh Thu để rửa mặt chải đầu cho y, thì phát hiện trong phòng đã trống không. Tuy biết rõ Trần Danh Thu đi đâu, nhưng nàng vẫn nhịn không được mở ngăn kéo ở góc phòng ra, bộ dụng cụ pha trà ở trong đó quả nhiên đã không còn. Nhất thời, cảm giác chua xót lại bốc lên mũi, thoáng chốc hơi nước phủ mờ hai mắt.

Nàng biết, như mọi ngày trong hơn một tháng nay, Thu lại đi gặp nàng ta, cô gái rất giống tỷ tỷ Ấu Tình!

Y yêu nàng ấy sao? Y thật sự yêu nàng ấy sao? Một tiểu cô nương chỉ có gương mặt giống người yêu ngày xưa?

Không chỉ một lần, Ấu Tích đau lòng nhìn theo bóng dáng kích động bưng dụng cụ pha trà đi của Thu, mặc nước mắt lạnh lẽo tuôn rơi trên má. Tại sao Thu không hiểu, y chỉ đang mượn việc đối xử dịu dàng với nàng ta, để xóa bỏ nỗi bất rứt với tỷ tỷ? Tại sao y không chịu quay đầu nhìn lại, hoàng thượng và nàng, những người đã chờ đợi phía sau y bao lâu nay? Tình yêu như vậy trừ tổn thương thì có thể có kết quả nào khác?

Đối với cuộc hẹn của Thu và Giang Thái Nguyệt, không phải chỉ có mình Ấu Tích biết, nhưng không ai dám nhắc tới trước mặt Hiền Viên Kính. Khoảng thời gian gặp mặt Thái Nguyệt, tâm trạng của Trần Danh Thu trở nên rất tốt, y gần như không cãi nhau với Hiền Viên Kính nữa, mỗi tối, hai người bọn họ kẻ phê tấu chương, người ngồi hạnh phúc ở một bên, nhưng khi thấy bóng của hai người chiếu lên song cửa sổ, Ấu Tích chỉ cảm thấy đau đớn đến hít thở không thông. Đối với Thu, có lẽ đó chỉ là chút ôn nhu tùy tiện bổ thí khi tâm trạng y không tệ, nhưng đối với vị hoàng đế hoàn toàn không biết gì này, đó lại là chút áp ám đầu tiên nhận được từ người yêu sau nhiều năm. Nhìn Hiền Viên Kính mỗi ngày hồn nhiên vui vẻ vào triều rồi bãi triều, ra ra vào vào, nàng chỉ có thể lặng lẽ đau lòng thay hắn. Hoàng thượng hiểu lắm rồi, hắn chẳng hiểu gì hết, nhiệt tình trong mắt Thu không phải dành cho hắn, mà hắn còn khờ khạo tin rằng cuối cùng Thu cũng đã dần dần tha thứ cho hắn, yêu hắn.

Đau lòng vì Thu, khổ sở vì Thu, đối với Ấu Tích đã sớm là chuyện thường. Nhưng lần này, nàng thật lòng bất bình thay cho hoàng thượng

Có lẽ trong lòng Thu, bản thân nàng chỉ là một sự tồn tại nhỏ bé, nhưng vị hoàng thượng yêu y mười năm, đau đớn vì y mười năm cũng không quan trọng sao? Tim của y, trước giờ chỉ sống vì người y yêu thôi sao? Mà người yêu y chỉ có thể mặc y tàn khốc coi thường thôi sao?

Tại sao y còn không hiểu, hạnh phúc luôn ở nơi y có thể dễ dàng chạm đến, chỉ chờ y ngoái đầu nhìn lại, nhưng y lại cứ cố chấp đẩy nó ra xa?

Ấu Tích lau nước mắt, đẩy cửa sổ ra, không khí ẩm ướt lạnh lẽo sau cơn mưa đầu đông nhất thời tràn vào. Gió lạnh buốt xương thổi qua gương mặt chưa khô nước mắt, suy nghĩ đau đớn nhất thời ủa ra khỏi phòng theo luồng không khí ẩm áp trong phòng, tan vào không gian rộng lớn.

Nếu, nếu hoàng thượng biết hết, thì phải làm sao?

Khi nước mắt được không khí rét lạnh hong khô, Ấu Tích lại lẳng lặng tự hỏi bản thân vấn đề đã hiện lên trong đầu cả ngàn lần.

Lâm triều trên Kim Loan điện,

“Công việc của hôm nay đã xử lý xong hết rồi ư?” Hiền Viên Kính trợn to mắt, ngạc nhiên hỏi Trần Danh Hạ: “Người nói trăm có thể tan triều?”

Đối mặt với câu hỏi này của hoàng thượng, Trần Danh Hạ không biết nên trả lời thế nào. Từ lúc Trần Danh Thu bắt đầu phê tấu chương giúp hắn, giảm bớt việc phải lo lắng tấu chương được phê đêm trước ra đàm luận, hơn nữa triều cục hỗn loạn ngày xưa cũng được Trần Danh Thu nhất nhất khôi phục lại trật tự, thời gian lâm triều tự nhiên dần dần ngắn lại. Ngày xưa, luôn là hoàng thượng bực dọc tan triều, giờ có thể hỏi

được câu này, Trần Danh Hạ thật không nỡ cứ thả hắt đi như thế. Nhưng chính vụ hôm nay đã xử lý xong là sự thật, hắt đương nhiên không thể khi quân phạm thượng.

“Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế” Trần Danh Hạ dẫn triều thần cung tiến thánh giá, dùng hành động thay câu trả lời.

Thoát khỏi Kim Loan điện, Hiên Viên Kính vui sướng như đứa trẻ vừa trốn học thành công. Vốn định cho người yêu một chút ngạc nhiên, nhưng đến chỗ ở của y, mới phát hiện Thu không ở đó. Túm đại một tiểu cung nữ để hỏi, đối phương ấp a ấp úng, ngoài không ngừng dập đầu thì chẳng nói được gì. Tâm trạng của hắt đang tốt, nên dù cảm thấy kì quái, vẫn không để bụng, nhưng hỏi qua vài thái giám cung nữ, cứ nhiên mỗi người đều phản ứng giống nhau.

“Các người quý làm gì? Rốt cục Thu đi đâu?” Hiên Viên Kính bắt đầu mất kiên nhẫn, sau khi gầm lên giận dữ, rốt cục có người khê trả lời: “Vương gia... ở... ngự hoa viên...”

Một khi đã như vậy, tại sao không nói sớm? Bất mãn vì lãng phí thời gian ở chung với Thu, Hiên Viên Kính bước nhanh về phía ngự hoa viên. Vừa đi được mấy bước, liếc thấy trên giường có áo choàng lông chồn của Thu, thuận tay cầm lấy. Thời tiết bên ngoài rất lạnh, vậy mà ngay cả áo choàng cũng quên mặc. Trong tay cầm áo choàng của Thu, Hiên Viên Kính lại quên mặc áo khoác cho mình.

“Cách pha trà thời nhà Tống, phải bỏ một ít vụn trà vào lần nước sôi thứ hai, lúc vừa đến lần sôi thứ ba, cũng chính là lúc ‘hai lừng ba trào’. Có một câu thơ diễn tả tiếng nước lúc này. Ve kêu rả rích thúc dục, như có xe trời chạy tới. Lắng nghe tiếng gió thổi qua mặt nước, trà xanh trong chén rộn rã reo. Đây là nói...” Bỗng nhiên nghiêng mắt nhìn, Trần Danh Thu phát hiện Thái Nguyệt căn bản không nghe, đôi mắt long lanh đang nhìn thẳng vào y

“Đang nghĩ gì vậy?” Ngừng bài giảng lại, Trần Danh Thu hỏi

Hai má ửng hồng, Thái Nguyệt vẫn nhìn thẳng vào mắt y, nói: “Đang nghĩ về người. Ta đang nghĩ, người không chỉ xinh đẹp, mà tài học cũng tốt, đối với ta cũng tốt. Ta ... thích người”

Trần Danh Thu mỉm cười: “Ta biết, chúng ta tiếp tục thôi” Nàng không phải là Ấu Tình, nữ tử mà y yêu chưa từng nói từ ‘yêu’, nhưng lại dùng sinh mệnh để yêu y cả đời

“Không cần!” Giang Thái Nguyệt bĩu đôi môi anh đào, “Người ta do dự mất mấy ngày, khó khăn lắm mới đủ dũng khí thổ lộ, người lại nhẹ nhàng bỏ qua. Người không thật lòng”

“Vậy người muốn ta phải làm sao đây, đại tiểu thư? Do dự mấy ngày như người, sau đó tập hợp đủ dũng khí để bày tỏ với người? Người còn muốn học pha trà nữa không? Không học, ta có thể đi”

“Người khi dễ người ta...”

“Không học? Vậy ta đi...”

Nàng vội vàng túm chặt ống tay áo của Trần Danh Thu: “Học học, ta học còn không được à? Bất quá, người phải hôn ta một cái” Nhất thời to gan nói ra câu cuối cùng, Giang Thái Nguyệt lập tức đỏ mặt cúi đầu.

Lúc còn trẻ, Trần Danh Thu không phải là kẻ quân tử khăng khăng thủ lễ, nhưng cùng Ấu Tình, bọn họ ngay cả tay đều chưa từng nắm. Y từng nói, trước khi thành hôn sẽ không đụng vào người nàng. Mà bọn họ, lại bước sang hai lối rẽ vận mệnh khác trước khi đến được đích nhân duyên.

Y hôn nhẹ lên trán Thái Nguyệt, xem như đã ứng phó với yêu cầu này: “Được rồi, đừng làm loạn nữa”

Một tiếng động truyền đến, Trần Danh Thu ngẩng đầu lên nhìn, cách đó không xa, là Hiên Viên Kính đang đứng với vẻ mặt không thể tin, ánh mắt nhìn về phía bọn họ, như một dã thú bị thương. Đôi chân hắt như đóng băng trên mặt đất, tấm áo choàng của Thu rơi dưới chân hắt. Bên tai Thu, truyền đến tiếng kinh hô của Thái Nguyệt, còn tiếng tan nát cõi lòng của người kia. Trong phút chốc, thế giới cách y càng lúc càng xa, trong tầm mắt, chỉ còn sự tồn tại của Hiên Viên Kính.

Lừa gạt và tổn thương, chỉ đơn giản như thế.

19. Chương 19

Chuyện xấu giữa Trần vương gia và Giang Thái Nguyệt đã truyền khắp hoàng cung, nhưng vị hoàng đế tận mắt nhìn thấy tất cả, lại phản ứng bình tĩnh đến khác thường. Trần Danh Thu bị giam lỏng trong cung của mình, Giang Thái Nguyệt bị biếm vào lãnh cung, sau đó, Hiên Viên Kính như thể đã quên chuyện này, rốt cuộc không mở miệng nhắc đến tên của hai người

Lại một mùa hoa tuyết tung bay, lại một lần trải nghiệm lạnh thấu tim. Bông tuyết lạnh như băng phủ đầy mặt đất, cũng chong chóng trong tim Trần Danh Thu.

Gió lạnh không ngừng thổi xuyên qua song cửa, y lẳng lẳng nhìn thế giới bên ngoài cửa sổ. Giờ này hôm kia, Hiên Viên Kính phát hiện bí mật giữa y và Thái Nguyệt, nhưng không nói một lời đã bỏ đi. Cái bóng dài cô đơn uốn lượn sau bóng lưng cao lớn của hắn, khoảnh khắc đó, y gần như không tìm được lời níu giữ và giải thích. Nhưng, y có thể nói gì đây? Nói, thì có thể làm gì? Y thà rằng hắn giận dữ như xưa, còn hơn hắn suy sút bỏ đi như vậy. Y ôm chặt Thái Nguyệt đang run rẩy, tựa hồ nhìn thấy Ấu Tinh hăm sâu trong cung không người trợ giúp mười năm trước.

Giờ này ngày hôm qua, Hiên Viên Kính đứng dưới tàng cây ngô đồng giữa viện, yên lặng nhìn y. Ánh mắt của hắn, trầm trọng mà lại bi thương, trong đó thoáng lại mang theo thâm tình không thể dứt bỏ. Ánh mắt như vậy, nặng nề đến mức làm Trần Danh Thu gần như không thể thừa nhận. Y quay đầu đi, cố ép bản thân tập trung vào quyển sách trong tay, nhưng y vẫn có thể cảm nhận được tầm mắt nồng cháy đó xuyên qua lớp ngụy trang của mình.

Trần Danh Thu không phải là thánh nhân không nói dối, nhưng, cũng giống như y căm ghét người khác phản bội tình cảm của mình, y chưa bao giờ lừa gạt tình cảm của người khác. Nhưng lúc này đây, y không chỉ vi phạm nguyên tắc làm người của mình, mà còn lừa gạt tình cảm của tận hai người.

Rốt cuộc không thể chịu đựng nổi ánh mắt bắn trên lưng, đột nhiên, Trần Danh Thu đứng bật dậy, dùng sức ném quyển sách trong tay về phía Hiên Viên Kính: “Cút đi, người cút ngay cho ta! Ta không muốn nhìn thấy mặt ngươi!”

Quyển sách đóng bằng chỉ rơi xuống cách Hiên Viên Kính không tới một thước, rồi sau đó bung ra đầy đất, bay theo gió. Khi những tờ giấy phấp phới tản ra, dưới gốc cây đã không còn bóng dáng của Hiên Viên Kính

Trần Danh Thu mệt mỏi ngồi xuống ghế, chìm sâu hơn vào hối hận. Thật là đồ kém cỏi, rõ ràng là y sai, nhưng lại đi trách cứ tên gốc bị lừa đó.

Giờ này hôm nay, trừ tiếng gió bắc đang gào thét, trong ngoài phòng vô cùng tĩnh lặng, thế giới tựa hồ đã chìm vào sự hoang vắng không người. Bất giác, Trần Danh Thu nghiêng tai lắng nghe mỗi một tiếng động thật nhỏ bên ngoài phòng, nhưng lại không biết bản thân đang chờ đợi điều gì. Bỗng nhiên, cửa mở, cuồn cuộn phong cuốn tung bông tuyết vào bên trong. Y mừng rỡ quay đầu, nhưng người tiến vào lại là Ấu Tích đến đưa cơm.

Đốm lửa vui sướng nháy mắt lui tắt. Sự mất mát không lời phân tán tận từng góc của trái tim.

Khều khều món ăn tinh xảo trên bàn, Trần Danh Thu cảm thấy không có khẩu vị, mà Ấu Tích ngồi một bên cũng không mở miệng. Cuối cùng, y đặt chén đĩa xuống, rồi quay đầu hỏi nàng: “Người đó vẫn ổn chứ?”

“Người đó là ai? Hoàng thượng hay là Giang tài nhân?”

Trần Danh Thu nhăn mày: “Tất nhiên là Thái Nguyệt. Hiên Viên Kính ổn hay không có liên quan gì đến ta?”

“Không liên quan?” Ấu Tích vẫn cúi đầu nãy giờ, rốt cục ngược mắt nhìn thẳng Thu: “Vây về mặt của gia lúc ta bước vào là thế nào vậy? Ngài đang chờ hoàng thượng? Rõ ràng muốn gặp hần, tại sao ngài không chịu thừa nhận? Ngài sợ lần này hần sẽ thật sự từ bỏ ngài, thật sự hết hy vọng với ngài, từ nay về sau triệt để bước ra khỏi cuộc đời của nhau, nhất đao lưỡng đoạn, đúng không?”

Giọng nói luôn mềm mỏng của Ấu Tích bỗng nhiên dồn dập lên, âm cuối run run không biết là do kích động hay do khẩn trương.

Nhưng Trần Danh Thu, như phủ nhận nhưng cũng như suy tư, thốt ra: “Người đang nói vậy gì đó? Ta mắc gì phải nhớ hần? Ta sao có thể ...”

Lời còn chưa dứt, Ấu Tích đột ngột bước đến trước mặt y, vẻ mặt rõ ràng muốn khóc, nhưng trong đôi mắt hỗn loạn tình cảm phức tạp không có nước mắt: “Ngài nhìn ta a, gia, nhìn ta, ta không phải là người khác, ta là Ấu Tích, Ấu Tích quen biết ngài mười năm a! Tại sao phải nói dối trước mặt ta? Tại sao ngay cả ta ngài cũng không chịu thừa nhận? Ngài cho rằng Ấu Tích không nhận ra sao? Sau khi từ Thái Nguyên trở về, ngài đã thay đổi, không còn lạnh lùng như xưa, không còn tràn ngập tuyệt vọng với tình yêu nữa. Khi ta nhìn ngài và hoàng thượng hòa thuận bên nhau, ngài có biết Ấu Tích đã thấy gì không? Là hạt giống của tình yêu, trải qua mùa đông dài dằng dặc đã chậm rãi nảy mầm. Thời gian đó, ngài cũng cảm nhận được sự tồn tại của hạnh phúc phải không? Tại sao, tại sao ngài còn muốn dựa vào cô gái giống tỷ tỷ kia để trốn tránh cảm thụ chân thật nhất trong nội tâm? Tại sao? Đừng lừa ta, nói với ta, nói với Ấu Tích của ngài a!”

Đây là lần thứ hai y nhìn thấy Ấu Tích điên cuồng như thế. Ấu Tích dịu dàng, Ấu Tích yên lặng, Ấu Tích ngoan ngoãn, lại hết lần này đến lần khác mất bình tĩnh vì hạnh phúc của một kẻ không yêu nàng. Bản thân y không thể mang lại hạnh phúc cho nàng, nhưng ít nhất có thể cho nàng lời giải thích mà nàng muốn. Trần Danh Thu cười khổ kéo tay nàng, ý bảo nàng ngồi xuống. Rồi y chấp tay ra sau lưng, đi thông thả đến cạnh cửa sổ, chậm rãi nói: “ở Thái Nguyên, ta gặp được quá khứ, một quá khứ chân thật, bóc trần lớp vỏ bảo vệ của ta. Khi ta nhìn thấy Hiên Viên Kính tình nguyện đổi cả thiên hạ vì ta, khi ta nhìn thấy hần lại dùng nụ cười ngây ngốc năm đó đi bên cạnh xe ngựa của ta, khi ta... Nhưng, ta không thể, Ấu Tích đã chết vì ta, ta không thể yêu kẻ thù đã diệt cả tộc Trần thị, ta không thể a! Tâm của ta loạn rồi, loạn đến mức ta không thể khống chế được tình cảm của mình. Ta trước kia, sẽ không ôn hòa với Hiên Viên Kính, sẽ không ăn cơm chung với hần, càng sẽ không phê tấu chương, sửa sang lại triều đình giúp hần. Đau đớn của ta, còn có đau đớn của hần, là sự chuộc lỗi của ta, cũng là ý nghĩa sinh tồn của một hoàng tử cuối cùng của Diêu hoàng triều. Khi ta đang chìm đắm trong niềm vui sướng của bản thân, thì đó cũng là một loại đau đớn khác, ta chỉ có thể không ngừng tự trách, không ngừng cảnh báo, người không thể động tình với hần, càng không thể quên ấu Tích vì hần! Đúng lúc này, Thái Nguyệt xuất hiện, ta biết điều này thật vô sỉ, nhưng ta vẫn lợi dụng sự mê luyến của nàng với ta, bởi vì chỉ có như thế, ta mới có thể ép bản thân lúc nào cũng nhớ tới Ấu Tích. Ta nắm chặt tay Thái Nguyệt, trơ mắt nhìn nàng càng ngày càng yêu ta, kỳ vọng nàng có thể kéo ta ra khỏi cảm xúc với Hiên Viên Kính, nhưng đồng thời, lại không dứt bỏ nỗi nộ cười hàm hậu làm ta yên lòng và đôi tay yên lặng bảo vệ ta của hần. Ta ghét mình như vậy, ghét con người lừa gạt tình cảm của bọn họ, nhưng, như ta đã nói, tâm của ta loạn rồi, ta muốn ngừng nhưng không cách nào thu chân lại. Ta không yêu Giang Thái Nguyệt, nhưng ta cũng không thể yêu Hiên Viên Kính. Kết quả là, Trần Danh Thu nhất định phải sống cô đơn.”

Cuối cùng cũng nghe được lời bạch từ trong thâm tâm của Trần Danh Thu, nhưng Ấu Tích chỉ cảm thấy càng đau lòng. Y và hoàng thượng, chẳng lẽ thật sự hữu duyên vô phận sao? Yêu một người, tại sao không thể quên đi tất cả, chỉ cần toàn tâm toàn ý đi yêu?

“Đủ rồi, không nói việc này nữa, cứ thuận theo tự nhiên đi” Trần Danh Thu xoay người lại, sắc mặt bình bình, sớm không còn chút dấu tích tâm loạn: “Nói cho ta biết, Thái Nguyệt, có khỏe không?”

“Nàng...” một câu ‘vẫn khỏe’ còn chưa kịp nói, đột nhiên ngoài cửa sổ truyền tới tiếng quát tháo ồn ào. Tiếng bước chân hoảng loạn và tiếng quát to đồng thời ập vào trong phòng.

“Không hay rồi, đi lấy nước đến lãnh cung!”

Trần Danh Thu đẩy mạnh cửa sổ ra, dõi mắt nhìn, khói đen cuộn cuộn bốc lên từ phía lãnh cung – góc tây nam hoàng cung, ngọn lửa đỏ rực nhảy múa vằn vện trên mái nhà, như khuôn mặt cười tà ác, vô tình cười

nhạo chúng sinh. Sinh mạng bị thiêu đốt, tiếng khóc rêu, bước chân hoảng loạn, cả thế giới như chìm trong màu máu.

Tức thì, sắc mặt của Trần Danh Thu trở nên trắng bệch, một tay nắm chặt khung cửa sổ, cố duy trì thân thể lung lay sắp ngã. Năm Diêu 997, y tận mắt nhìn thấy vó ngựa của Hiên Viên Kính phá tan cửa thành Hứa Châu, vô số binh sĩ đốt nhà cướp của trong thành, khắp nơi đều là phòng ốc đang bốc cháy, tiếng kêu khóc của dân chúng, ngày đó, là tận thế của Hứa Châu, là tận thế của Tống tuần phủ mà y kính trọng, cũng là tận thế của tứ vương gia Diêu hoàng triều một đời phong vân. Từ đó về sau, tất cả mọi thứ trong sinh mệnh của y đều đang ở trong ngọn lửa hừng hực đó.

Lửa, lại là ngọn lửa nhiễm đỏ chân trời, mọi thứ rành rành tái hiện trước mắt Trần Danh Thu. Chuyện xưa sớm nhạt phai lại xuất hiện trước mắt. Có thể quên thế? Không thể, vĩnh viễn không thể!

Cho nên, y vĩnh viễn không thể yêu Hiên Viên Kính. Không cần biết là lỗi của ai, bởi vì ai, chuyện xưa đã hình thành một khoảng cách vô hình vĩnh viễn cắt ngang hần và y, vĩnh viễn không thể vượt qua. Y bên này, hần bên kia, vĩnh viễn chờ đợi giấc mơ tình yêu đơm hoa kết trái không bao giờ thành hiện thực.

“Nguy rồi”, bỗng nhiên, Trần Danh Thu hoảng sợ hét lên, rồi chạy khỏi cửa phòng. Thái Nguyệt, thái Nguyệt đang ở đó!

Vừa đến cửa viện, Vệ hãm phụng mệnh canh gác liền ngăn y lại. Trần Danh Thu không nói một lời, nghiêng người rút bội đao từ thắt lưng của một thị vệ, đặt lên cổ mình. Một dòng máu đỏ tươi chảy xuống cằm cổ trắng nõn, rơi xuống vạt áo trắng tinh. Vệ hãm hoảng sợ tránh đường, vừa theo sát Trần Danh Thu chạy về phía lãnh cung, vừa sai người đi bẩm báo hoàng thượng.

Bên ngoài dãy phòng đang bốc cháy, vô số thái giám bận rộn cứu hỏa, nhưng không có một ai bận rộn cứu người. Người Hiệp Hách nhập kinh mới được hơn một năm, phi tử bị biếm cũng chỉ có mình Giang Thái Nguyệt. Ngoài nàng, chỉ có vài cung nữ thái giám trông nom ở đây. Vậy thì ai sẽ mạo hiểm vì những người này đây?

Trần Danh Thu ngừng chân ở nơi cách ngọn lửa không quá một thước, ngơ ngác nhìn ngọn lửa nóng rực tàn bạo. Vì lưỡi đao trong tay Thu, Vệ Hâm không dám đến gần y quá mức, chỉ có thể âm thầm cầu nguyện Thu đừng làm chuyện gì liên lụy đến tính mạng của hần.

Nhưng Trần Danh Thu vẫn không dời bước, gương mặt kiên nghị bị ngọn lửa ánh lên sắc đỏ hồng, đau đớn đọng thật sâu trong đôi mắt lấp lánh, lóe lên ánh sáng khiến người ta đau lòng. Bỗng nhiên, thanh đao trong tay y rơi xuống đất. Vệ Hâm thở phào nhẹ nhõm, thần kinh đang căng thẳng thả lỏng dần.

Nhưng ngay giây tiếp theo, Trần Danh Thu đột ngột xông thẳng vào trong ngọn lửa!

Trời ạ! Lần này ta chết chắc rồi! Vệ Hâm hét lên kinh hãi, nhưng đã không kịp ngăn cản, bóng Trần Danh Thu đã biến mất sau ngọn lửa vô tình.

Khói đen đặc quánh tràn ngập trước mắt, nhanh chóng xộc vào đôi mắt cay xè, ngọn lửa bốn phía thiêu đốt làn da đau đớn. Nhưng Trần Danh Thu vẫn quật cường đi tới. Y phải cứu Thái Nguyệt! Y phải cứu Thái Nguyệt!

Y không cứu được Ấu Tình, không cứu được Tống tuần phủ. Y bồi thường không được cho Chúc Nhiên, bồi thường không được cho Ấu Tích. Nhưng, ít nhất lần này y phải cứu được Thái Nguyệt

Trần Danh Thu xông thẳng vào chính viện, không biết đã tìm trong ngọn lửa bao lâu, ngay khi y gần như sắp hết hi vọng, bước chân lảo đảo vấp phải một thân thể mềm mại. Thái Nguyệt, là Thái Nguyệt! Y mừng như điên, cúi người vỗ vỗ má nàng: “Thái Nguyệt, là ta, ta đến rồi! Không sao đâu, không sao đâu, ta sẽ mang ngươi ra ngoài”

Giang Thái Nguyệt chậm rãi mở to mắt, đập vào mắt nàng là dáng vẻ chật vật của Trần Danh Thu, sớm không còn hào hoa phong nhã như khi luận trà, nhưng thời khắc này càng khắc sâu vào lòng nàng. Y đến rồi, y thật sự đến rồi! Vì nàng!

Lúc vừa bị giam vào lãnh cung, Giang Thái Nguyệt cuối cùng cũng hiểu được hàm nghĩa của chờ đợi. Muốn gặp Thu, muốn nắm tay Thu, những nguyện vọng vĩnh viễn không thể thực hiện này như một ngọn lửa, lúc

nào cũng đốt cháy tim nàng. Sinh mệnh, nhất thời không còn ý nghĩa. Chính hôm nay, nàng thiêu rụi lãnh cung trống rỗng lạnh như băng này, sau đó đâm một thanh chủy thủ sáng như tuyết vào ngực mình.

Thế giới, chìm vào bóng tối âm lãnh, sinh mệnh, từng chút từng chút rời khỏi nàng. Mà trong tim nàng, lại chỉ có nỗi hạnh phúc được giải thoát. Mọi người đều nói nàng có tội, nhưng nàng không cho rằng bản thân đã làm sai. Nàng dùng tuổi trẻ và nhiệt huyết của nàng để yêu, trước giờ không hề hối hận. Hiện tại, nàng sắp đi rồi, mang theo kí ức về khoảng thời gian ngọt ngào nhất cả đời đi, kiếp sau, nàng nguyện hóa thành một cơn gió, vĩnh viễn bên cạnh người nam tử tao nhã kia. Sau đó, yêu y, yêu y, lại yêu y...

Nhưng, thượng thiên thương xót, đã cho bóng dáng của y hiện lên trước mắt nàng tại thời khắc cuối cùng. Yêu, đâm chồi, nảy lộc, hiện tại, nàng muốn nhắm nháp mật ngọt cuối cùng.

“Yêu... người...ta ...yêu... người...” Giang Thái Nguyệt mấp máy môi, dùng hết sức lực cuối cùng để thốt ra mấy chữ này, sau đó, đầu rũ xuống, chết trong lòng Trần Danh Thu. Khóe môi, hãy còn mỉm cười ngọt ngào.

“Đừng, Thái Nguyệt, người đừng chết, ta không muốn ngay cả người cũng chết vì ta! Tĩnh lại đi, tĩnh lại a! Ta mang người đi, giờ ta sẽ mang người đi! Từ nay về sau, ta sẽ bảo vệ người, ta nhất định sẽ bảo vệ người, sẽ không để người phải chịu ủy khuất! Cho nên, người mở mắt ra nhìn ta, nhìn ta a!”

Nhưng mặc cho Trần Danh Thu gọi tên đối phương tê tâm phế liệt thế nào, Giang Thái nguyệt vẫn không thể mở mắt ra. Lời hứa hẹn đẹp đẽ này, nàng chỉ có thể lắng lắng nghe ở trên trời

Thái Nguyệt chết rồi, Giang Thái Nguyệt mười sáu tuổi đã chết rồi, một người vốn có một tương lai và tuổi trẻ tươi đẹp cứ như vậy mà đi!

Trần Danh Thu lúc này chìm sâu vào tự trách. Nếu y không nhất thời hứng khởi mà pha trà một mình ở căn chòi gỗ kia, nếu y không đồng ý gặp lại Giang Thái Nguyệt, nếu y không lợi dụng cô gái vô tội này để cân bằng trái tim yêu Hiên Viên Kính....

Nhưng hiện tại, có hối hận thế nào thì cũng không còn ý nghĩa. Duyên phận, lỡ rồi, sẽ không thể trở lại. Sai lầm, gây ra, không thể nào thay đổi

Giờ khắc này, Trần Danh Thu thật sự muốn cứ như vậy vĩnh viễn ở lại trong ngọn lửa này làm bạn với Giang Thái Nguyệt, để ngọn lửa địa ngục này thiêu rụi tất cả tội ác của y. Sau đó, dùng cái chết để quên đi hết thảy, lại mang một linh hồn trong sạch đi trọng sinh

Trước mắt mờ lung không thể nhìn rõ cảnh vật, lại bỗng nhiên hiện lên nụ cười của Hiên Viên Kính. Hàm hậu như một lão nông, ngây ngốc như một đứa trẻ.

Nếu y chết rồi, cái tên đã chờ y hơn mười năm sẽ thế nào? Có lẽ nào hắn sẽ đi theo y không?

—

Khi Hiên Viên Kính nhận được tin về đám cháy, thì Trần Danh Thu đã nhảy vào ngọn lửa được một lúc lâu. Vệ Hâm mấy lần dẫn người xông vào, nhưng đều bị ngọn lửa hùng hực bức lui. Ấu Tích lo lắng, liền mạng gọi tên Thu, sau đó vô lực ngã bệt xuống đất khóc rống

Khi nghe được tin Thu xông vào đám lửa, Hiên Viên Kính gần như đồng thời hét to một tiếng, rồi cũng muốn xông vào theo, nhưng bị vô số thị vệ giữ chặt lấy. Vệ Hâm quỳ xuống trước mặt hắn, chặn con đường duy nhất, không ngừng dập đầu: ‘Hoàng thượng, ngài không thể, không thể đi vào a! Cho dù ngài lấy đầu của nô tài, nô tài cũng không thể để ngài tiến vào a! Nô tài đi, nô tài sẽ đi vào tìm vương gia!’

“Buông ra, trẫm mệnh lệnh các người buông trẫm ra! Trẫm muốn tự mình đi vào, trẫm muốn tự mình đi tìm y!” Dùng hết tất cả sức lực, Hiên Viên Kính rống lên. Vết sẹo lưu lại từ lúc mới gặp Thu cũng vằn vẹo lên, như sắp vỡ ra.

“Ngài không thể đi, không thể đi a...” Vệ Hâm lúc này cũng chỉ có thể không ngừng dập đầu. Vô luận như thế nào, hắn cũng không thể để vua của một nước tự mình xông vào nguy hiểm!

Ngay tại lúc phần đông thị vệ gần như không thể giữ được Hiên Viên Kính, thì hắn đột nhiên ngừng lại. Vệ Hâm kỳ quái quay đầu nhìn theo ánh mắt ngây ngốc của hắn

Ngon lửa mãnh liệt chiếu sáng cả chân trời, ngọn lửa vô tình cắn nuốt gầm rú.

Trần Danh Thu đi ra khỏi đám lửa như kì tích. Toàn thân đầy vết bỏng, hai mắt sưng đỏ đắm nước mắt, y phục rách bươm, còn có, trong lòng ôm chặt thi thể của Thái Nguyệt.

Bọn thị vệ nhất thời sửng sốt, Hiên Viên Kính nhân cơ hội giây thoát, chạy về hướng Trần Danh Thu

Lúc này, Trần Danh Thu hoàn toàn chỉ dựa vào một chút sức lực cuối cùng để chống đỡ bản thân. Khi thân thể tiếp xúc đến bàn tay ấm áp của Hiên Viên Kính, y rốt cục ngã xuống, mất đi ý thức. Trí nhớ cuối cùng, là hơi ấm khi thân thể rơi vào lồng ngực dày rộng...

20. Chương 20

Trong một khoảng sáng mờ mịt, Thu gian nan mở to mắt, trước mắt chỉ có một khoảng mông lung, nhòa nhạt. Tại sao? Tại sao mọi thứ chung quanh đều mơ hồ như thế, rốt cục y đã hôn mê được bao lâu?

“Thu, thu, cuối cùng ngươi đã tỉnh! Ngươi đã ngủ suốt bảy ngày rồi, nếu ngươi còn chưa chịu tỉnh lại, ngũ y của cả hoàng cung đều sắp bị ta giết sạch.” Một đôi tay thô ráp nắm chặt tay Thu, Thu quay đầu đi, người ngồi đầu giường hẳn là Hiên Viên Kính, nhưng ở khoảng cách gần như thế mà y lại chỉ có thể phân biệt được hình dáng của đối phương.

Khói bay vào mắt? Cho nên y đã mất thị lực. Cũng tốt, rốt cục không cần phải nhìn cái thế giới đã chẳng còn gì này, còn có, nụ cười hàm hậu ngày ngỗ nhiễu loạn tâm thần y...

Hiên Viên Kính lúc này bình tĩnh như một người xa lạ. Vốn cứ tưởng hẳn nhất định sẽ nổi giận vì chuyện y nhảy vào lửa để cứu Giang Thái nguyệt, nhưng hẳn lại thản nhiên nói: “Ta đã sai người hậu táng nàng rồi, ngươi yên tâm đi”

“Ừ..”

“Hôm nào đó ta cho người dẫn ngươi đi viếng mộ nàng”

“Ừ..”

Tuy không nhìn thấy vẻ mặt của Hiên Viên Kính, nhưng Trần Danh Thu rõ ràng cảm nhận được hơi thở đau đớn của hắn. Không khí nặng nề khiến y chỉ có thể ra vẻ hững hờ quay đầu về phía trong giường. Sau đó, là sự yên lặng thật lâu

Cuối cùng, Hiên Viên Kính than nhẹ một tiếng, rồi mở miệng: “Ngươi tỉnh thì tốt rồi, ta phải xuất chinh. Kì thật mấy ngày trước đó đã quyết định, nhưng ngươi bị bệnh, ta không yên lòng để ngươi lại, nên dời lại vài ngày. Ta sẽ xuất phát vào ngày mai, được không?” Hiên Viên Kính dù sao cũng là hán tử lớn lên trên chiến trường, cả ngày trấn trọc trong chính vụ vụn vặt và cuộc sống không tình yêu chỉ làm hắn càng thêm mệt mỏi, thấy tinh thần của Thu đã ổn, tiếng chém giết trên chiến trường và khoái cảm giết chóc lại lần nữa trở thành dự đồ không thể cưỡng lại.

“Chân mọc ở trên người của ngươi, muốn đi thì đi, hỏi ta làm gì?” Thu cười lạnh một tiếng, nói: “Trừ đánh giặc giết người, người ngu ngốc như ngươi còn biết làm gì? Ở lại trong cung cũng chỉ lãng phí lương thực”

“Nói móc được thì có vẻ thân thể của ngươi đã không còn đáng ngại nữa” Hiên Viên Kính không giận mà bật cười, tiếp theo hắn mím môi, ngữ khí cũng trở nên thâm trầm, “Thu, ta biết mình không xứng làm hoàng đế, cũng không đọc qua nhiều sách, không đa tài đa nghệ như ngươi, ngươi xem thường ta, xem thường thân phận và mọi thứ của ta. Tuy chúng ta đã quen biết nhau mười năm, trong đó lại phát sinh rất nhiều chuyện, nhưng chỉ có điều này là chưa từng thay đổi. Trước kia ta rất ngốc, hiện tại cũng không trở nên thông minh, mười năm rồi, ta luôn nghĩ không ra biện pháp có thể làm ngươi yêu ta như ta yêu ngươi”

“Bớt tửm đi, nam nhân với nam nhân làm gì có tình yêu! Ngươi nói ngươi ngốc, xem ra còn đánh giá cao chỉ số thông minh của bản thân”

“Hắc hắc, ta biết ngươi sẽ nói vậy. Ngươi không tin cũng được, dù sao ngay cả ta cũng không biết vì sao lại yêu ngươi như vậy. Bất quá trong bộ lạc của chúng ta có một tập tục, nếu tình yêu của một nam tử bị người nữ tử cự tuyệt, vậy hắn chỉ có thể trở thành nam nhân mạnh nhất mới có thể cưới nàng làm vợ. Cho

nên ta muốn thành người nam nhân mạnh nhất trong toàn thiên hạ, thành nam nhân trong nam nhân, ta tin ngày nào đó người sẽ khắc ghi ta ở trong lòng.”

Lời nói hào phóng mà tự tin của Hiên Viên Kính như một khối đá ném vào mặt hồ không gợn sóng của Thu, nhưng mặt hồ ngày ngày lên xuống vì tình cảm này đã khó có thể nhận ra gợn sóng ôn nhu, y hệt một tiếng, nói: “Mãng phu. Nếu lúc đó ta vẫn không yêu người?”

“Điều này... điều này ta quả thật không nghĩ tới. Nhưng khi đó người là hoàng tử cao cao tại thượng, trừ con đường này, ta không còn biện pháp khác có thể có được người” Hiên Viên Kính nhìn chăm chăm Thu, tựa hồ muốn vĩnh viễn ghi khắc hình dáng của y trong tim, “Ta dựa vào niềm tin đó để giành thiên hạ, cướp người vào trong tay. Nhưng giờ ta biết, dùng sức mạnh không thể cướp được tình yêu. Là ta hủy đi tương lai của chúng ta, vĩnh viễn mất đi cơ hội yêu người. Cho nên, lúc này, ... ta buông tay...”

Dùng hết tất cả sức lực, Hiên Viên Kính rốt cục khổ sở nói ra mấy chữ này.

Thoáng chốc, khung cảnh tối đen trước mắt Trần Danh thu lại phủ thêm một tầng màu đen càng thâm trầm, trụ cột chống đỡ thế giới của y cuối cùng đã sụp đổ

“Lần này ta sẽ mang đại quân đi Giang Nam bình loạn, sau khi ta đi, tùy người muốn làm gì cũng được. Sự vụ trong cung đều đã giao cho Trần Danh Hạ, ta đã dặn hần, bất luận người có mệnh lệnh gì cũng phải nghe theo. Muốn đi, tùy người. Cho dù người muốn khôi phục Diệu hoàng triều, đăng cơ làm hoàng đế cũng được. Tất cả mọi thứ ở đây, đối với ta đều chẳng còn tác dụng”

Hiên Viên Kính chậm rãi đứng lên, lưu luyến vô hạn liếc nhìn Thu lần cuối, sau đó hần kéo bước chân nặng nề nhất trong đời rời đi. Đi được đến cửa, hần đột nhiên ngừng lại, quay đầu nhìn Thu, nói: “Có một chuyện ta không thể dấu người, đối tượng bình loạn lần này chính là bát đệ Trần Đông Vi của người...”

“Ai, người nói sắp bình loạn ai?” Thu túm lấy vạt áo của Hiên Viên Kính, vội hỏi

“Trần Đông Vi, người duy nhất sống sót ngoài người trong tộc Trần thị”

21. Chương 21

Trần Danh Hạ chậm rãi đi đến một viện sâu nhất trong cung đình, so với niên kỷ mới đầu hai mươi, cước bộ của hần có vẻ đặc biệt thông thả và nặng nề. Hà Nam, mùa hạ năm nay gặp thủy tai, sau mùa thu lại gặp đại hạn, mùa thu hoạch coi như hoàn toàn thất thu. Chiết tử tấu thỉnh triều đình phát lương cứu tế nạn dân đã đưa lên ba ngày, nhưng người đứng đầu Lục đại nghị chính vương: Thụy thân vương xử lý triều chính thay hoàng đế đang tham chiến lại trì hoãn không chịu truyền Long bài cho Hộ bộ xuất lương, nghị sự sáng nay hần đã nhắc lại việc này, nhưng Thụy thân vương lấy cớ hoàng thượng đang dẫn binh xuống phía nam, trong lúc triều đình đang cần dùng binh dùng sức ảnh hưởng, không thể lãng phí lương thực của quốc gia để làm phúc cho dân đen, mà triệt để cự tuyệt thỉnh cầu cứu nạn. Hần ta đâu biết, thiên hạ, có thể giành được trên lưng ngựa, nhưng không thể giữ được trên lưng ngựa. Dân có thể nâng thuyền, cũng có thể lật thuyền a!

Không còn cách nào khác, hần nghĩ tới một người khác trong kinh thành cũng có long bài đại biểu cho quyền lực cao nhất – vương gia khác họ duy nhất: Trần Danh Thu!

Trần Danh Thu... lại nghiền ngẫm cái tên này, hần nặng nề bước vào cung của Thu. Tuy dựa vào cá tính nóng nảy ích kỷ của Thu và ân oán giữa bọn họ, hy vọng xin được long bài là cực kỳ bé nhỏ, nhưng cứ nghĩ đến bách tính Hà Nam đang ngóng trông cứu tế từ triều đình, nghĩ đến cảnh tượng bi thảm người chết đói khắp nơi, thì nổi bất an bất nhẫn không muốn gặp Thu ở sâu trong nội tâm đều không còn trọng yếu.

Sau khi thông báo, thái giám dẫn đường rất khách khí mời hần đi vào. Đi đến trước đình viện, thái giám nói: “Vương gia đang đánh đàn trong hoa viên, nô tài không dám xông vào, mời Trung thừa đại nhân đi một mình”

Trần Danh Hạ gật gật đầu, đạp bước trên con đường mòn nhỏ ẩm ướt sau cơn mưa, theo khúc nhạc [Vũ đã ba tiêu] quen thuộc, từng bước xâm nhập vào tiểu đình viện u tĩnh.

Cổ nhân nói: Tấu nhạc lấy sinh bi làm thiện âm, nghe nhạc lấy năng bi làm tri âm. Tiếng đàn mười năm trước của Thu bao hàm ý chí nhiệt huyết của thiếu niên, nghe vào khiến người ta hưng phấn. Cổ khúc hôm nay lại tràn đầy bi thương thể sự, khiến người nghe không khỏi đau xót. Năm tháng, đều đã để lại những vết thương không thể xóa nhòa trên người bọn họ.

Cuối con đường đá, xuất hiện một tiểu lương đình màu đỏ sẫm, trong đình, là thân ảnh mấy năm chưa gặp. Bước chân vô tình thả nhẹ, bóng dáng dựa vào lan can đánh đàn càng rõ ràng, Trần Danh Hạ không khỏi dừng bước. Cứ tưởng khi gặp được cái người đã cứu hắn, nuôi hắn, lại hãm hại hắn, thì tâm trạng hắn sẽ mất bình tĩnh như sóng biển cuộn cuộn, nhưng khi nhìn thấy thân ảnh quen thuộc đã gầy đi rất nhiều kia, đáy lòng như nứt ra một dòng suối nhỏ, tuôn ra cảm thương nhân nhật

“Gia, Trần trung thừa đến rồi” Ấu Tích đứng ở một bên nhẹ giọng nhắc nhở Thu. Vịn cánh tay mảnh khảnh của nàng, Thu chậm rãi xoay người lại. Trên gương mặt tuần tú như được khắc từ bạch ngọc, đôi mắt vốn linh động lại di chuyển trống rỗng vô thần. Hồi tưởng cái ngày hắn đồng dạng đọc [Tội thần truyện] trên triều đường, Trần Danh Hạ giật mình hiểu được trong lúc vô tình bản thân hắn đã tổn thương đến tâm hồn y tàn khốc cỡ nào.

“Đại ca...” Mười năm nay, hắn chưa từng cẩn thận gọi y một tiếng đại ca như vậy. Nước mắt, bất tri bất giác đầm đìa khuôn mặt trẻ tuổi.

“Người đến để lấy thứ này chứ gì” Thu dò dẫm lấy long bài màu hoàng kim trên cầm án, đưa về hướng Trần Danh Hạ

Không nói gì

Bàn tay gơ ra của Trần Danh Thu hơi hơi run run, là vì long bài nặng trĩu này, vẫn là vì một tiếng gọi sau bao năm trải đủ sự đời biến ảo?

“Đại ca!” một tiếng kêu tê tâm liệt phế, Trần Danh Hạ khóc quỳ dưới chân Thu. Nhưng dù nước mắt có thể thấm ướt lòng sông Hoàng Hà đã cạn khô, thì người được gọi đã không thể trở về.

‘Leng keng’ một tiếng, Thu ném Long bài màu vàng xuống đất, nắm chặt cánh tay của Ấu Tích, bỏ đi không chút ngoái đầu.

Cho dù quay đầu nhìn lại, thì gương mặt đầm đìa nước mắt của nghĩa đệ cũng sẽ không hiện lên trong đôi mắt đen vô thần. Nếu như thế, cho hắn thứ hắn muốn, sau đó, không gặp lại...

Là kiên quyết, hay là tuyệt tình?

Đó là bóng dáng cuối cùng, cũng là bóng dáng khó quên, khắc sâu trong tim, chỉ có nước mắt lúc đó...

Đây là lần cuối cùng Trần Danh Hạ nhìn thấy Thu, từ nay về sau, chân trời góc biển, mỗi người một phương

Kéo kẹt – kéo kẹt—

Tiếng trục xe bằng gỗ đơn điệu ma sát trong đêm dài đặc biệt chói tai, trong chiếc xe ngựa xóc nảy liên tục, Ấu Tích ngủ không an ổn, nhẹ nhàng mở to mắt, đập vào mắt là hình ảnh Thu đang dựa vào cửa sổ nhìn hướng hoang nguyên, dưới sự giúp đỡ của Trần Danh Hạ, bọn họ đã rời kinh thành được hơn một tháng, có phải Thu luôn duy trì tư thế này chưa từng chớp mắt? Ấu Tích không thể khẳng định, nhưng nàng biết, bóng đêm tựa như màn sương đông lạnh lẽo, đang từng chút ăn mòn ý chí còn sót lại của Thu. Trong mười năm đã qua, y luôn bị hùng hực thiêu đốt trong ngọn lửa không ngừng thay đổi màu sắc, chờ đợi mưa xuống mang đến một ít mát mẻ, nhưng ‘y’ trước mắt lại rơi vào một ngọn lửa tên là ‘màu đen’, tích tụ chút sức mạnh cuối cùng, y muốn thiêu đốt rồi lại thiêu đốt, thiêu rụi bản thân, cũng thiêu rụi thế giới. Tối nay, bọn họ đều đã định sẽ mất ngủ.

“Đoạn đường này hơi đơn điệu, nhưng qua được ngọn núi nhỏ trước mặt, chính là sắc xanh của Giang Nam”

Khi mặt trời lặn, xa phu từng nói vậy.

Cảnh sắc ngoài cửa sổ từng thay đổi sao? Cảnh sắc ngoài cửa sổ sẽ thay đổi sao?

Thu tự hỏi bản thân, chỉ có thể ở một mảng sắc trắng mênh mông trước mắt, khát cầu màu xanh phía trước. Hướng nam, lại hướng nam, y chỉ muốn gặp lại bọn họ lần cuối

Hiên Viên Kính, một người dùng danh nghĩa yêu đoạt đi tất cả của y, cuối cùng trộm đi trái tim bình thản của y

Còn có bát đệ Trần Đông Vi, người đệ đệ đã từ bỏ y vì một nữ nhân...

Năm đó sau khi quân của Hiên Viên Kính phá thành Hứa Châu đồng thời bắt y làm tù binh, một đường thể như chẻ tre tấn công xuống phía nam, thẳng tiến kinh đô. Triều đình lập tức điều phái trọng binh đang trấn áp nông dân phản loạn ở phương nam đi trước phương bắc, tại Trấn Giang cách kinh thành gần 200 lí triển khai trận thế đối chiến với đại quân của Hiệp Hách tộc. Thế công bị cản trở, sĩ khí của Hiệp Hách xuống thấp, lúc này Trần Danh Hạ đề xuất đổi sách lấy lui để tiến, một mặt cầu hòa với Diêu vương triều, mặt khác kích động và tương trợ quân bạo loạn phía nam gia tăng tấn công. Lo lắng về thế cục khẩn trương ở phía nam, vì muốn mau chóng điều binh xuống phía nam, sứ thần nghị hòa của Diêu vương triều, bát vương gia Trần Đông Vi đồng ý đề nghị cầu hòa của Khánh quốc, nhưng điều kiện tiên quyết là trả lại tứ vương gia Trần Danh Thu. Mà đây, là điều kiện mà Hiên Viên Kính có chết cũng không đồng ý. Sau khi đàm phán giằng co mấy ngày, Khánh quốc đề xuất kiến nghị thay thế công chúa Hiên Viên Bình xuất giá hòa thân với bát vương gia, mà Trần Đông Vi lại đồng ý đề nghị này ngoài dự đoán của mọi người. Nghị hòa thành công, hân mang tân nương xinh đẹp về cung điện dát vàng huy hoàng, để lại Trần Danh Thu trong quân trường của Hiên Viên đại hãn, bị ép tiếp nhận thân phận ‘cầm luyện’, một tứ vương gia từng có tự tôn cao ngạo...

Những ngày cuối cùng lẻ loi ở trong cung, nội tâm y không ngừng dày vò đấu tranh, nghĩ cứ như vậy từ bỏ tất cả, từ nay về sau đi thật xa, nhưng y làm không được. Người có thể đi xa, nhưng tâm của y còn nhớ rõ mối nghiệt duyên chưa giải quyết xong này, không thể giải thoát. Đối tình yêu của Hiên Viên Kính đã chờ đợi bên y hơn mười năm, đối mối hận với Hiên Viên Kính có quốc hận gia cừu với y. Đối mối hận với bát đệ phản bội, vứt bỏ y, đối tình yêu với bát đệ bé bỏng lúc trước luôn đi theo y

Trong sự cô độc, tịch mịch của bóng đêm, lớp vỏ ngoài cứng rắn của trái tim từng chút bị ăn mòn suốt mười năm, lần đau lòng này, khiến y gần như bất đắc dĩ điên cuồng, không thể tự khống chế

“Khách quan, có một thư sinh muốn đón xe của ngài đi về phía nam, ngài xem, một thư sinh yếu đuối như hần lần đầu tiên đi xa, lại là đến một nơi hoang sơn dã lĩnh, ngài có thấy tiện không?” Mã phu ngừng xe lại, nhỏ giọng hỏi qua màn xe.

Ấu Tích thấy Thu không có phản ứng, khó xử cắn cắn môi, cuối cùng quyết tâm nói: “Vây mời vị công tử đó lên đi” Tiếng nói vừa ra, một thư sinh trẻ tuổi xách một hòm thuốc cỡ lớn leo lên xe, miệng không ngừng nói cảm ơn: “Cảm ơn vị tiểu thư này, còn có vị...công tử, tại hạ đánh mất túi tiền trên đường, muốn không nổi xe ngựa đi đường, cứ tưởng phải vác hòm thuốc này đi trước”

“Ta không phải tiểu thư đâu, vị này mới là chủ tử của ta” Ấu Tích chỉ chỉ Thu, thì thào nói

“Úc, vậy cũng không sao, kì thật trước lúc cô nương mở miệng cho ta lên xe, ta còn nghĩ, nếu các người không cho ta đi nhờ, ít nhất ta cũng có thể dày mặt xin các người mang dùm ta cái hòm thuốc, ta sẽ chạy theo phía sau cũng được. Đây chính là cái gọi, thuốc còn người còn, thuốc mất người mất.” Thư sinh mở hòm thuốc, chỉ vào dược liệu trong hòm thuốc như hiển bảo rồi nói, “Mời công tử xem, trong hòm thuốc này của ta có đủ dược liệu, cái gì cần có đều có, ngài xem, đây là...”

“Công tử nhà ta không thấy đường.” Ấu Tích thấy sắc mặt Thu càng lúc càng âm trầm, vội vàng ngắt lời thư sinh đang lải nhải: “Còn chưa thỉnh giáo danh tính của công tử, cũng dễ xưng hô hơn”

“Úc, đúng đúng, tại hạ họ Lí tên Vị, tự Cảnh Hòa, người Hà Nam, trong nhà chỉ có một mẹ già, sống chung với huynh trưởng của tại hạ ”

“Ai hỏi gia thế của người đâu?” Ấu Tích cười nói, “Chủ tử nhà ta họ Trần, ta họ Tống, xin hỏi Lí công tử muốn đi đâu?”

“Tại hạ là quân y, được tuyển đi giúp sức cho đại quân bình loạn ở phía nam, hai vị muốn đi...”

“Giống người” Trần Danh Thu thốt ra mấy từ lạnh lùng

Trong mấy ngày lộ trình còn lại, Trần Danh Thu vẫn rất hiếm khi mở miệng, Ấu Tích dường như luôn tránh né Lí Vị bất chuyện, chỉ ngồi ở một góc sáng sửa trong xe vừa im lặng may vá, vừa lén lút đánh giá Thu. Ngược lại Lí Vị không cần có ai trả lời cũng nói không ngừng.

“Trần công tử, ánh mắt này của người gặp được ta, đảm bảo sẽ chữa khỏi cho người, chỉ cần đâm vài châm thì sẽ không vấn đề. Xem, một châm, hai châm, ba châm, được rồi, hiện tại người có thể nhìn thấy ta chưa? Cái gì, còn không được a, xem ra còn phiền hơn ta tưởng, vậy lại đâm vài ngày đi, cũng may đường xá còn dài”

“Tổng cô nương, đa tạ người rót nước cho ta. Ai u, ta không cố tình không đón được, thật sự vừa rồi xe ngựa xóc quá mạnh, đổ hết lên người người, thật xin lỗi, xin lỗi a”

“Trần công tử.....”

“Tổng cô nương.....”

Một tuần sau, đoàn người cuối cùng cũng đến được quân doanh của Hiên Viên Kính

Sắc trắng của Giang Nam không lạnh lẽo tiêu điều như ở phương bắc, ánh trăng ấm áp chiếu rọi lên sắc xanh thường có bốn mùa, đêm mùa thu đó, Trần Danh Thu đến quân doanh trú dưới chân núi của quân Hiệp Hách

Chưa vào quân doanh, bóng dáng cao to của Hiên Viên Kính đã xuất hiện trước doanh trưởng, cười to một tiếng, ôm chầm lấy Thu đang được Ấu Tích đỡ xuống xe: “Người đến rồi, ta còn đang lo lắng người sẽ đổi ý không đến tìm ta nữa”

“Nghe người nói, cứ như đã sớm biết tin ta xuất phát đến đây vậy? Đẩy vòng tay của Hiên Viên Kính ra, Trần Danh Thu hồ hững nói tiếp: “Cho nên phái Lí Vị này để giám thị ta?”

Ấu Tích nghe vậy không khỏi cả kinh, oán hận trừng Lí Vị đang khoanh tay đứng bên cạnh một cái

“Ai, người đừng giận, ta đọc tin khẩn của Trần Danh Hạ, mới biết mắt của người vẫn chưa nhìn thấy, lại chỉ mang theo một thị nữ đi, giờ thể đạo không thái bình, ta rất lo lắng cho người a, nhưng phải nhiều người thì sợ người không vui. Lí Vị này y thuật rất tốt, võ công cũng không tệ, nên ta mới phái hắn đi. Làm sao người nhận ra vậy?” Hiên Viên Kính lại vui vẻ ôm chặt lấy Thu, mà Trần Danh Thu cũng không giãy dụa như bình thường, chỉ hững hờ nói: “Thể đạo không thái bình, là hoàng đế thất trách”

“Người lại châm chọc ta rồi” Hiên Viên Kính cười ngậy ngô hai tiếng, không hề khó chịu: “Ta gọi người bố trí hành trưởng cho người, hành quân ở bên ngoài, sợ là hơi đơn sơ, người...”

“Không cần, ta sẽ ở trong hành trưởng của người.”

“Được được” Câu trả lời ngoài ý muốn khiến Hiên Viên Kính cười không khép miệng được, vội vàng ôm y đi vào quân trưởng của mình. Nhìn cửa hành trưởng đóng lại, mọi người tản ra hết, chỉ còn lại Ấu Tích đứng sững thật lâu trước cánh cửa đóng chặt...

Ngàn tình, vạn ái, cuối cùng là hận, trời dần tối, trăng lạnh lẽo, người mất ngủ

Là lần đầu tiên, cũng là lần cuối cùng, hoan ái giữa hắn và y không pha lẫn bạo lực và ép buộc, chỉ có tất cả cảm quan trầm luân trong tiếng rên rỉ và mồ hôi...

Đã lâu hai người chưa từng thân cận da thịt, sau một phen mây mưa, Trần Danh Thu dùng ngón tay thon dài vuốt ve gương mặt thô ráp của Hiên Viên Kính, vết sẹo ở khóe mắt, là nghiệt duyên dây dưa của chúng ta, cũng là, khổ nạn của thiên hạ. Còn nhớ chăng, từng làm bạn, từng phản bội, từng căm ghét, giấc mộng mười năm tỉnh, cuối cùng là hư không.

“Sao còn chưa ngủ? Không mệt sao?” Siết chặt đôi tay mềm mại từng vô số lần cự tuyệt mình, giọng nói của đế vương có chút khàn khàn. Nụ cười nở rộ trên khóe môi là quan tâm? Là trêu chọc?

Hay là vui sướng? Hay là bất an?

Mái tóc đen bóng đến mức có thể phản chiếu bóng người như mây đen rơi tán loạn trên gối của hai người, Hiên Viên Kính nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc dài của Thu, lẳng lẽ nghĩ về tâm sự của bản thân. Vốn tưởng rằng ta yêu người cuối cùng chỉ là tương tư không có kết cục, vốn tưởng rằng người hận ta là ác mộng vĩnh viễn không tỉnh lại. Bao nhiêu lần, người khơi lên lửa giận của ta, tổn thương ta, cũng tổn thương bản thân. Bao nhiêu lần, ta muốn đào lên một bồn nhiệt huyết để đánh tan sự lạnh lùng của người, đổi lại, chỉ có ánh nhìn khinh miệt của người. Từng một thoáng ngẩn ngui thời tuổi trẻ, đúng là dây dưa cả đời.

Rong rui qua đại giang nam bắc, phóng ngựa qua bình nguyên rộng lớn. Tướng quân bách chiến chết đi, nhưng khí phách oai phong vẫn còn. Nhưng yêu người, ta đã mệt rồi, khi ta nhìn thấy người mang thi thể của Giang Thái Nguyệt đi ra khỏi đám cháy, ngoài ghen tị cuồng loạn, ta chỉ còn cảm nhận được sự vô lực sâu sắc. Tuy là dã thú trong mắt người, nhưng ta cũng có thời khắc kiệt sức, thợ săn của ta a, ta đã kiệt sức trong cái bẫy của người.

Cho nên rời đi, cho nên tương biệt, đối với việc đoán yêu hay không yêu, người đa tài như vậy còn không đoán ra vòng luẩn quẩn của nó, huống chi kẻ thô lỗ như ta? Tường đồ trong hoàng cung, giam cầm tự do của người, giam cầm tiêu dao của ta. Chim ưng trên thảo nguyên nhớ bầu trời rộng lớn, kẻ đến từ chiến trường như ta không thể rời khỏi chiến mã. Tướng quân dũng mãnh trước thiên quân vạn mã mới là bản chất của ta.

Chỉ là ...

Làm sao có thể dứt bỏ được người? Làm sao có thể dứt bỏ được người!

Cho nên chỉ có thể yêu người? Cho nên chỉ có thể yêu người!

Sau khi nói ra những lời lẽ buông tha người, ta lại hối hận. Ta không ngừng cầu nguyện người còn chưa rời khỏi hoàng cung, cầu nguyện khi ta trở về còn có thể tìm được bóng dáng của người. Ta nóng lòng hy vọng chiến sự mau kết thúc, như từng hy vọng thoát khỏi người. Ba vạn đại quân lên đường, ta chỉ muốn sớm ngày tiêu diệt phản quân để trở về bên người người, nhưng sự liều lĩnh không tính toán ngược lại cho phản quân cơ hội, tàn dư của phản quân phá tan vòng vây chưa hoàn thiện, trốn vào trong Chữ Diệp sơn. Ba ngàn phản quân đóng ở thế núi hiểm trở dễ thủ khó công, ba vạn hoàng quân cư nhiên bó tay, trong những ngày ta dẫn binh, đây là thất bại chưa từng có, nhưng ta chỉ nghĩ đến, cư nhiên là, ngày trở về bên người lại kéo dài vô hạn...

Cổ tình lúc này, người lại đến trên một chiếc xe ngựa lắc lư, mang theo vết thương và sự lạnh lùng, đi đến bên người ta. Tại sao người không cự tuyệt sự ôm ấp của ta như ngày xưa? Tại sao người không hất tay của ta như ngày xưa? Tại sao người nguyện ý vuốt ve sự mệt mỏi của ta?

Là lưới tình? Là cạm bẫy? Là chân tình?

Mười năm quan hệ thân thể, ta chỉ có thể tiếp xúc được da thịt lạnh lẽo của người, giờ, ta lại muốn vuốt ve sự cao ngạo cô độc của người

Trần Danh Thu im lặng vuốt ve vết sẹo do bản thân tự tay lưu lại. Vấn đề của quân vương bị gác lại trong một nụ cười.

Là không thể nói? Là không muốn nói? Hay là không lời để nói?

Đối với người, là không thể yêu? Là không muốn yêu? Hay là chưa từng yêu?

Khi bản thân còn là tiểu hoàng tử được phụ hoàng sủng ái nhất, ánh nến rực sáng suốt đêm trong Vĩnh Hòa điện luôn làm ta khó ngủ. Khi ta bốc đồng khóc nháo bắt người hầu tắt hết đèn, phụ hoàng khoác dạ phục vội vàng chạy tới. Gương mặt của hân sớm mơ hồ, giọng nói của hân cũng đã sớm xa lạ, nhớ rõ nhất, chỉ có đôi tay ôm lấy y và ánh sáng khi đó. Hân nói, trong hoàng cung phải để đèn đuốc suốt đêm, đó là quy củ của tổ tông truyền lại, bởi vì, bóng tối, sẽ làm chúng ta yếu đuối

Mà ta, đã ngã vào vực sâu hắc ám vĩnh viễn. Tâm của ta lại loạn, thế giới không có người đầu mới là nơi dung thân cho ta? Nhưng, ta vẫn không thể yêu người, không thể yêu người a! Ngàn năm hận, mấy phần tình, khó nói ra.

Ta yêu đuối rồi, cho nên ta đến. Chỉ cần gặp được người lần cuối, sau đó, lần này ta sẽ vĩnh viễn quên người, hoàn toàn kết thúc đoạn chuyện xưa dây dưa mười năm này!

Thấm thoát bên gối mộng hồ điệp, xa xôi tỉnh giấc cõi lợi danh

Vô cùng minh triều một thuở, hữu hạn người sinh lại chết đi

Cuối cùng đồng huyết cùng mãnh thú, vẫn từ trong huyết đấu tinh thần

Cận hoa (hoa dâm bột) nở từ chiều muộn, lòng tin ngăn ngủi lúc đầu chưa hẳn là thật

“Ê, muội muội kia của người cũng đang ở trên núi sao?”

“Người nói Bình muội?” Ngữ khí ác liệt của Trần Danh Thu không khơi dậy cơn giận của Hiên Viên Kính, ngược lại càng làm hắn sững áy ôm người trong lòng. Dĩ vãng, sau mỗi lần hoan ái, Thu luôn chán ghét đẩy hắn ra, cuộn mình ở một góc giường, đối thoại như vậy là lần đầu tiên.

“Nàng chết rồi, mùa đông năm trước sinh đứa con thứ hai thì chết vì khó sinh”

“Con? Ai? Là của Trần gia ta hay là của người?”

“Ha, hình như không có chuyện gì lừa được người”

“Người cho ta cũng trì độn giống người a, đứa ngốc cũng nhận ra nàng yêu người cỡ nào”

22. Chương 22

“Ai” Hiên Viên Kính thở dài “Kì thật Hiệp Hách tộc của ta có tập tục huynh muội kết hôn để duy trì huyết thống tinh thuần, cho nên Bình muội từ nhỏ luôn muốn làm tân nương của ta. Nhưng năm đó khi tiến quân trung nguyên, Trần Danh Hạ đề xuất muốn làm hoàng đế của người hán thì phải tôn trọng truyền thống và luân lí của người Hán, dù sao ta đã có người, cưới nữ nhân nào thì có quan trọng gì? Cho nên dựa theo an bài của hắn cưới con gái của khả hãn Mộc Bố Thái Bộ ở Mông Cổ. Sau đó vì lưu lại người, ta gả nàng cho bát đệ của người, Bình muội tuy đau lòng, nhưng vì ta nên đồng ý hết. Khi nàng yêu cầu ta ôm nàng, ta thật sự không thể cự tuyệt, dù sao ta đã nợ nàng quá nhiều. Sau đó ta đánh vào kinh thành, Trần Đông Vi đổi tên đổi họ thành Đông Phương Thâm Duy, liên lạc khởi nghĩa khắp nơi, lúc đó Bình muội vốn có thể trở về chỗ ta, nhưng nàng vẫn tự nguyện ở lại bên cạnh Trần Đông Vi làm mật thám. Nàng không yêu người hán đó, càng không sinh con cho hắn, tuy Trần Đông Vi không biết, nhưng hai hài tử đó đều là con ta” (Ặc, một đứa thì còn chấp nhận được)

Thu trầm mặc, Hiên Viên Bình gả cho người nam nhân mà bản thân không yêu, bát đệ bị thê tử phản bội mà không biết, bách tính trầm luân trong loạn thế, âm dương theo quy luật, phúc họa duy tự cầu. Nước đã chảy đi khó trở lại, loạn thế hỗn độn, có ai mà không đáng thương?

Trong tiếng gió ầm ầm truyền đến một tiếng ca, Trần Danh Thu nghiêng tai lắng nghe, một giọng nam thô khàn xướng:

Nhớ cố hương, nhớ cố hương, cha mẹ tựa cửa mong người về

Nhớ cố hương, nhớ cố hương, thê tử ôm con chờ chồng về

.....

“Quân của ta tiến công Chữ Diệp sơn quá lâu, sĩ khí càng lúc càng thấp”

Các binh sĩ đang nhớ nhà, nhớ thân nhân ở cố hương, nhớ bùn đất ở cố hương, nhớ thái bình đã lâu. Tiếng ca không thành âm luật xúc động tâm linh đồng dạng mỗi một của Thu, thê lương đau đớn, mười năm vút bỏ bản thân, loạn thế này, loạn thế vì y mà nên này, chiến loạn kéo dài bảy năm không ngừng, còn có máu và nước mắt của vô số bách tính, nên kết thúc thôi, tất cả đều nên kết thúc thôi.

Còn có đường tình không có tương lai giữa y và Hiên Viên Kính, từ thời khắc y yêu đối phương, cũng đã đi đến cuối đường.

“Ta chỉ cho ngươi một biện pháp, có thể không tổn một binh một tốt mà vẫn chiếm được Chữ Diệp Sơn”

Quân đội do Trần Đông Vi dẫn dắt sau khi bại trận đã vội vàng chạy lên Chữ Diệp sơn, phản quân dựa vào ưu thế địa lí để giằng co với ba vạn quân đội, sau hơn ba tuần chiến cục vẫn giằng co như cũ. Nhưng sơn thể nhìn như không gì phá nổi cũng có nhược điểm trí mạng, đó là trên núi không có giếng nước cũng không có nơi chứa nước, nguồn nước duy nhất có thể uống được là một dòng suối nhỏ chảy từ đỉnh núi, phương pháp phá tan phản quân mà Trần Danh Thu đưa ra chính là lợi dụng điểm này!

Hiên Viên Kính tỉ mỉ chọn ra ba gã thị vệ có khinh công trác tuyệt, ba người thừa dịp bóng đêm, từ dưới núi leo lên đỉnh núi, ở đầu nguồn suối rắc kịch độc ‘hủ cốt đoạn tràng tán’!, cả dòng suối liền hóa thành độc được trí mạng

Phản quân hoàn toàn chưa phòng bị, vẫn dùng nguồn nước suối trong vắt này, nhóm lửa, nấu cơm, rửa đồ ăn, rửa mặt. Vừa vào miệng, tức là ngày mạng về âm tào!

Gần một nửa phản quân mất mạng bởi nước độc, những người còn lại thì bị cắt đứt nguồn nước!

Một người không ăn cơm có thể chịu đựng được mười ngày, nhưng không có nước, lửa sinh mệnh sẽ tắt trong vòng bảy ngày

Tàn dư của phản quân hy vọng quân đội của Hiên Viên Kính lại công sơn, có lẽ bọn họ có thể nhân lúc hỗn loạn mà chạy trốn, nhưng đại quân dưới núi lại luôn án binh bất động, canh giữ chặt chẽ các con đường xuống núi. Cơn khát, như một ngọn lửa dần dần thiêu rụi ý chí chiến đấu của mỗi người, lý tưởng hào hùng khôi phục hán thị giang sơn cũng không thắng nổi khát vọng sinh tồn. Năm ngày sau, phản quân tuyệt vọng rời bỏ địa hình hiểm trở dùng để chống hoàng quân, như một đám dã thú gần chết lao xuống núi. Dưới sự bao vây tiêu diệt của hoàng quân, phản quân đều đầu hàng, sau đó bị giết sạch!

Nơi quân đội của Hiệp Hách tộc đi qua, chưa từng có người sống sót!

Ngày thứ sáu, quân Hiệp Hách đặt vũ khí xuống, bắt đầu dọn dẹp đồng tử thi chất cao như núi. Dòng suối trong vắt trên núi, nước độc lấy mạng, giờ hóa thành một bể máu tươi

“Thu, về đi thôi, gió trên núi quá lớn, ngươi sẽ sinh bệnh” Trên mặt đất đầy tử thi, Trần Danh Thu được Hiên Viên Kính đỡ, chậm rãi đi tới, thi thể chồng chất thỉnh thoảng ngáng chân y, lời khuyên mềm mỏng của đế vương bị y ngoảnh mặt làm ngơ.

“Nghe lời, ngươi về doanh địa trước đi, ta ở lại tìm thi thể bát đệ của ngươi là được rồi. Nếu tìm được, ta sẽ an tang cho hần cẩn thận”

Nghe lời? Khóe môi của Trần Danh Thu không khẽ nhếch lên một nụ cười lạnh. Hần muốn y nghe lời! Mười năm quen biết, Hiên Viên Kính hẳn đã mấy lần nhìn thấy y nghe lời?

Nhưng Trần Danh Thu hiện tại không có tâm tư mĩ mai. Niềm vui sướng khi báo thù được bát đệ đã vút bỏ y năm đó không đến như mong đợi, tâm trạng của y ngược lại còn rơi vào nỗi bi thương không thể hóa giải và quên đi. Bước đi loạng choạng không vững, nhưng y vẫn đẩy vòng tay tính ôm y của Hiên Viên Kính ra, mở miệng đi về phía trước

Ta đang tìm cái gì? Ta muốn tìm cái gì?

Là vấn đề không thể trả lời, là bi thương không thể xua tan.

Sinh tự hào môn du du giả, thế tình tần phó đông lưu thủy. Sạ khả cuồng ca thảo trạch trung, chấm kham vô tình phong trần hạ?

(Kẻ ưu tư sinh tại hào môn, nước chảy về đông trả trọn thế tình. Chợt muốn cuồng ca nơi nhà cỏ, phong trần sao chịu nổi vô tình?)

Tự do yên tĩnh từng có, trống rỗng mỗi một hôm nay, hối hận về lần gặp gỡ nơi đầu đường kinh thành, phiền não về nhân tình vô thường mang đến mỗi một lần thương tổn, nhưng vẫn không thể quên được nỗi nhớ khắc vào tận đáy lòng. Người yêu, huynh đệ, bằng hữu, thân nhân, trưởng bối, còn có kẻ thù bên cạnh. Rất nhiều gương mặt quen thuộc không ngừng hiện lên trước đôi mắt đã mất đi ánh sáng

“Hiên Viên kính, cầu hoàng đế, nạp mạng đi!”

Một tiếng hét dài, một thân ảnh màu xám thi triển khinh công, như từ trên trời lao thẳng xuống Hiên Viên Kính. Trường kiếm màu bạc lóe sáng dưới ánh mặt trời

Chỉ trong chớp mắt, Trần Danh Thu đã nhận ra chủ nhân của giọng nói này. Bát đệ, là hắn, thật sự là hắn!

Đệ đệ từng bỏ mặc y

Cũng là thân nhân duy nhân trên đời của y

Không kịp nghĩ nhiều, thân thể của Thu đã chắn trước người Hiên Viên Kính. Thấy y đột nhiên nhảy ra, Trần Đông Vi không khỏi sửng lại, đang do dự có nên rút kiếm về hay không, thì trường kiếm đã đâm thẳng vào ngực của Thu

Máu tươi bắn ra, giọt giọt đỏ tươi, tựa như u hồn trở về.

“Cầu xin người, Thu, mở mắt ra, nói chuyện với ta a! Thái y, thái y, mau truyền thái y a!” Hiên Viên Kính vừa kích động kêu to, vừa hoảng loạn giơ tay bịt miệng vết thương, nhưng máu tươi vẫn không ngừng chảy ra

“Người sẽ không sao, Thu, tuyệt đối không, ta sẽ không để người bỏ ta đi”

“Trên kiếm... có... độc” Trần Đông Vi đứng sững ở một bên, cuối cùng miễn cưỡng thốt ra được mấy chữ. Gặp lại, cũng là để vĩnh biệt?

“Người— tại sao lại giết y!” Hiên Viên Kính vùng tay, vô số binh sĩ xông lên, đao, thương, kiếm bao vây lấy Trần Đông Vi

Tại sao? Trần Đông Vi cười khổ. Bởi vì tứ ca mà ta từng vô cùng sùng kính lại rúc vào trong lòng kẻ thù, hay là bởi vì y rúc vào trong lòng một nam nhân khác? Đáp áp, ta và người đều muốn biết

Tứ ca, ta muốn giải thích với người, năm đó, ta đã muốn cứu người khỏi tay của tên man rợ đó đến cỡ nào, nhưng chiến sự phía nam hết sức căng thẳng, triều đình muốn gấp gấp hòa đàm với Hiên Viên Kính nên bức ta đồng ý hòa thân. Bỏ lại người, từ bỏ người, phản bội người, tim ta chưa bao giờ ngừng đau

“Đừng...” Dồn lại chút sức lực cuối cùng, Thu vươn bàn tay đầy máu, tóm lấy vạt áo của Hiên Viên Kính, dứt quãng nói, “thả hắn... đi...ta ...chỉ còn...một... thân nhân...”

“Ta...” Giọng nói của Hiên viên Kính nghẹn ngào, mười năm qua, người chưa từng cầu xin ta chuyện gì, lần đầu tiên yêu cầu, thì lại muốn ta thả hung thủ đã giết người sao?

“Đồng ý... ta...”

“Được, ta thả hắn đi” Hiên Viên Kính gian nan gật đầu

Lời hứa bị ép nói ra trước mặt hơn ngàn binh sĩ được thực hiện, Trần Đông Vi kéo bước chân nặng nề rời đi, chỉ là, hắn vẫn bất giác liếc nhìn lần cuối Thu đang nằm trong vũng máu. Một ánh mắt quyến luyến không nở cuối cùng.

Tiếng gọi của Hiên Viên Kính, tiếng trị liệu của Lí Vị, tiếng khóc của Ấu Tích, tất thấy đều dần dần cách xa Thu. Tim của y dường như đang chậm rãi lay động theo gợn nước, nhẹ nhàng quây động... Tựa như về với lúc ban sơ, tiến vào vĩnh hằng... Ánh sáng ấp áp dịu dàng mở rộng trước đôi mắt vốn tối đen, một đám mây trắng bồng bênh nâng lên thân thể nặng nề, y dường như lại được trọng sinh...

“Thu... Thu...” là ai đang gọi tên y bằng giọng nói dịu dàng quen thuộc? Là mẫu hậu? Là phụ hoàng? Tiếng gọi truyền thật sâu đến bộ phận lạnh lẽo nhất trong linh hồn y, tựa như một luồng sức mạnh vô pháp kháng cự, dịu y chậm rãi bay lên...

Y mơ màng nhớ lại chuyện cũ, tuy hỗn loạn, chập chờn, thậm chí điên đảo trình tự, Hiên Viên Kính, Ấu Tích, bát đệ, Hiên Viên Bình, ... mỗi một cái tên từng dây dưa trong sinh mệnh của y chậm rãi biến mất, thì ra chết đơn giản như thế, từng món nợ cũ chưa trả dứt từ nay xóa bỏ...

Túc túc lạnh cảnh sinh, thêm ta lâm hác thanh.

Khu yên tìm giản hộ, cuốn vụ rời núi doanh.

Quay lại cố vô tích, động tức như hữu tình.

Mặt trời lặn sơn thủy tĩnh, vì quân khởi từng thanh.

(Cảnh lạnh trời u tĩnh, thêm một mảnh ao trong

Xua khói tìm liễu nát, cuốn (sương) mù rời sơn doanh

Đi về không vết tích, hơi thở như có tình

Mặt trời lặn non nước lặng, vì quân dậy trống vang)

Trong một cánh rừng yên tĩnh ở ngoại ô kinh thành, mộ bia của Thu được dựng lên. Trên mộ bia trắng nõn, trù tên của y, một chữ cũng chưa khắc

Trải qua trận chiến ở Giang Nam, phản quân đại thương nguyên khí, hoạt động của Trần Đông vi cũng không thể không chuyển sang hoạt động ngầm, sau đó rất nhiều năm, quốc gia không còn chiến loạn, hòa bình lại đến với nhân dân.

Năm kế tiếp của khánh vương triều, đại đế đầu tiên Hiên Viên Kính mới đăng cơ được gần hai năm chết đột ngột. Ấu tử Hiên Viên Nghi mới gần mười ba tuổi kế thừa đại thống, là đại đế thứ hai của Khánh vương triều

Mùa hạ năm thứ tư Khánh Vương triều. Thành Hứa châu. Nhà cũ của Trần Danh Thu

“Công tử, ta đảm bảo sẽ chữa khỏi cho đôi mắt của ngươi, chỉ cần châm thêm mấy châm nữa, nhất định sẽ không sao.” Đại phu mặc một bộ áo dài nói

“Mấy châm? Hai năm trước ngươi cũng nói như vậy. Rốt cuộc có được hay không a, lang băm” Công tử trẻ tuổi bị mù bĩu môi, ra vẻ không tin, “Ấu Tích, kể từ ngày mai ngươi mời đại phu khác cho ta”

“Đừng đừng, công tử, ngài tha cho Lí Vị đi, nếu gia mà biết, khẳng định sẽ đuổi ta đi”

“Vậy ngươi đi luôn a, dù sao với bản lĩnh của ngươi, còn lo không có cơm ăn sao?”

Vị công tử trẻ tuổi này chính là người vốn đã sớm ‘chết’ Trần Danh Thu!

Tại buổi tối y đến gần với cái chết, trong quân doanh thấp sáng đồng đồng lửa trại, điểm điểm ánh lửa, gió đêm thổi qua, phảng phất đang chiếu sáng con đường đi thông phàm trần, muốn thổi linh hồn sắp rời nhân thể trở về

Hiên Viên Kính vẫn không rời giường Thu nửa bước, chỉ là hần không hề nói chuyện, phảng phất như đã hoàn toàn bình tĩnh đối mặt với sự héo tàn của một sinh mệnh. Vừa rồi hần còn điên cuồng vung quân đao, làm một đám thái y sợ hồn phi phách tán, toàn thân run rẩy dập đầu. Nếu không phải hần không muốn làm trước giường của Thu nhuộm máu, thì những đại phu này đã sớm bị hần chém chết tại chỗ. Mà giờ khi phó tướng đến cầu tình cho bọn họ, hần thậm chí sai người truyền lời: “thả hết thái y ra, trẫm không trách tội bọn họ.” Ở sâu trong nội tâm, hần đã dần dần cảm nhận được cảm giác vô lực của bản thân khi đối mặt

với vận mệnh. Trên chiến trường bách chiến bách thắng, hần bình sinh lần đầu tiên giờ cờ trắng đầu hàng sinh mệnh...

Kì quái là, trong lòng hần lại rất an tường, như đang chuẩn bị cho một chuyến đi xa, hần và Thu, một chuyến lữ hành rời bỏ mọi phiền não. Từ nay về sau, hần không cần vì sự lạnh nhạt và thay đổi thất thường của người yêu mà phiền não, không cần vì đoán suy nghĩ của Thu mà khuấy động suy nghĩ vốn không nhiều của hần

Nghĩ đến đây, Hiên Viên Kính nhặt lên đại đao từng theo hần chinh chiến giết địch nhiều năm, chậm rãi kê sát cổ...

“Hoàng thượng, không thể!” Lí Vị trùng hợp đi vào, vội vàng giữ chặt đao, hô, “Hoàng thượng, ngài không thể phí hoài bản thân a! Vi thần vừa nghĩ ra một phương thuốc, có thể cứu được vương gia”

Hiên Viên Kính nghe vậy lập tức túm chặt vạt áo của Lí Vị, quát hỏi: “Người có thể cứu y? Người thật sự có thể cứu y?”

“Phải, chẳng qua...”

“Chẳng qua cái gì? Đừng có ấp a ấp úng, nói mau!” Hiên Viên Kính tăng thêm lực tay, lắc lắc vị đại phu trong tay

Lí Vị cười khổ: “Hoàng thượng, ngài thả vi thần xuống trước đã, thần sắp tắt thở rồi. Thần bị thất cổ chết là chuyện nhỏ, nhưng vương gia có thể không cứu được”

Đợi đến lúc Hiên Viên Kính thả hần xuống, Lí Vị mới nói: “Trước đây, sư phụ của thần từng truyền cho thần một phương thuốc cứu mạng, phương này không những có thể trị ngoại thương nghiêm trọng, mà còn có hiệu quả giải độc. Bất quá nhiều năm qua thần chưa từng sử dụng, bởi vì người uống thuốc này mặc dù có thể sống lại, nhưng sẽ quên hết quá khứ, trí nhớ trống rỗng.”

Trong nháy mắt, Hiên Viên Kính cảm thấy trong đầu trống rỗng, cuối cùng, hần chậm rãi gật gật đầu...

Trần Danh Thu sống lại, nhưng trở nên như trẻ sơ sinh, cái gì cũng không nhớ, quên những sách từng đọc, quên cách đánh đàn, quên nam tử mặc hoàng bào đã yêu y cuồng nhiệt mười năm như thế nào, cũng quên mối hận khắc cốt ghi tâm của mình đối với kẻ thù cướp đoạt thiên hạ trần thị, còn có, tình yêu đau khổ giãy dụa trong đoạn thời gian cuối cùng...

Hiên Viên Kính dựng một tấm bia không chữ cho Trần Danh Thu ‘đã chết’ ở ngoại ô, rồi sau đó truyền hoàng vị cho thứ tử Hiên Viên Nghi, đối với bên ngoài thì tuyên bố mình chết đột ngột, rồi mang Thu về lại thành thị trần ngập kí ức của bọn họ.

Vẫn là phố xá phồn hoa đó, vẫn là đám người bận rộn đó, thay đổi là, vết thương trên mỗi người...

Ở đây, bọn họ có thể chậm rãi liếm láp vết thương trong quá khứ, lẳng lặng sống những ngày tháng thuộc về mình...

Sau đó không lâu, Lí Vị cả người đầy bụi đất dẫn theo Ấu Tích khóc lóc tìm tới nơi này, Hiên Viên Kính không hỏi nhiều, ngầm cho phép bọn họ gia nhập

Thời gian như dòng suối róc rách chậm rãi chảy qua, hai năm bình tĩnh qua đi, đôi mắt của Thu vẫn không chuyển biến tốt, nhưng y dần dần nhớ lại rất nhiều chuyện, sách của y, tranh của y, cầm của y, cờ của y, khi y lại khảy lên khúc [Vũ đã ba tiêu], Hiên Viên Kính không khỏi nghĩ đến, có lẽ Thu đã nhớ lại tất cả. Nhưng hần cái gì cũng không hỏi, Thu cũng cái gì cũng không nói. Bởi vì, cổ khúc này, không còn mang theo thê lương của ngày xưa, mà thay vào đó, là giai điệu của sinh mệnh, ấm áp, mềm mại, đánh thật sâu vào đáy lòng của mỗi một người nghe khúc ...

“Các người đang nói gì đó?” Đang nói chuyện thì có một giọng nói to vang truyền đến, Hiên Viên Kính sai bước vào phòng, “Lí vị, tiểu tử người còn chưa chữa khỏi cho mắt của Thu? Cứ như vậy nữa, người sớm cuốn gói cút đi, đừng suốt ngày đến đây ăn chực nữa”

Lí Vị cười khở, bắt đắ dĩ nhĩn Ấu Tĩch, nàng liền đở mặt quay đầu đi.

Trần Danh Thu mỉm cười, nghiêng đầu dựa vào bờ vai rộng lớn bên cạnh, Hiên Viên Kính hiểu ý ôm y vào lòng ngực ấm áp...

===== HOÀN =====

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tinh-toa-tham-cung>